

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAD *Medicine*

USA Today Bestselling Authors

K D R O B I C H A U X

C C M O N R O E

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KÖTÜ TIP

BİR YERALTI KRALLARI ROMANI

KD ROBICHAUX CC
MONROE

Copyright© 2021 by KD Robichaux and CC Monroe

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

Copyright © 2021 by KD Robichaux

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Ayrıca KD Robichaux
tarafından Ayrıca CC
Monroe tarafından

İthaf & Önsöz

1. Arabella
2. DeLuca
3. Arabella
4. DeLuca
5. Arabella
6. DeLuca
7. Arabella
8. DeLuca
9. Arabella
10. DeLuca
11. Arabella
12. Marcello
13. Arabella
14. DeLuca
15. Arabella
16. DeLuca
17. Arabella
18. DeLuca
19. DeLuca
20. Arabella
21. DeLuca
22. DeLuca
23. Arabella
24. DeLuca

Teşekkür Yazarları

Takip Edin

Ayrıca KD Robichaux

tarafından Ayrıca CC

Monroe tarafından

AYRICA KD ROBICHAUX TARAFINDAN

Tüm bağlantılara www.kdrobichaux.com adresinden ulaşabilirsiniz.

BLOGGER GÜNLÜKLERİ ÜÇLEMESİ:

Keşke Sen Olsaydın

Keşke Gerçek Olsaydı

KULÜP TAKMA AD SERİSİ:

İtiraf Düeti (Yalandan Önce & Gerçek Ortaya Çıktı) Yedi:

Bir Club Alias Romanı

Mission: Başarılı (Knight Novella Kutulu Set) Knight: Bir

Club Alias Romanı

Doc: Bir Takma Adlar Kulübü

Romanı Astrid: Bir Alias Kulübü

Kısa Hikayesi

KULÜP TAKMA AD ÜYELERİ YAN ÜRÜN STANDALONE'LARI:

Scary Hot: A Club Alias/Until Series Crossover Moravian

Rhapsody: Bir Alias Kulübü Romanı

Şantaj Üzerine Bir Ders

MACERA KANALI DİZİSİ

İzinsiz Girmek

Yok Aşk Dile

Getirmek

CC MONROE İLE BİRLİKTE YAZILDI

Seni Çalmak

Number Neighbor

Kötü İlacı Sahip

Olmak ve Elde

Tutmak

AURORA ROSE REYNOLDS'UN HAPPILY EVER ALPHA

DÜNYASINDA YAYINLANDI:

Tekrar Buluşana Kadar

Korkunç Sıcak

Cece'ye kadar

AYRICA CC MONROE TARAFINDAN

Daima ve Sonsuza Kadar Serisi:

Her Zaman Tek

Daima Biz

Daima Birimiz

Daima Biz

Lana: Daima ve Sonsuza Kadar romanı

Sevgi Serisi: Loving

Ben Cooper Loving

Kate Beckett

KD Robichaux ile birlikte yazılmıştır:

Seni Çalmak: Tek Başına Bir Karanlık Romantik

Sayı Komşusu

Kötü İlaça Sahip Olmak

ve Tutmak

Aurora Rose Reynolds ile Çapraz Seri:

Kayla'ya Kadar

Merhamete

Kadar

Demlenene

Kadar

Çok Yakında: Onurunu

Korumak

ITHAF & ÖNSÖZ

Talep edildiği üzere, bu kitap Kirli Doktor ile *kısa* ve *seksi* bir boğuşma daha arzulayan muhteşem okuyucularımız için.

Sevgiler,
KD & CC

DeLuca

İki yanımdaki binalar karanlık devler gibi, hava etrafımda dolanırken nefes alıyor gibi görünüyorlar. Hava keskin, esinti o kadar keskin ki yüzümün ve ellerimin derisinde iğne batması gibi bir his yaratıyor. Bacaklarımdaki kot pantolondan, yakası yukarı kalkık kalın kışlık montuma kadar vücudum tamamen siyahla kaplı. Etrafı kolaçan ediyor, yoldan geçenlerin varlığını fark edip etmediklerini kontrol ediyorum. Neyse ki bu bir şehir içi işi ve Desolation, New York'ta kimse kimsenin işine karışmaz.

ness. Gözler ileride, dikkat dağıtıcı bir şey yok ya da birbirimizle karşılaşmıyoruz. Burası her zaman böyle olmuştur ve ben de bu yüzden buraya evim diyorum.

Caddeyi geçip ara sokağa giriyorum ve kaldırımdan sadece birkaç adım ötedeki ilk çöp konteynerinin arkasına geçiyorum. Kendimi toparlamak için bir an duruyorum ve yıllar önce ettiğim Hipokrat Yemini'ni (zarar vermeme yemini) her bozmak üzere olduğumda hissettiğim kısa süreli suçluluk duygusunu geri itiyorum. Taksiler korna çalıp gıcırıyor, yayaların topukları etrafımdaki kaldırımlarda tıkırdıyor. Yapılması gereken işe odaklanarak bunları duymazdan geliyorum.

Bratva, Cartel, Cosa Nostra ve insanlığın yasal olmayan yönleriyle ilgilenen diğer organize suç gruplarının konsorsiyumu olan Harabe'nin liderlerinden birine ihanet eden kadını öldürmek için buradayım. Arabella dünyamızı Desolation'ın dışında ifşa etmekle tehdit etti ve ben bunun olmasına izin veremem. Kocasını ve Cosa Nostra'daki en yüksek rütbeli adamlardan biri olan Ferro Fetulli'nin hayranı değilim ama bu ücretli bir iş ve soru sormuyorum. Dünyam tehdit altında, yani ben de onunla birlikte alaşağı olabilirim. Ve bu kesinlikle olamaz.

Bana geleceğini söyledikleri şık araba, çatı katının özel girişine açılan sokağın hemen yanında, kaldırımın kenarında durdu. Bekliyor ve arabanın uzaklaşmasını izliyorum. Henüz arkasını dönüp bana yüzünü göstermedi. Sanki beni hissediyor gibi.

Ayrılırken gözleri arabayı takip ediyor, sonunda bana dosyasını gösteriyor ve sadece bu bile kalın bir şekilde yutkunmama, ona doğru istemsiz bir adım atmama neden oluyor. Göz kamaştırıcı, nadir rastlanan türden bir güzellik, neredeyse eski Hollywood, beyaz perde için yaratılmış.

Başını eğerek bir nefes bırakıyor, ben de aynı anda bir nefes bırakıyorum.

Kafanı oyuna ver, DeLuca. Düşmanımız o.

Bu düşünce daha içimden geçip kök salamadan dönüp yüzünü net bir şekilde görmemi sağlıyor. Bu zarif yaratık benden sadece birkaç adım ötede duruyor ve vücudum, saldırmadan hemen önce kıvılcımlananlar bir yana, daha önce hissettiklerime hiç benzemeyen bir alevle tutuşuyor. Hayır, bu bana ait olanı talep etmem gerektiğini söyleyen bir ateş.

Düşünecek ya da tereddüt edecek zamanım yok. Ceketimin cebinden kapüşonu çıkardım ve hızlı, ölçülü adımlarla ilerleyerek beş adımda ona ulaştım. Tam tuğla binanın içine yerleştirilmiş kapının koluna uzanmak üzereyken, karanlık kumaşı koyu renk saçlarının üzerinden geçirip başından aşağıya indiriyorum. Çığlık atamadan elimle ağzını kapatıyorum. Geriye, görünmeyeceğimiz bir oyuğa doğru ilerlerken bana karşı koyuyor ama gücümle boy ölçüşemiyor.

Kulaklığımdaki düğmeye bastım ve şoförümün sesi geldi. "Evet, efendim?"

"Dört blok yukarıda solda."

"Tamamdır." Şoförüm aramayı sonlandırıyor ve ben de onu kendime yakın tutmak için iki kolumu birden kullanıyorum.

"Sus, Arabella. Artık benimsin," diye gürlüyorum başının yanından, sırtının önüme değen yumuşaklığı beni kahrolası hayatımda hiç olmadığım kadar sertleştiriyor.

Ondan bir inilti çıkıyor, erotik bir ses ve kararımı güçlendirmek için tam da ihtiyacım olan şey.

Kaderlerimiz mühürlendi.

Harabe'nin sonuçları ne olursa olsun, Arabella Fetulli benim.

ARABELLA

Bir hafta önce

"D Derin nefes al. Güzel, şimdi öne katla, nefes ver. Yarıya kadar kaldırın, nefes alın. Şimdi tamamen aşağı, nefes alın. Ellerinizi matın üzerinde ayaklarınızın dış tarafına koyun. Zıplayın ya da plank pozisyonuna geri dönün. Şimdi aşağı bakan köpek pozisyonuna geçin," diyor tabletimdeki yoga eğitmeni yatıştırıcı ama kararlı bir sesle ve ben de aynen onun anlattığı gibi yapıyorum, saç çizgimden ve yüzümün kenarlarından ter damlıyor. Yoga matımın çiçek desenlerine bakarken nefes almak için kendimi zorluyorum ve zihnimi hayatımla dalga geçmekten kurtarmaya çalışıyorum.

Kapana kısılmış. Harabe'nin dışındaki dünyadaki herhangi biri benim böyle olduğumu söylerdi. Kulemde modern bir Rapunzel. Ama ben böyle yetiştirildim, bu yüzden bu yaşam tarzının dışında hiçbir şey bilmiyorum. Ben pazarlık kozu olmak için doğmuşum. Kız olduğum açıklanır açıklanmaz, aileye karşı görevimin ne olacağına dair hiçbir soru yoktu: Cosa Nostra'daki yerimizi sağlamlaştıracak, dayanağımızı daha da güçlendirecek biriyle evlenmek.

Ferro Fetulli ile evleneceğimi daha çarpım tablosunu bilmeden önce biliyordum. Annem ve babam, teyzelerim ve amcalarım, kuzenlerim ve etrafımda bulunmasına izin verdiğim diğer insanların çoğu bu şekilde yaşadığından, farklı bir şey bilmiyordum. Elbette, aşk için evlenenler hakkında bir şeyler okudum ve duydum. "Normal" insanların aşklarını bulup sonsuza dek mutlu olmalarını konu alan diziler ve filmler izledim. Ama bana göre bu normal değil. *Bu* garip. Hatta kulağa biraz yorucu geliyor. Bu yüzden, dört yıl önce, yirmi bir yaşına bastığım gün, sevgilimle ilişkiyi resmileştirme zamanı geldiğinde dudaklarımdan tek bir soru bile dökülmedi.

O gece evliliğimizi tamamladık, tıpkı annemin bana söylediği gibi. Ve o zamandan beri her ayın bir haftası, beni hamile bırakmaya çalışmak için bana geldi, ister bir varis için ister benim gibi bir pazarlık kozu için.

Ama bilmediği bir şey var... ve eğer öğrenecek olursa çok ciddi bir şekilde cezalandırılacağım şey... doğum kontrol hapı kullandığım... bu benim çok az sayıdaki isyan eylemlerimden biri.

Yerimi biliyorum. Mükemmel mafya karısı rolümü oynayabilirim. Başka bir yaşam tarzına aşina olmayabilirim. Ama hiçbir şekilde Fetulli soyunu devam ettirmek istemiyorum. Çünkü çocuğumun bu hayatı, hiç bitmeyen bir kurallar ve korku döngüsünü yaşamasını asla istemem. Özellikle de Ferro gibi bir adamla eşleşecek bir kızım olursa.

Neyse ki ayda sadece birkaç gece onunla uğraşmak zorunda kalıyorum. Geri kalan zamanlarda kim bilir nerede. Çatı katım bana ait. Burada benimle yaşamıyor. Benim fildişi kulem. Metresleri var, şehrin diğer ucundaki bir gökdelende kendi evi var ve ailesinin işini -üst düzey bronzlaşma salonları kisvesi altında oldukça kârlı bir fuhuş çetesi- demir yumrukla yönetiyor.

Başlangıçta evliliğimizin annemle babamınki gibi olmasını ummuştum; görücü usulü bir evlilikti ve gerçek bir mutluluğa dönüşen bir arkadaşlığa dönüştü. Mutlaka aşk değil, ama arkadaşlıklarından mutlular. Ama ne yazık ki Ferro bize bunun gerçekleşmesi için bir şans bile vermedi. Adamı çok az tanıyorum ve tüm hayatım boyunca etrafındaydım. Ve onun hakkında bildiğim tek şey, iyi bir insan olmadığı.

Ama ben... buradayım. Mutlu değilim ama mutsuz da değilim. Sadece... hayatta olmanın hareketlerini yaşıyorum. Yaşıyorum ama gerçekten yaşamıyorum. Yine de şikayet edemem. Canım ne isterse onu yapıyorum, tabii ki sıkı gözetim altında. Bana sık sık "hayır" denmiyor. Sonsuz bir banka hesabım var, dördüncü bir derece için okula geri dönersem istediğim her şeyi okuma fırsatım var, arzu edebileceğim her hobiye girebilirim. Ama...

Sanırım yalnızım.

Ailem ve tohumlarını ekmeye geldiğinde Ferro var. Güvenlik ekibim var. Ama hiç arkadaşım yok. Hatta hiç tanıdığım bile yok. Yoga eğitmenim bile internette bulduğum isimsiz bir guru, tanıdığım gerçek bir insan değil, canlı yayın falan yapıyor. Tamamen izole olmuş durumdayım. Dediğim gibi, Rapunzel kulesinde.

En sık gördüğüm rüya bir prensin gelip beni buradan götürmesi ya da bazen burada benimle kalması. Desolation, NY'un dışına hiç çıkmadım, bu yüzden rüyalarımda beni nereye götürebileceğine dair hayal gücüm sınırlı. Ama bu hayranlıkların her birinde birbirimize aşık oluyoruz. Tıpkı annem ve babam gibi, dostluk ve hayranlık temelleri üzerine inşa edilmiş gerçek bir aşk.

Beni ayakta tutan bu rüyalar. Kocam tehlikeli bir şehirde entrikacı bir işi olan kötü bir adam. Kimseye zarar gelmesini istememem gerekirken, içten içe ya yanlış bir şey yapacağı ya da

onu hayatının geri kalanında hapse attıracak kadar büyük bir suç işlemek ya da ölümün solaryum salonlarından birinin kapısını çalması. Çünkü o zaman özgür olurum.

Bu özgürlükle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok, özgür bırakılma eyleminin kendisini hayal etmekten öteye geçemedim. Bu dünyanın dışındaki hayatımın nasıl olacağını hayal etmek bile çok tabu geliyor. Ama harika olacağını biliyorum. Arkadaşlar edinirdim. İnternette ders almak yerine üniversite için gerçek mekanda eğitim veren bir okula gider, insanlarla tanışır, spor salonuna gider ve yaşlılarımla birlikte egzersiz yapardım. Kibarca selamlaşmanın ötesinde sohbetler ederdim-

"Biliyor musun, bu kadar çok çalışmasaydın belki de şimdiye kadar hamile olurdun." Ben savaştı duruşundayken arkamdan gelen İtalyan aksanlı derin ses düşüncelerimi böldü. "Onlara 'çocuk doğuran kalçalar' denmesinin bir nedeni var, ki yaptığın tüm bu... yogayla neredeyse tutunacak hiç kalçan yok."

Ferro'ya bakmadan önce gözlerimi deviriyorum ve atmak istediğim iç çekişi tutuyorum. "Egzersiz yapmak ve sağlıklı olmak hamileliğin çok daha sorunsuz geçmesini sağlayabilir kocacığım," diyorum ona ve alnımdaki teri silmek için kullandığım küçük havluyu uzanıp alıyorum.

"Söylemeliyim ki, en azından göğüslerini küçültmek için hiçbir şey yapmadı. Hâlâ cömert bir avuç gibiler," diyor ve ben onun yanından geçip yatak odama doğru yürürken uzanıp göğüslerimden birini sıkıyor. "Ugh!" Elini geri çekiyor ve elini kot pantolonlu bacağına silerken yüzündeki iğrenme ifadesine sırtmamak için kendimi zor tutuyorum. "Git duş al, Arabella. Hanımların işi bittiğinde sen de John'lardan biri kadar terlemiş oluyorsun."

Ona karşılık vermek, beni taciz etmeden önce de bunu yapmaya gittiğimi söylemek istiyorum ama bunun yerine rolümü oynuyorum, başımı sallıyorum ve odamda kaybolmadan önce ona uysal bir gülümseme veriyorum.

Banyomda kapıyı arkamdan kapatıyorum ve uzun bir nefes alıyorum. Bu gece, birkaç hafta sonraki yumurtlama dönemime kadar onu son görüşüm olacak. Son kez onun azgınlıklarına katlanmak zorunda kalacağım ve ben orada yatıp, boşalmış göz farı paletlerimden birinin içine gizlenmiş, lavabomun altından çıkardığım küçük haplarla işe yaramaz hale getirdiğim çocuk yaratan sıvıyla beni doldurmasına izin vereceğim. Sınırsız bir banka hesabına sahip olmanın avantajlarından biri de jinekoloğuma ağzını kapalı tutması için ne gerekiyorsa ödeyebilmem ve bana hiçbir belge olmadan doğum kontrolü sağlayabilmem.

Bir tanesini lavabodan aldığım su ile yutuyorum, sonra soyunmadan önce bir kenara koyuyorum, dar spor sütyenimi ve üzerime ikinci bir deri gibi oturan taytımı kıpırdatarak çıkarıyorum. Terli ve esnek kıyafetleri çamaşır sepetine atıyorum ve kendime Ferro gittikten sonra çamaşır yıkayacağımı söylüyorum.

Uzun bir duş almak yerine hızlıca alıyorum, o gittiğinde rahatlayabilmek için bu işi bitirmeye hazırım. Güvenilir bir sesli kitabın ortasındayım ve üç gündür Toon Blast'ın aynı seviyesini geçmeye çalışıyorum, bu da beni deli ediyor.

Banyodan çıkıyorum, saçlarımı havluyla kuruluyorum ve üzerime bir şey giyme zahmetine girmiyorum. Ferro çoktan yatağın başucuna gelmiş, kemerini çözüyordu. Yıllardır tamamen soyunma zahmetine girmemiş. Ayakkabılarını çıkarma zahmetine bile katlanmıyor. Yatağın kenarında normal pozisyonumu alıyorum ve kalçalarımı açıyorum, o bacaklarımın arasında dururken yüzümde hoş bir ifade tutmaya odaklanıyorum ve içime girmek için kendi tükürüğünü şaftına sürdüğünü görüyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve bir haftadır dinlediğim psikolojik gerilimin bir sonraki bölümünde neler olabileceğini düşünüyorum. Acaba kadın dedektif, seri katilin kim olduğunu katilden önce bulabilecek mi?

Yoksa onu karanlık tarafa çekmeyi başaracak mı, çünkü aklınca onu mükemmel bir çırağı olarak yetiştiriyor?

Ferro'nun kendini derinlere yerleştirip işe yaramaz rahmimi doldururken nefes nefese kalması sadece birkaç dakika sürüyor. Geri adım atıyor, dizlerimi kapatıyor ve sonra onları göğsüme doğru itiyor, yastıklarından birini alıp kığımın altına sokuyor. Spermlerinin içimden damlamasını engellemeye çalışıyordu.

Onu daha iyi hissettirecek ve daha hızlı gitmesini sağlayacak her neyse. Dizime vuruyor ve kemerini bağladığını duyuyorum.

Pisliğin teki ve genel olarak korkunç bir insan olabilir ama bana karşı asla şiddet kullanmadı. İğneleyici yorumlar yapıyor ama bana karşı asla sözlü tacizde bulunmadı. Evliliğimiz, ona hiç çocuk vermemiş olmama rağmen, benim tarafımdan başarılı olduğumu düşündüğü bir iş anlaşması. Halkın gözünde onu mükemmel bir koca, kendimi de mükemmel bir eş olarak gösteriyorum. Ayrıca, Ferro'nun sebep olduğu morluklar ya da gözümde bir damla yaşla ortaya çıkarsam babamın kellesini alacağını biliyor.

"Bir dahaki sefere kadar karıcığım," diye mırıldanıyor ve cebinden telefonunu çıkarıp yatak odasının kapısından çıkarken bildirimleri kontrol ediyor. Bir dakika sonra, çatı katımın asansör kapısının kapandığını duyuyorum ve yastıktan kalkıyorum. Banyoya girip tuvaletin üzerine oturuyorum, işimi hallediyorum ve ıslak mendil kullanarak temizleniyorum. Biraz pembelik var, muhtemelen o kızışırken hiç tahrik olmadığım için. Buna o kadar alışmışım ki, gerçekleşirken rahatsızlığın farkına bile varmıyorum ve en azından o bu konuda hızlı davranıyor.

Tamamen temizlendiğimde, büyük gömme dolabıma gidip yumuşak pijamalarımı giyiyorum, ardından telefonumu kaptığım gibi yatağa atlıyorum. Büyük dairemde yalnız olmama rağmen, kendimi sesli kitabıma tamamen kaptırabilmek için gürültü önleyici kulaklıklarımı takıyorum ve Toon Blast uygulamamı açıyorum.

Sonunda bölümü geçiyorum ama bu sırada göz kapaklarım ağırlaşıyor ve kitabıma zar zor konsantre olabiliyorum, bu yüzden kulaklığımı çıkarıyorum, kitabımdaki Uyku Zamanlayıcısını on dakikaya ayarlıyorum ve yüzüstü dönüyorum. Seri katilleri ve beni çalmaya gelen prensimi hayal ederek çabucak uykuya dalıyorum.

DELUCA

Ferro Fetulli. Cosa Nostra'nın en yüksek rütbeli adamlarından biri ve bir işi yerine getirmem için beni çağırdı. Onunla hiç tanışmadık ama dün bir kuryeden teklifini aldıktan sonra adamları bizi tanıştırmak üzereler. Adam hakkında tek bildiğim soyadı ve bir karısı olduğu. Başka bir şey yok. The Ruin etkinliklerine katılmıyorum ya da bu dünyadaki diğer insanlarla sosyalleşmiyorum. Bu benim tarzım değil.

Beni aradılar. Özel koşullar altında işleri halletmek için benim gücüne ve bağlantılarıma sahip bir adama ihtiyaçları vardı. Ve bu ilk sefer, kişiseldi. Geri çevirmeyeceğimi biliyorlardı. Ve birinin canını almanın ilk tadını aldığımda, her şey bitmişti. Suçun yaygın olduğu Desolation'da ölümler ve cinayetler bir düzinedir, çoğunlukla halının altına süpürülür çünkü hepsiyle uğraşacak insan gücüne sahip değildir. Ancak bu özel vakalardan biri ortaya çıktığında, cinayetin daha yüksek kalibreli olması nedeniyle yetkililerin çağrılacağı belli olduğunda, işte o zaman her şeyin "kurbanın" kendi başına yapmış gibi görünmesini sağlamak için beni arıyorlar.

Kurban terimini gevşek kullanıyorum, çünkü Harabe'deki herkes masumları ortadan kaldıran işleri kabul etmediğimi biliyor. İyilere zarar vermem.

Ben kimim?

New York eyaletinin en tanınmış onkoloğuyum. Gündüzleri iyileri iyileştirir, geceleri de kötülerini bitiririm. Yalan söyleyip böyle olmamın derin, karanlık bir nedeni olduğunu söyleyebilirim - belki de gençlik günlerimden kalma bir travma - ama hayır. Ben sadece olduğum gibiyim. Kanunlardan daha güçlü bir ahlaki pusula ile doğdum.

Gecekondu mahallesindeki terk edilmiş binaya girdiğimde ölüm kokusuyla karşılaşırım. Belli ki burası işlerinin daha ölümcül tarafları için kullandıkları bir yer. İçeriye birkaç adım attığımda botlarımın yanı sıra sızan suyun sesi de mekânda yankılanıyor. Fırtına kapısının metali her iki kapı arasında asılı duran zincirlere çarpıyor ve bu da uşakları varlığımdan haberdar etmiş olmalı.

"Dr. Randazzo, Fetulli sizi bekliyor. Beni takip edin," diye selamlıyor iri yarı adam. Cüssesi beni korkutmalı, 1.80'lik boyumun birkaç santim üzerinde duruyor ama korkutmuyor. Kolay kolay ürkmem. Bu işte yapamazsın. Geri çekilen ayak izlerini takip ediyorum, etrafıma bakıyorum, her zaman etrafımda kimin ve neyin olduğuna odaklanıyorum. Bu dünyada kimin size karşı olduğunu asla bilemezsiniz.

Odaya girdiğimizde elimi gür siyah saçlarımın arasında gezdirirken gözlerim Fetulli olduğunu tahmin ettiğim kişiye takılıyor. O... beklediğimden farklı. Bu tür bir dünyada bir lider olarak, kendini savunacak kadar büyük görünmesi beklenirdi, ama belli ki bunun bir önemi yok, çünkü etrafı onun iki katı büyüklüğünde neredeyse yarım düzine silahlı adamla çevrili. Şık deri ayakkabılarının içinde kabaca beş sekiz boyunda, tahminimce ancak yüz altmış kilo. Onun gibi bir adamın neden benim hizmetlerime ihtiyaç duyabileceğini anladım.

"Ah, DeLuca. Meşhur Lethal DeLuca. Sen burada bir efsanesin." Paslanmış, çürümeye yüz tutmuş odayı göstermek için kollarını iki yana açıyor, sanki oda The Ruin'in tüm üyeleriyle doluymuş gibi.

Ukala bir sırıtma yapıyorum, ses tonumda biraz alaycılık var. "Egomun okşanmaya ihtiyacı yok. Beni hangi iş için çağırıyorsun?" Umurumda değil.

bir liderdir. Hiçbir sorunumuz ve yakınlığımız yok, bu yüzden havadan sudan konuşmaya gerek yok.

"Gördüğüm kadarıyla korkusuzsun. Buna hayranım." Bir sonraki adımda ne yapacağını anlamak istercesine beni süzüyor, göz temasını kesmediğimde gözlerini kısıyor. Beni ölçüp biçiyor ve bu iyi bir şey. Aramızdaki önemli fiziksel fark göz önüne alındığında, onu suçlamıyorum.

"Harabe'de korkacak bir şey yok. Buralarda slogan bu değil mi?" Ses tonumu dostça tutmaya dikkat ederek şaka yapıyorum, eğer öyle denebilirse. Hemen tepki vermiyor, neşeyle ellerini çırpmadan önce bana sırtıtmak için bir dakikasını ayırıyor.

"Bu adam! Ona bayılıyorum. İş konuşalım, olur mu?"

"Evet." Onun coşkusuna karşılık veremiyorum ve o da başını sallıyor ama yine de yüzünde bir gülümseme belirliyor. Beni Harabe'nin yarattığını sanıyor ama benim herhangi bir kalıba sokulacak bir tip olmadığımı bilmiyor. Ben zaten böyleydim. Harabe bana sadece bir çıkış yolu verdi. Bununla birlikte, başkalarından alabileceği tüm övgüye ihtiyacı olan bir adama benziyor.

"Antonio. Muhafızları kaldır ve bizi rahat bırak."

Beni Fetulli'ye getiren adam başını sallayarak herkesi dışarı çıkarıyor, ama ayrılmadan önce Fetulli onu durduruyor.

"Onları uyarmayı unutma Antonio. Bu toplantıyla ilgili tek bir kelime edersen kellelerini uçururum!" diye bağırıyor, böylece muhafızlar da onu duyabiliyor. Bu klişe cümle karşısında gözlerimin dolmasına zor engel oluyorum ama korkunç bir Napolyon kompleksine sahip olduğu anlaşılan bir adamdan ne beklenebilir ki?

Antonio başını sallıyor ve ardından "Evet efendim" diyor. Yalnız kaldığımızda, Fetul- li önümde ileri geri yürümeye başlıyor, bir eli diğer bileğini arkasından kavırıyor. Ben ise olduğum yerde durup onu izliyor ve işine devam etmesini bekliyorum.

"DeLuca, bir tehdit var. Tehlikeli bir tehdit. Ve korkarım ki bu tehdit Harabe'yi çökertebilir" diye alay ediyor.

Bu, kulağa hoş gelmiyor. Her ne kadar bunu bir kardeşlik olarak adlandırmam ya da bu örgütün bir bütün olarak çökmesinden endişe etmesem de, onunla birlikte batmak istemiyorum.

"Devam et," diye teşvik ediyorum, onu dinlediğimi ve hâlâ işin içinde olduğumu bilmesini sağlayarak.

"O sadece hızlı bir öldürme değil, görüyorsunuz. Daha karmaşık bir durum."

Kadın mı? Daha önce hiç karşı cinsle ilgili bir görevim olmamıştı. İfademi boş tutuyorum ama içimden, Cosa Nostra'nın liderlerinden biri onunla ilgilenilmesini istiyorsa bu kadının kim olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Nasıl yani, Ferro?" Sadede gelmesini isteyerek soruyorum.

"O benim karım." Hava aniden durgunlaştı. Ayakları durdu ve sadece birkaç adım önümde olduğu yerde durdu. Yavaşça başını kaldırıyor ve benimle göz teması kurarak hâlâ işin içinde olup olmadığını ve işi almaya hazır olup olmadığını kontrol ediyor.

"Karının öldürülmesini mi istiyorsun?" Tam olarak ne sorduğunu anladığından emin olarak açıklıyorum.

"Evet. Ama onun seçtiği gibi görünmesini istiyorum. Harabe'de bu şekilde görünmesini sağlayabilecek tek kişi-" Duraklıyor, sanırım dramatik etki için. "Şey, bu sen olabilirsin, *Lethal DeLuca*." Yeraltı dünyası üyelerinin bana taktığı lakabı neredeyse alaycı bir tonda söylüyor. İnsanların hakkımda ne düşündüğü gerçekten umurumda olsaydı rahatsız olurdum. Ama değilim ve umurumda da değil.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak bir süre daha tereddüt ediyorum. "Sık soru sormam ama şunu soracağım. Bunun nedeni bir aşk ilişkisi ya da karınızın fiziksel ihtiyaçlarınızı karşılayamaması değil, değil mi?" Dediğim gibi, ben sadece kötü olanlarla ilgilenirim. Artık çekici bulmadığı ya da yatakta yeterince vahşi bulmadığı bir eşle değil.

"Beni mi sorguluyorsun?" diye soruyor, elini yanında duran silahının kılıfına koyarak.

Şimdi, ondan korkmuyor olabilirim, ama konumu belli bir saygı gerektiriyor... ve ben silahsızım. Gözlerinde bu kadının gerçekten bir tehdit olduğunu ifade eden bir bakış var.

"Hayır, ama bu benim işim ve benim kendi kurallarım ve itibarım var. Aptal yerine konmayacağım. *Bana* ihtiyacınız var. Doğru mu?" Mantıklı bir şekilde meydan okuyorum.

"Doğru. Şimdi hallet. Onun güzergahı ve onu dışarı çıkarmak için bilmeniz gereken tüm bilgiler bende var."

"Resim mi?" Körü körüne gitmemi mi bekliyor?

"Fotoğrafları reddediyor - babasının ona aşıladığı bir huy - ve en iyisi bu şekilde. Senin için hazırladığım dosyayı okuduğunda, onu yak. Geride bir iz kalmamalı."

"İz mi? Buna ve adamlarınıza yaptığınız yorumlara bakılırsa, bu işin size kadar uzanmaması önemli olmalı," diyorum, beni bu nedenle tuttuğunu, işi kendi başına yapacak kadar güçlü olmadığı için tutmadığını yeniden tahmin ederek.

"Doğru. Sen akıllısın. Peki şartları kabul ediyor musun?" diye soruyor ve sonunda söz vermemi bekliyor.

Ruin'in risk altında olması benim risk altında olmam demek. Bir kadının -ya da herhangi bir tek kişinin- bu tür bir güce sahip olması, organizasyondaki en yüksek rütbeli üyelerden birinin bile kurtulmak için birini tutacak kadar korktuğu bir güce sahip olması, ihtiyacım olan tek sebep bu. Çünkü bu tür bir güç kötünden başka bir şey olamaz. İyi olan hiçbir şey bu kadar erişime sahip olamaz. Sadece tamamen kötü biri en kötünün de kötüsünü alaşağı edebilir.

Ve bu düşünceyle elimi uzattım. "Tamamdır. Bana bilgileri ver. Bu gerçekleşmeden önce parayı hesabımda istiyorum."

Benim anlaşılmam üzerine yüzünde sanki dünyada yürüyen en mutlu şeytanmış gibi bir ifade belirliyor.

"Antonio!" diye bağılıyor ve birkaç saniye sonra kapı açılıyor ve a r k a m d a n ayak sesleri geliyor. Fetulli'ye şık siyah

Ferro da dosyayı bana uzattı. "Hizmetleriniz için teşekkür ederim, Dr. Randazzo."

Bana bir kez daha bakmadan, geldiğimiz yerin karşısındaki kapıdan çıkıyor, adamları da onu takip ediyor. Ayrılmak için dönmeden önce hepsi gidene kadar bekliyorum.

Yeni bir iş, hazırlanma zamanı demek. Dünyamızın bir lideri, ona yönelik tehdidi sona erdirmemi istedi ve ben de bunu yapmaya niyetliyim.

Zarfı açınca adını gördüm. "Arabella
Fetulli. Gitme vaktin geldi."

ARABELLA

"Onları aldım, Marco. Teşekkür ederim," diyorum şoförüne, arabadan inip kaldırıma çıktığımda elimdeki alışveriş poşetlerini almaya çalışırken. "Size iyi geceler."

Bana başıyla selam veriyor, kapıyı kapatıyor ve arabanın ön tarafına doğru dönüyor. "Siz de hanımefendi. Kitaplarınızın tadını çıkarın," diye cevap veriyor, çünkü son durağımız kasabanın hemen kenarındaki küçük kitapçıydı.

Kaldırımda durup arabanın uzaklaşmasını izliyorum, bir kez daha yapayalnız kalıyorum. Yine de gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Tüylerim diken diken oluyor, sanki izleniyormuşum gibi içimi bir farkındalık kaplıyor.

Ama sonra kendi kendime homurdanarak başımı sallıyorum. Elbette izlendiğimi hissediyorum. Ferro ve babama defalarca kimsenin beni sürekli güvenliğe ihtiyaç duyacak kadar önemsemediğini söylesem de gözler hep üzerimde. Ama ne yazık ki, güvencelerim duyulmuyor. Etrafıma bakıp orada olduğunu bildiğim korumaları görmeye çalışıyorum ama işlerinde iyiler, ben dönüp çatı katımın bulunduğu binanın yan kapısına doğru ilerlemeye başladığımda görünmeden kalıyorlar.

Beynim sinsî adımları çoktan üzerime gelene kadar fark etmiyor, karanlık görüşümü tükettiğinde ve nefes almak aniden zorlaştığında parmak uçlarım kapı koluna zar zor bakıyor. İçime çekiyorum

Çılgılık atmak için ciğerlerime kadar hava çektim ama eldiven büyüklüğünde bir el beni kör eden kaputun üzerine kapanarak çıkarabileceğim her türlü sesi kesti. Aynı anda, kumaş kaplı devasa bir tuğla duvar gibi hissettiren şey arka tarafıma yaklaşıyor, kırım ağaç gövdesi kalçalarına yaslanıyor ve başımın arkası, göğüs kasları için kayalar gibi hissettiren bir göğsün ortasıyla buluşuyor.

Tüm gücümle mücadele ediyorum, ama bunun kesinlikle işe yaramadığı bir an içinde anlaşıyor. Günlük antrenmanlarımdan kazandığım tüm gücü kullanırken bir santim bile kıpırdayamıyorum. Bir buldozerin tek bir kum tanesini kaldırması gibi beni kolaylıkla geriye doğru itiyor ve benim tek yapabildiğim tırnaklarımı göğsümü saran ön kola geçirmek oluyor. Uzanabildiğim tek şey bu, alışveriş torbalarım hâlâ dirseğimin kıvrımına asılı. O konuşana kadar duyduğum tek şey kese kağıdının vücudumuzun yan tarafına **ç a r p m a** sesi, sesinin derinliği omurgamdan yukarı, boynuma ve meme uçlarıma kadar ürperti gönderiyor.

"Dört blok yukarıda solda," diye mırıldanıyor.

Kiminle konuştuğunu bilmiyorum ya da yanıtlarını duymuyorum ama diğer kolu beni sarmak için geldiğinde korkum bir parça rahatlıkla karışıyor.

Tanrım, ne kadar zavallıyım? Gerçekten ne kadar yalnızlaştım ki bir yabancının kucaklaması -*açıkça bir kaçıranın* tutması- bana bir nebze de olsa teselli veriyor?

Ve o tok sesiyle, "Sus, Arabella. Artık benimsin," dediğinde, vücudumun hafifçe onunkinin içinde eridiğini hissediyorum ve kendime bunun gerçekten kaçmak için daha iyi bir konumda olduğumda savaşmak için gücümü sakladığımdan kaynaklandığını söylüyorum.

Çarpık zaman algımda, yakınlarda bir arabanın durduğunu duyana kadar sadece saniyeler mi yoksa sonsuzluk mu olduğunu anlayamıyorum ve sonra hareket ediyorum. Bir kapı açılmadan önce bir kez daha bu adamın bedenine doğru kaldırılıyorum,

Bir sonraki oturuşumda onun kucağındaydım, artık çıplak olan ayaklarım deri koltukta kayıyordu ve emniyet kemerinin tokasını topuğumda hissediyordum. Dalgınca ayakkabılarımın nereye gittiğini merak ediyorum, bu düşünce aklıma gelir gelmez hayatım yerine Louboutin ayakkabılar için endişelenmenin ne kadar aptalca olduğunu anlıyorum.

Ama yine de, olup bitenlerden, bilinmeyenlerden ne kadar korksam da, alttan alta bir güvenlik duygusu da var. Varoluşum boyunca hissettiğim en kafa karıştırıcı duygu karışımı, ama aynı zamanda can sıkıntısı ve yalnızlıktan başka bir şey hissetmek neredeyse bir zevk. Yıllardır bunlardan başka bir şey hissetmediğim için diğer tüm duygularımı kaybettiğimden endişelenmişim.

"Sanırım planlar değişti, efendim," diye İngiliz aksanlı bir ses önümüzden konuşuyor, sürücü koltuğundan olduğunu varsayıyorum.

"Evet, bu sefer doğruca eve, Maxwell. Önceden durmana gerek yok."

Asıl planın ne olduğunu merak ediyorum ama hayatım boyunca bir tahminde bulunabilecek kadar çok gerilim filmi okudum. Ve bunu dile getirdiğimde de şaşıırıyorum. "Beni öldürmen mi gerekiyordu?" Ses tonumdaki hafif titremeyi duyarak yutkunuyorum. Ama içimdeki korkunun, şu anda beni sıkıca tutan adamdan değil, birinin beni öldürmek istemesinden kaynaklandığını biliyorum.

İlk başta cevap vermiyor ve cevap vermeyeceğini düşündüğüm kadar zaman geçiyor. Ama sonra derin mırıltısı kapüşonun altından kulağıma doğru geliyor. "Bu artık olmayacak."

Cevap, sadece evet ya da hayır demesinden daha fazlasını ele veriyor. Ama aynı zamanda daha fazla soruyu da beraberinde getiriyor. Şimdi merak ediyorum.

Kim ölmemi istedi? Ve ayrıca...

Şimdi ben olmadığımı göre bana ne olacak?

DELUCA

Ne yapıyorsun lan sen? Kendimi uyarıyorum. Ama kafamın içindeki ses bedenimin ve ruhumun rızası olmadan yaptıklarına isyan ederken bile, kucağımdaki kadının sarhoş edici kokusunu içime çekmekten kendimi alamıyorum. Küçük, sadece benimle kıyaslandığında değil, genel olarak. Etrafını saran pazularımın altında kollarının ve sırtının tonlanmış kaslarını hissedebiliyorum. Küçük poposu kalçalarımın arasına ve sikime yaslanıyor ve bacaklarımın onu kavrayabilmek için neredeyse hiç açılmasına gerek kalmıyor. Belli ki kendine iyi bakıyor. Belki de saplantılı bir şekilde. Belki de sağlıklı bir dereceye kadar. Bilemiyorum. Arabella hakkında hiçbir şey bilmiyorum, çünkü öldürmek için tuttuğum insanların geçmişini asla çok derinlemesine araştırmam. Harabe'de sadece en yüksek rütbeli kişilerden iş aldığım için, buna hiç gerek duymadım. Onlardan bilmem gereken tek şey iyinin mi yoksa kötünün mü tarafında oldukları ve kocası onu ikincisi olarak tasvir etti. İlk defa, daha fazla araştırma yapmam gerektiğini hissediyorum.

Şimdi onunla göz göze geldiğime göre, şimdi onu kendime doğru bastırdığıma göre, bu mesleğe çok mu körü körüne girdim diye düşünmek zorundayım.

Ama hayır.

Ondan öncekiler çok açık bir şekilde kötüydü. Tecavüz etmiş, öldürmüş ve -eğer hayal edilebilirse- daha da kötüsünü yapmış adamlar.

Ferro öldürmemi istediği kişinin karısı olduğunu ilk söylediğinde içgüdülerimi dinlemeliydim. Çünkü kollarımdaki *küçük* şey kesinlikle zararsız.

Tüm Harabe'yi alaşağı edecek bilgiye sahip olduğunu söyledi. Bu fiziksel güç gerektirmez, seni aptal.

Her iki şekilde de, artık elimde. Doğru olsa bile, bildiklerini kimseye anlatamayacaksa, artık Harabe için bir tehdit değil.

Şaşırtıcı bir şekilde, Arabella evime giderken hiç zorlanmadı. Aslında, vücudumun üzerinde neredeyse ağırlıksız bir battaniye gibi rahatlamış görünüyor. Hatta kukuletalı başı kol kemiğime dayanıyor ve çıplak ayaklarının ara sıra kıpırdanması olmasaydı, uyuduğunu düşünebilirdim.

Bir kadını esir almanın nasıl bir şey olduğunu düşünecek vaktim olmadı ama olsaydı da kesinlikle bu kadar sorunsuz olmazdı. Maxwell'in beni kimseye ispiyonlaması konusunda endişelenmeme gerek yok. O ve ailesi nesillerdir benim için çalışıyor. Kendisi de aileden sayılır. Hastane içindeki ve dışındaki hizmetlerimden daha önce yararlandığından bahsetmiyorum bile. Sizi kolon kanserinden kurtarmakla kalmayıp, kardeşinize Fentanil katkılı marihuana satan bir uyuşturucu satıcısını intihar ettiren bir adamı ihbar etmezsiniz.

Arabella artık Harabe için hiçbir şekilde tehdit oluşturmuyor.

Harika. Şimdi, her şey bittikten sonra onunla ne yapmayı planlıyorsun? Sonsuza kadar saklayacak mısın?

Hay

ır.

Evet

.

Olabilir mi?

Kahretsin, sessizce lanet okuyorum, bu sarhoş edici kadına duyduğum saf arzuya verdiğim düşüncesizce karar için kendimi azarlıyorum. Onu yanımda tutsak tutma konusunda ya bir aptalım ya da gelmiş geçmiş en zeki adamım. Sadece *onun* değil, muhtemelen kendimin de ölüm belgesini imzaladım. Ama şu anda, onun sımsıkı bedeni kucağımdayken, o ölüm öpücüğünü tereddüt etmeden kabul edebilirim.

Ben lanet bir moronum.

Gizli vahama ya da buraya gelen insanların -özellikle de Maxwell'in- dediği gibi ormandaki şatoma giriyoruz. İki katlı tuğla ev, en üst düzey güvenlik sistemim tarafından hemen fark edilmeden kimsenin tırmanamayacağı demir bir çitle korunuyor. En sol taraf, yani bir pelerine ihtiyacım olduğunda uyuduğum kule, sarmaşık ve güllerle kaplı, sarmaşıklar koyu gri tuğla boyunca iç içe geçip büyüyor. Şahsen güzelliğinin tadını çıkaramıyorum, ama bazılarının nasıl büyümlü görünümü, gotik ve ürkütücü ama yine de nefes kesici olduğunu söyleyebileceğini anlayabiliyorum.

Güzellik aklımdan pek geçmez. Ta ki *onu* kanlı canlı görene kadar.

Kucağımda biraz kayıyor ve nedenini biliyorum. Onu ilk gördüğüm andaki tüm bu düşünceler, sikimin pantolonumun sınırları içinde sertleşmesine neden oluyor. Elimde değil; güzelliği, kokusu, şu anda elimde tuttuğum esareti, mide bulandırıcı derecede tahrik edici. Eğer onu benim olmanın ne demek olduğunu anlayacağı kadar sert bir şekilde becermem için doğru zaman olsaydı, bunu şimdi ve burada yapardım. Ama değil. Henüz değil.

"Adın ne? Sen kimsin?" Sesinde bir korku titremesi ve söylemeye cesaret edersem, bir miktar tahrik var.

Sikim onun için yaratılmıştı ve bu çarpık başlangıcın şiddeti ne olursa olsun, vücudu bunu inkar edemez.

"DeLuca, *piccolina*. Benim adım DeLuca, ama bana bakıcın diyebilirsin. Başka bir şey demem. Anladın mı?" Neredeyse hırlayacağım, damarlarımdaki ısı kaynıyor ve lanet olası kıyafetleri kendi bedenimden koparmak istiyorum.

"Ya... ya yapmazsam?" diye kekeliyor, beni sınıyor. Beni baştan çıkarıyor, gerçekten.

Ona cevap vermedim. Bunun yerine kalçalarımı yukarı ittim, sert sikim onun göbeğine çarptı, kıyafetlerimizin içinden bile sıcaklık inkar edilemezdi. Tanrım, onu becermek enfes olurdu.

"Lütfen yapma, benim isteğim dışında olmaz" diye haykırıyor, sesi bir iniltiye dönüşüyor. Ses tonu, kışının kucağıma sürtünmesi... hiçbiri söylediği sözlerle uyuşmuyor. Bunu yaparsam hoşuna gideceğinden eminim. Tatlı tutsağım beni şaşırtmaya devam ediyor.

"Uslu durursan ben de durmam." Yutkunduğunu duyuyorum, hareket yavaşlıyor gibi görünüyor.

Konuşmak için bir nefes alıyor, araba durduğunda aniden duruyor. Maxwell dışarı tırmanıyor, kapımı açmak için kaputun etrafında dönüyor. Zahmetsizce arabadan iniyoruz ve Arabella sanki bana güveniyormuş gibi bana sarılıyor. Tanrım, gerçekten güvenmemeli. Bana güvenmek ruhunu şeytanın ayaklarına sermek gibi bir şey. Ferro'dan korkmamalı, hayır; korkması, kaçması ve bir çıkış yolu bulmayı umması gereken benim.

Vermeyecek. Buna asla izin vermeyeceğim. Ama elinden geleni yapması benim çok hoşuma gidebilir.

ARABELLA

İçgüdülerim beni yakalayana güvenmemi söylüyor.

Bu güven, ani uyarılmamdan mı kaynaklanıyor, yoksa gerçekten hissettiğim şey kocamdan daha tehlikeli ve ölümcül bir adamın ellerinde evliliğimden kaçma fantezisi mi? Kadınların anti kahramanların kalbini kazanmasıyla ilgili o kadar çok kitap okudum ki, bunun benim gerçekliğim olabileceğine inanmak için kendimi kandırdım, oysa bu adamın benim için daha uğursuz, daha ölümcül planları var?

Yine de nedense onda kendimi güvende, tahrik olmuş, canlı ve kadere meydan okuyormuşum gibi hissettiren bir şeyler var ve onu henüz görmedim bile. Tek bildiğim dokunuşu ve adı. DeLuca. Ve bunun onun adı mı yoksa soyadı mı olduğunu bile bilmiyorum.

Bu nasıl gerçek olabilir? Evdeki durumun kötü olduğunu biliyorum, çıkmak istediğimi de biliyorum ama bu maliyet ve riskle mi?

"Benden ne istiyorsun patron?" diye soruyor bir erkek sesi.

"Bu gece onunla yalnız kalmak istiyorum. Kartımı al ve şehre geri dön. Ben onunla ne yapacağıma karar verene kadar burada kalması için ona kıyafet ve ihtiyaç malzemeleri al."

Benimle ne yapacaksın?

Yani istediğini alacak ve sonra beni ortadan kaldıracak mı?

Tabii ya. Bu durumu romantikleştirecek kadar nasıl aptal olabilirim? Çünkü ben cehennemin prensesi olarak doğup büyümüş bir aptalım ve hayatı başka türlü nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Bu mor- bid dünya benim için normal. Kendi kaçırılmam ve ölümüm bile. Aldığım ilk nefesten beri bu durumlarla çevriliyim.

"Tamamdır."

DeLuca, "Ayrıca yarın hastanede bazı randevularım var, bu yüzden ona bakmaktan sen sorumlu olacaksın," diye gürledi.

Hastane mi? Orada mı çalışıyor?

"Evet, efendim." Gitmek için döndüğünü duyuyorum ama beni esir alan kişi onu durduruyor. "Maxwell?"

"Evet, efendim?"

"O benim ve birinin ona dokunduğunu ya da onu götürmekle tehdit ettiğini öğrenirsem bunu hoş karşılamam."

Yutkunuyorum. Ve bu tehdide eşlik eden bakış Maxwell'e doğru yol aldı, çünkü onu uysalca onay verip geri çekilmesine neden olacak kadar korkuttu.

DeLuca o zaman hareket etmeye başlıyor, bizi şu anda bulunduğumuz yere götürüyor ve ben ona sessizce sorma riskini alıyorum, "Lütfen, kapağı kaldırabilir misin? Kaçmayacağım."

Kaçmaktan ya da kaçmaya çalışmaktan daha iyisini biliyorum. Nereye gidebilirim ki? Ayrıca, sonucu biliyorum. Bu hayatta her zaman aynıdır. Hiç kimse canlı çıkamaz. Hiçbir zaman Desolation, NY'da kaçırılan kurbanların sağ salim bulunduğu dair haberler çıkmaz. Asla.

"Yapmayacağını biliyorum. Sana izin vermem." Bununla birlikte beni ayağa kaldırıyor, biraz yalpalıyorum ama sonra beni sabit tutuyor.

Birkaç dakika nefesimi tutarak bekliyorum, acaba kapüşonu tekrar başımdan çekecek mi diye merak ediyorum ve çektiğinde görüşümü yeniden kazanmam bir an alıyor. Gözlerimi kırpıştırıp gözlerimin ışığa alışmasına izin veriyorum.

Önümde olmadığını görüyorum. Arkamda, ben yönümü bulmaya çalışırken elleri kalçalarımda. Onunla yüzleşmeye tam olarak hazır değilim, bu yüzden beni esir alan kişinin yüzünü görmek için hemen dönmek yerine, sadece bir kale ya da katedral olarak tanımlayabileceğim bir şeyin girişine bakıyorum.

Unutulmaz ama güzel. Para. Çok parası var, tabii burası başkasının evi değilse ve o da ödünç almadıysa. Ama öyle olduğundan şüpheliyim. Onda, bu sarayın kralı olduğunu açıkça belirten bir otorite havası seziyorum. Evin tamamı siyah ve altın vurgularla beyaz ve gri duvarlardan oluşuyor. Gerçekten muhteşem. Etrafımdaki bu karmaşık yapıda o kadar kayboluyorum ki, neredeyse içinde bulunduğum durumu ve buraya nasıl geldiğimizi unutuyorum.

"Yeni evin, *piccolina*."

Kalbim göğsümde durdu. Sesi boğuk ve derinden geliyor ama asıl dikkatimi çeken, beni kaçıran adamla yüz yüze gelmek üzere olduğumu bana bildiren, yavaşça hareket eden ayaklarının sesi. Nefes alış verişimi sabit tutmaya çalışıyorum, ama dalgalı ve içimde hissettiklerime uyuyor - dehşete düşmüş ama... heyecanlı.

Sadece ayakta durmakla kalmayıp üzerimde *yükseldiğinde* gözlerimin gördüğü şeye hazırlıklı değilim. Nefesim kesiliyor, onun erkeksi güzelliğini kavrarken yakalıyorum. En az bir buçuk metre boyunda olmalı; koyu renk, gür saçları yüz hatlarını, kalın kirpiklerini ve ela gözlerini vurguluyor, teni bronz. Dudakları dolgun. Vücudu kalın, ama giysilerinin altında bile bir gram bile kas olmadığını söyleyebilirim. DeLuca mermerden bir duvar ve korkutucu. Gözlerim onunkilere takılıyor ve o zaman karşımdakini tepeden tırnağa inceleyen tek kişinin ben olmadığımı görüyorum.

Onun da şehveti beni yiyip bitiriyor. Bana yapmayı düşündüğü şeyler bakışlarından çok belli oluyor. Beni esir alan kişi

nefes kesici ve Şimdi ne kadar tehlikede olduğumu her zamankinden daha iyi biliyorum. Kim bu adam ve beni nasıl buldu?

"Beni öldüreceksin, değil mi?" Sormadan edemiyorum, çünkü Şeytani derecede yakışıklı olduğu kadar korkutucu da - korkutucu derecede korkutucu.

"Hayır," diyor hızlıca, açık açık.

"O zaman ben neden buradayım? Beni başkasına mı vereceksin?" Bir parçası olduğum aile ve dünyanın durumu göz önüne alındığında, bu çok da zorlama bir soru değil.

Hırlıyor, "Seni benden almaya cüret edecek başka bir adamın ellerini keserim. Böyle aptalca sorular sorma."

Biraz geri çekiliyorum, öfkesi o kadar Şiddetli ki yanmayı hissediyorum. "Özür dilerim. Sadece korkuyorum. Neden burada olduğumu ya da ne yapmayı planladığınızı bilmiyorum. Peşinde olduğun Şey fide mi? Kocam size istediğiniz miktarı ödeyecektir."

Birkaç dakika önce, beni içinde bulunduğum dünyadan alıp götürmesi fikrini memnuniyetle karşılamıştım ama onu görünce, ne kadar karşı konulmaz görünürse görünsün, varlığı ne kadar tahrik edici olursa olsun, ne kadar tehlikeli olduğunu görünce gerçekten korkuyorum.

"Yemek. Şimdi," diye emrediyor ve ben sıcıyorum. Sözlerim onu daha da kızdırdı. Bu durumdan acısız bir Şekilde kurtulmak istiyorsam sessiz kalmayı öğrenmem en iyisi olacak.

Kolumdan tutarak beni mutfağa doğru çekiyor ve oraya vardığımda beni tezgâhın üzerine oturtuyor, kalçalarımın tutarak kaldırıyor ve hareket etmememi söyleyen sert bir bakışla beni soğuk mermerin üzerine yerleştiriyor.

Yavaşça geri çekilirken hiçbir Şey söylemiyorum, kaçmadığımdan ya da saldırmaya çalışmadığımdan emin olmak için beni izliyor. Kendimi korumak ve rahatlatmak için üzđün bir çabayla kollarımı kendime dolayarak başımı öne eğiyorum.

Bana nazikçe, "Sakın başını eğme Arabella," dediğinde derin sesi içimi sıkıyor. Sen çok güzel bir kadınsın.

"Kimseye boyun eğmek zorunda değilim." Takındığı tavır biraz kırılıyor ve bana bir anlık nezaketini daha gösteriyor. Ama başımı kaldırıp ona zayıf bir gülümseme verdiğimde, taş gibi soğuk duvarı yeniden ortaya çıkıyor ve beni buz gibi yapıyor. Onu mutfakta dolaşırken, bir şeyler pişirmek için buzdolabından ve dolaplardan malzeme alırken izliyorum.

Ona yemek yemekten çok korktuğumu söyleyecektim ama vazgeçtim. Sessizlik, "kolay yol" ile "zor yol" arasındaki fark anlamına gelebilir.

Beni esir alan kişi yemek pişiriyor ama benimle ilgili farkındalığı çok canlı. Hâlâ ani bir hareket yapmayı planlamadığımdan emin olmak için göz ucuyla beni izliyor. Ev soğuk; mutfakta soba yanarken bile titremeye başlıyorum.

"Keeper?" Onun kuralını hatırlıyorum ve onu kullanıyorum. "Üşüyorum. Bir ceket alabilir miyim?" Kekeliyorum, dişlerim takırdamaya başlıyor. Hava o kadar da soğuk değil ama adrenalinim azaldı ve içinde bulunduğum durumun farkındalığı bedenimi aşırı duyarlı hale getirdi. Durup bana bir kez daha bakıyor ve söylediklerimin gerçekten de söylediklerim olup olmadığını anlamak için bana şüpheyle bakıyor. Herhangi bir aldatma tespit edilmediğinde, siyah kapüşonunu çıkarıp bana uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, başımın üzerine yerleştirdiğimde. Kokusu üzerine siniyor, erkeksi ve topraksı ve koku içimi dolduruyor. Midem bulanıyor ve kalbim sıkışıyor.

Sıcaklık. Anında sıcaklık getirir.

"Yakıtı ihtiyacın var Arabella. Seni yemeye zorlamayayım," diyor yemeğimizi hazırlarken. Başımı sallayarak, pişirdiği nefis kokulu makarnaya bakıyorum ve bu görüntü gerçekten canım biraz yemek istiyor. Yemek yemeyeli koca bir gün olmuştu.

Evlilik yıllarımda kendimi aç bıraktığımı itiraf etmekten utanıyorum. Fazla yemiyorum, zayıf kalmaya çalışıyorum. Bunu Ferro'nun beni istemesini sağlamak ya da onu elde tutmak için yapmıyorum. Tam tersi bir etki için yapıyorum. O

Diğer kadınları bilmediğimi düşünüyorum ama ben biliyorum ve o kıvrımları tercih ediyor ve ben ona istediğini vermek istemiyorum. Onun nabzını ne kadar çok yoklarsam, onu kendimden uzak tutma şansım o kadar artar.

Arafta sıkışıp kalmış, iyi olduğum tek şeyin kocama berbat tahtına bir varis vermek olduğu, ancak bunun asla gerçekleşmemesi için elimden gelen her şeyi yaptığım bir yerde, ölmek istemiyordum, ama gerçekten yaşamamanın ne demek olduğunu hiç bilmiyordum. Hayat veren renkli sebzeler, protein ve karbonhidratlarla dolu tabağa bakarken, uzun, çok uzun zamandır ilk kez, karnım açlıktan değil tokluktan ağrıyana kadar tüketebildiğim kadar tüketmek istiyorum. Bakıcım yemek yememi istiyor ve nedense ben de ona istediği her şeyi verme arzusu duyuyorum. Bu yüzden beni tezgahın altından çıkardığı tabureye oturtmak için bir anlığına kaldırdığında ve kalçasının yanındaki çekmecedan bir çatal uzattığında, yıllardır yapmadığım bir şeyi yapıyorum.

Makarnayı çatalların etrafında döndürüyorum, kokulu buhar burnuma doğru yükselirken bir an üflemek için ağzıma götürüyorum ve sonra büyük bir ısırık alıyorum, unla- dy benzeri bir inilti çıkarırken erişteyi dudaklarımın arasında höpürdetiyorum. Gözlerim tereyağı ve sarımsakla kaplı karbonhidratın iyiliği karşısında neredeyse başımın arkasına yuvarlanıyor ve adanın diğer tarafında karşımdaki koltuğa otururken erkeksi dudaklarının seğirmesini yakalıyorum. Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor ve sonunda kendi ısırığını almadan önce benim bir ısırık daha almamı izlerken ona karşı yumuşamadan edemiyorum.

DELUCA

Beni gördüğünde, değişimi hissettim. Arabella benden korkuyordu, varlığım iyi olan her şeye karşı bir tehdit haline gelmişti. Ama sonra beni yemek yaparken izledikçe bana karşı yumuşadı. Yine de neredeyse tüm yemek boyunca sessizce oturduk. Beni sorularla azarlamak için can attığını söyleyebilirim. "Neden ben?" ve "Bana ne yapacaksın?" gibi sorular. Ama içeri girmeden önce ona zarar vermeyeceğimi söyledikten sonra, onu eğlendirmiyorum ya da yemek dışında bir an bile huzurlu olmasına izin vermiyorum. Hayır, bunun yerine, beklentinin artmasına izin verdim.

Arabella ilk birkaç büyük ısırıktan sonra yemeğini didikliyor, sanki o kadar çok yemekten kurtulmaya çalışıyor. Bir doktor olarak, yemekle olan mücadelesinin işaretlerini anlayabiliyorum. Bu güzel baştan çıkarıcı kadın yeme bozukluğu yaşamaya cesaret edebilir mi? Duyulmasını istemediğim için homurdanıyorum ama çok geç kalıyorum. Çatalını bıraktı ve kendi içine çekildi.

"Ben... ben yanlış bir şey mi yaptım?" diye kekeliyor.

"Neden kendini aç bırakıyorsun, Arabella?" Gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Aç değilim. Sadece o kadar aç değilim."

"Ve seni sadece yakalamadım. Beni aptal mı sanıyorsun? *principessa*?" Bu sefer ayağa kalktım, öne doğru eğilirken onun üzerinde durdum.

iri ellerimi önümdeki tahtanın üzerine koyarak masaya oturuyorum. Onu daha çok korkutuyorum, korkutucu cüssem onu olduğu yerde titretiyor.

Bu da konuşmasını daha da şaşırtıcı kılıyor.

"Sen bir aptal değil misin? Kimi kaçırdığının ya da beni kaçırdığın için üzerine nasıl bir cehennem yağacağının farkında değilsin."

Ve işte benim küçük savaşımla, görünüşte kırılman olan kişiliğinin yüzeyinin hemen altında saklandığını biliyordum. Anında göğsüm hem gurur hem de öfkeyle kabardı. Beni tehdit etmeye çalıştığı adamın onu satan kişi olduğuna dair hiçbir fikri yok.

"Kalk, hemen!" Yumruğumu indiriyorum, küçük çılgınlığıyla birlikte odada bir yankı oluşuyor. Bana güvenmesi ve sonra da beni istemesi için benden korkmasına ihtiyacım var. Ve Arabella'nın benimle sanki ona sahip olan adam ben değilmişim gibi konuşabileceğini düşünmesi oldukça... erotik açıdan can sıkıcı. Onu çok fena becermek istiyorum. Onu yere yatırmak ve daha fazlasını kaldıramayana kadar bu siki kaldırmasını sağlamak. Vücuyla özür dilemesini, bana kalesinde genç kızını kurtarmış bir kral gibi davranmasını istiyorum.

Koşarak ayağa kalkıyor ve ben de büyük avucumu ince pazusuna dolayarak onu kuleme çıkan merdivenlere doğru çekiyorum.

"Seninle bu şekilde konuşmamalıydım. Özür dilerim. Lütfen, beni incitme." Söyledikleri için pişmanlık duymaya çalışıyor ama artık çok geç. Onu istiyorum ve bekledikçe daha da çıldıracağım.

Odamın kapısını açıp onu nazikçe içeri itiyorum, içeri girip kapıyı arkamızdan çarpıyorum. Sıçırıyor ve tam dönerken, kapıyı sürgülerken göz göze geliyoruz, yüksek ses ikimizin de içinde yankılanıyor. Benim için, ona artık dünyasının nasıl olacağını gösteriyorum. Benim dünyam. Beni soluyacak, beni isteyecek, bana ihtiyaç duyacak, benim emrime amade olacak. Onun için, bunun kendi kıyameti olduğunu düşünüyor.

"Tatlı Arabella. Seni kimse kurtaramayacak ve eğer seni benden almaya çalışırlarsa, onlara yapmam gerekeni yapacağım.

Sen. Artık benimsin, *principessa*. Yeni hayatına hoş geldin."

Yeşil gözbebekleri genişliyor, zaten solgun olan teni bir şekilde bir ton açılıyor.

"Şimdi soyun."

"Hayır, lütfen, bunu yapmanı istemiyorum. Lütfen," diye yalvarıyor ve bu benim tenimin ısınmasına neden oluyor.

"Sizin isteğiniz dışında hiçbir şey almayacağım. Ancak silahınız ya da bana karşı kullanmaya çalışabileceğiniz herhangi bir şeyiniz olmadığından emin olmam gerekiyor."

Aval aval bakıyor. "Beni sokaktan aldın. Silah saklamak için ne zaman vaktim oldu ki?"

Dövüş geri geliyor, görüyorum.

Aferin kızıma.

"Benimle kavga etme, *piccolina*. Zamanım yok ve senin de dinlenmeye ihtiyacın var."

Bana şüpheyle bakarak kollarını kavuşturuyor. Göğsüm bir kez daha gururla doluyor. Benden korksa bile bana meydan okumaktan kendini alamamasına bayılıyorum. Bunun sadece yatak odasının dışında işe yarayacağını bilmiyor.

"Sen bir canavarsın, değil mi? Beni neden buraya getirdin? Sadece öldür beni. Anlaşma bu değil miydi?"

"Beni üzüyorsun, Arabella. Seni öldürmeyeceğimi zaten söyledim. Şimdi soyun ki biraz dinlenebilelim. Yarın yapacak çok işim var ve bunun için zamanım yok."

"Hayır, eğer burada başka bir adamın istediği gibi kullanacağı bir malmışım gibi tutulacaksam, o zaman öldür beni. Tüm hayatım boyunca senin gibi adamlar tarafından kontrol edildim," diye tükürüyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Agresif yaklaşımımın geri planda kalması gerekebileceğinin farkındayım. O haksız değil. Şu anda burada ve benim yanımda olmasının tek sebebi güvendiği ve onu koruması gereken bir adamın

onu öldürmem için bana para verdi. Şimdi bana ihtiyacı var. Korunmak, güvende olmak ve nasıl başa çıkacağımı bildiğimden çok daha fazlası için.

İkimizin de öğrenecek çok şeyi var.

Kendime sakinleşmek için bir an veriyorum, içimdeki sıcak kanlı erkeğin nefes almasına izin veriyorum. "*Principessa*, buraya seni incitmeye ya da seni kontrol eden başka bir erkek olmaya gelmedim. Size söz veriyorum, niyetim hayatınız boyunca maruz kaldıklarınıza hiç benzemiyor. Artık güvendesiniz ve sözlerimle davranışlarımın sizin için bir anlam ifade etmediğini biliyorum, özellikle de alışılmadık tanışma şeklimizden sonra, ama ben sizi güvende tutmak için buradayım."

Hafifçe gardını düşürmeye başlar ve vücudu gözle görülür şekilde gevşer.

Şimdilik bana itaat ediyor, yavaşça kapüşonumu ve ardından kıyafetlerini çıkarmaya başlıyor. Her bir santimi gözlerimin önüne serildikçe ellerimi uzatıp teninde gezdirmemek için kendimi zor tutuyorum. Narin, kremi kalçaları, kıvrımlı kalçaları... Kahretsin, hafif güzellik izleri olan o sıkı karnı. Sütyen yok, güzel göğüslerini ve gül rengi meme uçlarını kapatan lanet olası bir sütyen yok.

Bu kadın.

Benim
sonum.

"Bebeğim," diye acı dolu bir inilti çıkardım, sert kot pantolonlu sikimi kavırıyordum. Tanrım, nefes kesici.

"Ne?" Dudağını ısırarak kasıklarındaki elimden yüzüme bakıyor. Lanet olsun, üzerimdeki kontrolünü görmek hoşuna gidiyor. Eminim o dantel külotlar sıırılsıklam olmuştur.

"Tepeden tırnağa baştan çıkarıcı bir kadinken teninin tadına bakmak için nasıl bekleyebilirim ki? Sen benim ölümüm olacaksın."

"Güzel. Eğer seni öldürürse, bana yaptıklarının karması olur," diye yumuşak bir sesle konuşuyor.

"Seni kurtardım ve sana tapacağım. İstedğin kadar kızgın davranabilirsin ama zamanla ayaklarıma kapanıp sana verdiğim hayat için bana teşekkür eden sen olacaksın. Şimdi arkanı dön ve ellerini yatağın direğine koy."

Kendisine söyleneni yapıyor, artık bunun tek seçeneği olduğunu biliyor. "Yaparken eğil."

Kendini ayarlayarak, vücudunu onu görmek istediğim pozisyona getiriyor. Omurgasının kıvrımı erotik. Sikim onun zevkini çaldığında böyle eğildiğini hayal ediyorum.

Arkasına geçip ayağımla bileğini dürterek bacaklarını birbirinden ayırıyorum. "Çok güzel. Gerçekten çok güzel."

"Kusurlu," diye fısıldıyor, tatlı dudaklarından acı yayılıyor. Bu kelimeleri söylerken söylediği bir yalan.

"Hiç kusurlu değilsin Arabella. Daha önce hiç bu kadar güzel bir kadın görmemiştim. Sana göstermemi ister misin?" Hayır demeyince kalçalarını kavriyorum, sert sikimi kıkına doğru itiyorum ve bir inilti çıkarıyor.

"Görünüşe bakılırsa seni kaçırandan o kadar da korkmuyorsun."

"Senden çok korkuyorum." Omzunun üzerinden bana bakıyor, Gözleri tahrik olmuş bir şekilde parlıyordu. "Gerçekten mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Gözlerini benden ayırmıyor ve bir sonraki hamlemi bekliyor. İşaret parmağımı tangasının üst kısmına götürüp, kumaşla teni arasında kaydırarak ortasına kadar indiriyorum. Anında, ıslak sıcaklık parmağımı ıslatıyor. Amı pürüzsüz ve yemin ederim neredeyse boşalacağım, bu kadar baştan çıkarıcı olduğu için utanıyorum.

"Islak ve tahrik olmuş. Burada gerçekten korkan kim, Arabella? Çünkü tüm kontrol sende. Kelimeleri söyle ve ben de bu güzel dudakların arasındaki acıyı dindireyim." Uzun parmağımın kenarını çıplak bir şekilde kaydardım.

seksi boyunca. İşte o zaman tıkanmış klitorisi parmak ucuma çarpıyor ve bu sefer inleyen ben oluyorum.

"Siktir," diyoruz hep bir ağızdan.

"Yarın pişman olacağımı biliyorum ama bana bu şekilde dokunulmayalı çok uzun zaman oldu. Lütfen," diye yalvarıyor ama ilk kısmı beni tereddüt ettiriyor.

"Bir pişmanlık olmayacağım. İstedğin tek şey olana kadar benim dokunuşumu alamazsın. Ve inan bana, sana hiç benim planladığım şekilde dokunulmadı." Bununla birlikte, elimi bırakıyorum ve içimdeki tüm güçle kendimi ondan uzaklaştırıyorum.

İnliyor ve Tanrım, ben de inlemek istiyorum ama pişman olacağı biri olmayacağım. Asla.

Dolabıma girip bir gömlek çıkardım ve odaya geri getirdim. Şimdi elbisesini göğsüne kadar çekmiş, yanakları kıpkırmızı ve kızarmış, yüzünden reddediş fışkırıyor.

"Giyin ve yatağa gir. Geri geleceğim. Ve sakın kaçmaya çalışmayı aklından bile geçirme Arabella. Hayatın boyunca hiç karşılaşmadığın bir canavar göreceksin."

Sonra çıkıyorum, kapıyı dışarıdan kilitliyorum ve çok ihtiyacım olan boşluğa çıkıyorum. Bir içkiye ve lanet olası bir psikiyatriste ihtiyacım var.

ARABELLA

"Tatlı Arabella. Seni kimse kurtaramayacak ve eğer seni benden almaya çalışırlarsa, sana yapmam gerekeni onlara yapacağım."

Bu da ne demek oluyor? Bana ne yapması gerekiyordu? Beni sokakta rastgele görüp kaçırmaya karar vermemiş olabilir miydi?

Siyah kapüşonunu bir kez daha kavrayıp çıplaklığımın üzerine çekerken aklımı pek çok soru dolduruyor. DeLuca beni odada yalnız bıraktıktan kısa bir süre sonra geri döndüğünde bunları düşünmek için fazla zamanım kalmıyor ve elinde gördüğüm şey başımdaki kanın çekilmesine ve başımın dönmesine neden oluyor.

"Sen... onlara ihtiyacın yok. Söz veriyorum kaçmaya çalışmayacağım. Nereye kaçabilirim ki? Ön taraftaki araba ve etrafımızı saran ağaçlardan anladığım kadarıyla ıssız bir yerin ortasındayız," diye saçmalıyorum ve o bana doğru yaklaşırken geri adım atıyorum. Ama kığım, bana bir şatonun içinde olabilecek bir şeyi daha da çok hatırlatan dört direkli dev yatağın yanındaki ahşap komodine çarptığında geri çekilmem engellendi.

Küçük elim onu durdurmak istercesine yukarı kalkıyor, avucum geniş göğsünün ortasına bastırıyor ve orada kalbinin yavaş ama sert attığını hissediyorum. O aşağı bakarken benimkinin temposu iki katına çıkıyor.

Ona dokunduğum yere bakıyor, sonra gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor, kaşları meydan okurcasına kalkıyor. Ama ben hareket etmiyorum. Kendimi tuttuğum için değil, bir sonraki hamlesinden korktuğum için donup kaldım. Her şeyden önce, beni çıkarması için ona yalvardım ve o da elinde bir çift kelepçeyle geri döndü.

O ana kadar fark edemediğim şey, az önce ona koluma ne kadar kolay erişim sağladığımdı; soğuk metalin et ve kemikten başka bir şey olmayan ince bileğimi sardığını hissedene ve kelepçenin etrafımda sıkışması için gereken şaşırtıcı sayıda klik sesini duyana kadar fark etmemiştim. O da fark etmiş gibi görünüyor ve gözleri bir şeyle parlıyor - tam olarak öfke değil, tam olarak koruyuculuk değil. İkisinin arasında bir şey.

"Güven kazanılmalı, karşılıksız verilmemeli," diyor o alçak, çakıllı ses tonuyla ve tüylerim diken diken oluyor.

Yutkunuyorum. "Yine de sana güvenmemi istiyorsun, hiçbir soru sormadan." Kelimeler ağzımdan izinsiz çıkıyor, tıpkı mutfaktan şu an durduğumuz yere kadar onunla her konuştuğumda olduğu gibi. Korkum mu beynimden ağzıma giden filtrenin arızalanmasına neden oluyor, yoksa bu adamda aklımdan geçenleri tam olarak söylemek istememe neden olan bir şey mi var, bilinçaltımda bir tür ceza endişesi olmadan özgürce konuşmak için güvende olduğumu biliyor muyum?

"Şimdiye kadar güvenini kazanmak için elimden geleni yaptım Arabella. Sana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadım. Seni besledim. Seni hiçbir şekilde incitmedim. Ben insanların güvenini böyle kazanırım, sözlerle değil davranışlarımla" diye açıklıyor ve ben buna itiraz bile edemiyorum çünkü söyledikleri doğru. Bana güvensizliği gerektirecek hiçbir şey yapmadı - beni kaçırmaması dışında.

Şu anda kelepçeye bağlı kolumu çekiştiriyor, diğer koluyla beni kocaman yatağın üstüne kaldırıyor ve diğer kelepçeyi yatak başlığının ahşap basamaklarından birine geçiriyor. Yatak örtüsünü çekiştirerek çekip çıkarıyor.

sonra da alt tarafıma yerleştiriyor. Şikayet ederdim ama sanki bir bulutun içine sokulmuş gibiyim ve kelepçeler o kadar da rahatsız edici değil.

Vücudum yatağa ve yastıklara gömülüyor, ezici bir yorgunluk hissi üzerime öyle bir çöküyor ki, acaba bana ilaç mı verdi, yemeğime bir şey mi kattı diye düşünüyorum. Ama sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Adrenalininin etkisi geçti ve eğer tahmin ettiğim doğruysa, uzun zamandır bu kadar iyi beslenmemiştin, bu yüzden vücudunun sakinleşmesi ve karnının tok olması iyi ve derin bir uyku sağlayacaktır" diyor.

Bunu bana gözlerinde daha önce hiç kimseden görmediğim bir şefkatle söylüyor, ne kocamdan ne de kendi babamdan. Göğsümün içinde gergin olduğunu bilmediğim bir şeyi gevşetiyor ve büyük yatağın rahatlığında daha da gevşememi sağlıyor. Elini yüzüme doğru kaldırıyor, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, sonra tekrar dik durmadan önce çenemin çizgisini takip ediyor.

"Biraz uyu, *piccolina*. Bu gece sana katılmadan önce halletmem gereken bir şey var," diye mırıldanıyor, yataktan geri adım atarken gözlerindeki yumuşak bakış hâlâ orada, sonra dönüp kapıdan çıkıyor.

Ne kadar denesem de, bedenim beni uykuya sürüklemeye çalışsa da hemen uykuya dalamıyorum. Zihnim bir türlü **k a p a n m ı y o r**. Son iki saat içinde neler oldu böyle? Daha birkaç gün önce birinin gelip beni manastır hayatımdan çalacağını hayal etmiyordum? Bunu ben mi gösterdim? Ve gerçekte bu durumdan ne kadar korksam da, duygusal çizgiler bulanıklaştı çünkü bunun gerçekleştiğini hayal ediyordum. Defalarca, kendimi tam olarak bu görüntüyle orgazma ulaştırdım.

yakışıklı "kötü adam" beni fildişi kulemden alıp şatosuna götürüyor.

Fantezim nasıl bu kadar doğru bir şekilde gerçek oldu?

Eğer bunu bir yerlerde bir günlüğe yazmış olsaydım, birilerinin bunu ele geçirdiğine ve bu adama bu hayalimi canlandırması için para ödediğine inanırdım. Ama hiç yazmadım. Ferro bunu bulsaydı ne yapardı Tanrı bilir.

Ferro, kaybolduğumu anladığında ne yapacak? Beni ayda sadece bir kez ziyaret ettiği için gittiğimi anlamasının sonsuza kadar sürmesinden endişe ederdim ama durum öyle değil, çünkü güvenlik ekibim kesinlikle evde olmadığımı neredeyse anında fark etti. Şoförüm beni bıraktıktan sonra daireme gelemediğimi birkaç dakika içinde ona bildirirlerdi.

Şu anda başka bir adamın yatağında panik içinde değil de rahat bir şekilde yatarken beni takip ediyor olabilirler mi? Hayır. Üzerimde takip edilebilecek hiçbir şey yok. DeLuca beni o sokaktan aldığı anda yanımda olan her şey yeniydi. Bir çanta dolusu kitap, bir gün önce satın aldığım ve içinde sadece kredi kartım, kimliğim ve rujum olan çantam. Hapishanemde, yani kitapçıda rahatsız edilmemek için telefonumu bilerek evde bırakmıştım. Başka türlü ihtiyacım olan her şeyi şoförümünden isteyebilirdim.

Aklımın bir köşesinde beni esir alan kişinin söylediği bir şey dolaşıyor. Bana ne yapması *gerekiyordu*?

Ama tam da bunun ne anlama gelebileceğini düşünmeye çalışırken, zihnim de bedenimle birlikte pes ediyor ve derin bir uykuya dalıyorum, her zaman yaptığım rüyayı görüyorum - gecenin köründe çalınmakla ilgili, ama koruyucum meçhul bir varlık yerine DeLuca'nın tehlikeli derecede yakışıklı görüntüsü boşluğun yerini alıyor.

DELUCA

Tam telefonum çalarken ofisime ulaşıyorum ve bir de ne göreyim, arayan tam da aramak üzere olduğum kişi.

"DeLuca," diye havlıyor Ferro, burun deliklerimin alevlenmesine neden oluyor. "Karım nerede lan?"

Kadınım üzerinde her türlü hak iddia eden bu pislik karşısında tüylerim diken diken oluyor. Arabella'yı öldürmeye çalıştığı için o orospu çocuğuna öfke duymak isterken sesimi sakın tutmam gerektiğini kendime hatırlatarak kendimi büyük ma- hogany masamın arkasındaki deri koltuğuma bırakıyorum.

"Ben hallettim. Bir boğuşma vardı, bu yüzden tasvir etmek istediğiniz intihar gibi görünmeyecekti. Cesetten kurtuldum. Bir şey değil," dedim, ki bu teknik olarak doğru olsa da ona yalan söylemekte bir sorun görmüyorum.

Bir duraklama oldu ve mırıldandığını duydum, "Tamam, tamam, bu iyi. O gitti, artık birlikte olabilirim.... Bekle." Sesi yükselirken küfrediyor. "Cesetten kurtuldum. *Cesetten* kurtulmak mı? Ne oluyor lan? Şimdi de kayıp kişi olacak, seni aptal. Onu öldürüp bulunmaya bırakman gerekiyordu, böylece onunla işim bitecekti!" diye bağılıyor telefonda ve elimdeki cep telefonunu ezmek için kendimi sakınleştirmek üzere derin nefesler almak zorunda kalıyorum.

"Bu Desolation, Ferro. Hiç arkadaşı olmayan ve zamanının yüzde doksan dokuzunu apartmanında geçiren kayıp bir kadın kimin umurunda olur ki?" Diğer elimle sandalyemin kolunu kavrayarak homurdanıyorum.

Sıkılmış dişlerinin arasından bana şöyle demeden önce sinirli bir ses çıkardı: "Onun lanet olası babası, pislik. Evliliğimiz iki aileyi bir araya getirmek içindi, bir iş anlaşmasıydı. Eğer kız kaybolur ve intihar ettiği ortaya çıkmazsa, onu ya da ona gerçekten ne olduğunu bulana kadar durmayacak."

Onu yatıştırmak için yarım yamalak bir çaba harcadım. "Eğer onun cesedini bulursa, o zaman bu sizin sefil küçük şehrinizdeki herhangi bir cinayet gibi görünecek. Her iki durumda da istediğini aldın. O gitti ve sen de... gerçekten ölmesini istediğin her ne ise onu yapmakta özgürsün."

Aklımdan geçenleri tam olarak söylemek istemediğim için kendimi aniden durduruyorum. Arabella'nın Harabe'yi mahvedecek hiçbir bilgiye sahip olmadığına dair içimde bir his var. Ferro'nun onun ölmesini istemesinin farklı bir nedeni var ve gerçeği bilseydim işi kabul etmeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden o orospu çocuğuna yalan söylemekten çekinmiyorum. Kendi kendine mırıldanmalarını kaçırmadım. Sözüünü bitirmemiş olsa da "artık..." ile ilgili söylediklerini yakaladım. Bu da bana onun Harabe'yi yok etmek istemediğine dair içgüdülerimin doğru olduğunu söylüyor.

"Dua et de cesedi bir an önce bulsun da bu işi geride bırakalım. Hatta bana nerede olduğunu söyle ki onları ona götürecek bir yol bulabileyim," diye emrediyor ve benim gözlerim hiçbir şey görmüyor, sadece zihnimde benden bir şeyler talep edebileceğini düşünen o sıırım gibi herifi görüyorum.

"Benim sorunum değil. Bana yapmam için ödediğin şeyi yaptım ve şimdi işlemimiz tamamlandı. Benimle bir daha iletişime geçme." Ve bununla birlikte, ben

bağlantımızı sonlandırırken, zihnim üst katta yatağında yatan küçük çocuğa dönüyor.

Yatak odasına döndüğümde, kocaman yatağımın çok küçük bir bölümünü kaplayan güzel yaratık uykuya dalmıştı. Arabella uykusunda bile büyüleyici görünüyor. Yumuşak yüz hatlarında uzun gecenin olaylarının rüyalarına girdiğini söyleyebilirim. Korkuyor, evet, ama bizi birbirimize çeken duygularla boğuştuğunu söyleyebilirim.

Bu şekilde olmamalıyız, duygularımız değişmemeli. Ama şimdi onun evli olduğu ve arkası dönükken ölümünü planlayan adamın ne kadar kötü olduğunu biliyorum. Bu benim için tehlike anlamına gelse bile onu ondan korumaya yemin ediyorum. O bana zincirliken tepelere doğru kaçmam gerekirse, kaçarım. Kimse ona bir daha ulaşamayacak.

Duşa girmeden önce bir dakika daha onu izliyorum. Suyu açarak banyoyu buharla doldurmasına izin veriyorum, sıcak su neredeyse ben daha içeri adım atmadan hissediliyor. İçeri girdikten sonra, kaynar suyun kasılan kaslarımın etrafında çağlamasına izin veriyorum. Onu gördüğüm andan beri gevşemediler ve onun varlığıyla geçen her an beni daha da sıkıyor, öyle ki yakında onu tamamen benim yapmazsam yanacağım.

Onu nasıl elimde tutacağımı düşünüyorum, çünkü eski yaşamı için öldü, güvenliğini sağlarken ve bana olan ihtiyacıyla onu çaresiz hale getirirken. Elimde bu vahşi *principessa* ile meşgul bir adam olacağım. Su soğumaya başlıyor ve beni tüketen yorgunluğa teslim olmaya karar veriyorum. Havluyla soyunduktan sonra yatak odasına çıplak bir şekilde girip dolabıma doğru ilerlerken şok olmuş bir nefes sesi duyuyorum.

"Oh, um. Üzgünüm."

Yatağa doğru baktığımda Arabella'nın yüzünü pazusunun yan tarafına sakladığını görüyorum.

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek cevap veriyorum, "Başka tarafa bakmana gerek yok, *piccolina*. Benim ve senin çıplaklığımıza alışsan iyi olur, çünkü çok yakında seni istediğim gibi becerdiğimde etlerimizden başka hiçbir şeyimiz kalmayacak."

Kirpiklerinin arasından yukarı bakıyor, yanaklarının kızardığını ve siyah ipek çarşafın altında bacaklarının gerildiğini gizleyemiyor.

"Evet, bu acıyı dindirmek eğlenceli olacak," diye homurdanıyorum, artık sertleşmiş olan sikimi avucumun içinde kavrayarak. Amcığının çok daha sıkı ve sıcak olduğunu ve beni o tatlı uylukların arasında bir pus içinde tutacağını hayal ediyorum.

Gözleri hareket eden elimden hiç ayrılmıyor ve sanki onu beceriyormuşum gibi sikimi sarsmamı izlemesi beni çok yakınlaştırıyor.

Bunu istiyor. Elbette, cinsel olarak, ona yaptıklarımı ve bir dokunuşla yapabileceklerimi inkar edemez, ama onun beni tümüyle istemesine ihtiyacım var. Şehvetin, çılgınlığın ve saplantının her parçasını. O zamana kadar, dokunuşum için onu aç bırakacağım. Sevişmem için. Benim zevkim için.

"Siktir, seni istiyorum. Bana gördüğünü beğendiğini söyle." Hızımı artırdım, boşalmaya çok yakındım. Yemin ederim onun uyarılmışlığını her yanımda hissedebiliyorum. Her santimim onu istila ediyor, ona sahip çıkıyor, onu alıyor, ona sahip oluyor ve onu böyle görüyor, bunu isteyeceğini biliyorum, her parçasını.

"İstiyorum. Yapmamam gereken şeyleri istememe neden oluyorsun. Sen bir canavarsın ama bu hoşuma gidiyor," diye fısıldıyor, kalçalarını birbirine sürterek.

"Bu doğru. Ben bir canavarım ama sana karşı öyle olmayacağım. Asla. Zamanı gelince bebeğim, zamanı gelince. Siktir." Bununla birlikte, onunla göz temasını kesmeden patladım. İkimiz de derin derin nefes alıyoruz, sesler hareketsiz odada yankılanıyor. Dudağım hırıltıya dönüşüyor, şehvetim öfkeye dönüşüyor, çünkü bu kadın hayatıma gireli daha bir gün bile olmadı ve beni şimdiden delirtti.

Bunun benim ve Harabe için ne anlama geldiği ya da Ferro'nun üzerime nasıl bir yıkım yağdıracağı umurumda değil. Bu kadının hiç istemediğim bir şeyi istememi sağlayan bir baştan çıkarıcı olması umurumda değil.

daha önce arzulamıştım. Ama Arabella'nın derimin altında olmasından nefret ediyorum. Odaklanmalıyım, bu şehvet, arzu ve saf delilik balonunun etrafında tam olarak neler olup bittiğinin daha fazla farkında olmalıyım.

Eğer gardımı düşürürsem, bu ikimiz için de ölümcül olur. Öfkemi hissediyor ve sinip içine kapanıyor, şehveti korku tarafından bastırılıyor. Dönüp yumruğumu duvara vuruyorum, pürüzsüz yüzey gücümle çatlıyor ve sonra dolabın içinde kayboluyorum, savaşmak üzere olduğum savaşlara hazırım.

Onun için ve onunla birlikte.

ARABELLA

Neydi o? Bu da ne? Neler oluyor böyle? Bir günden az oldu. Kaçırıldım, esir tutuluyorum. Yine de şehvet ve arzudan deliye döndüm. Kendi kendimin neden olduğu kırbaçtan acı çekiyorum. Ciddiyim. Bu adam bir canavar, ama içimde bir şey var - yani derinlerde, çok derinlerde - kurtarılmış, korunmuş hissediyorum. Bu şartlar altında başka kim böyle hissedebilir ki? Bu çok kolay. Harabe'nin içindeki herhangi bir kadın.

Ferro'yla nişanlandığım günden beri tutsağım ama hiçbir zaman bu istek ve nefret çizgisinde sallanmadım. Tek istediğim *özgürlükken* başka bir adamın beni bir tür mülk olarak sahiplenmesinden nefret ediyorum ama... beni sahiplenene adam nefret etmek istemediğim biri. Bir kez olsun nefes alabileceğimi, yıllardır hayalini kurduğum gibi dünyadan kaçabileceğimi hissediyorum. Elbette, bunu hayal etmiştim, ama gerçekten de delicesine seksi bir megaloman tarafından kaçırılacağımı kim bilebilirdi?

Hayatımın en tehlikeli durumundayım ama yine de korkmam gerektiği kadar korkmuyorum.

Delirdim. Delirdim. Bunların hepsi sona erecek ve ermesi de gerekiyor. Beni bir gece hırsız gibi kaçırın aynı adamın benim parlak zırlı şövalyem olacağına inanmaya kendimi ikna edemiyorum. O bir canavar ve buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyım. Zaten o kadar ileri gittim ki

Ondan beni boşaltmasını istedim ve geri çekildiğinde, bu delilikten kurtulmak için ihtiyacım olan uyandırma çağrısı bu olmalıydı. Babamı ya da Ferro'yu aramanın bir yolunu bulmalı ve pençelerini çok derine sokmadan ve Stockholm Sendromu'nun çarpık bir formuna yakalanmadan önce bu adamdan uzaklaşmalıyım.

Kelepçelerdeki elimle dönebildiğim kadar dönüyorum ama bu sınırlı ve rahatsızım. Kolum ağrımaya başladı. Odaya giriyor ve ben kaskatı kesiliyorum. Odasının duvarını kırmadan önce onu izlememi seyrederken az önce indiğini görünce, dikkatleri üzerime fazla çekmek istemiyorum.

"Rahat etmene yardım edeyim," diyor yatağın benim tarafıma geçerek. Siyah ipeksi bir pijama pantolonu giymişti, kumaş kalçalarının belirgin kaslarını ve etkileyici sikini ortaya çıkarıyordu. Sertleşmediğinde bile kocaman. Neredeyse korkutucu. Birkaç yastık alıp göğüs kafesimin altına koyuyor, yumuşaklık bana biraz yardımcı oluyor ama bu kolumdaki ağrıyı durdurmuyor.

"Kolumu acıtıyor. Metalin ısırığı. Lütfen, kaçmayacağım. Ama bu acıtıyor."

"Sana güvenemem... henüz. Bunun kazanılması gerek."

"Bana zarar vermeyeceğini söylediğini sanıyordum. Tutulmayan sözler hazır. Şimdi burada kimin güven kazanması gerekiyor?" Ona meydan okuyorum. Geride durmuş, üzerimde yükseliyor, beni izliyor, eminim aldatma işaretleri arıyor.

Her ne kadar koşmak istesem ve ortalama bir insanın yapacağı şey bu olsa da, daha iyisini biliyorum. Şimdi zamanı değil. Güvenini kazanmalıyım, gardının düşmesini beklemeliyim ve sonra hamlemi yapacağım. Ben Cosa Nostra'nın kızıyım. Bundan daha zekiyim.

"İyi ama bunu zayıflık olarak algılama Arabella. Kaçmaya kalkışırsan, seni esir alanın gerçekten canını yakmak zorunda kalabilirim.

istemiyor." Başparmağını alıp yanağında sevgiyle -evet, sevgiyle- gezdiriyor ve ben başımı ona doğru eğmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Yapmayacağım. Ben aptal değilim. Ama uyumak istiyorum. Buna ihtiyacım var. Lütfen." I çoktan kaybettiğini biliyorum ama onu kendime çekmek istiyorum.

Hiçbir şey söylemeden beni çabucak serbest bırakıyor. Elim serbest kaldığında hemen bileğimdeki, dirseğimdeki ve omzumdaki ağrıları ovmaya başlıyorum.

"İzin verin." Komodininin içine uzanarak biraz yağ çıkarır. Onu dikkatle izliyorum, bana söylediğinde elimi uzatıyorum.

DeLuca yağı önce bileğime masaj yaparak sürmeye başlıyor, elleri sanki bunu sık sık yapıyormuş gibi becerikli. Midem biraz bulanıyor, içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor. Çabucak bu düşüncayı gömüyorum. Şehvet aşk değildir.

Kafanı bu kadar karıştırma Ara, diye azarlıyorum kendimi.

Ellerini yavaşça trisepsimde gezdirip derimi ve kaslarımı yoğurarak oradaki ağrıyı dindirirken gözlerimi kapatıyorum. Elimde olmadan bir takdir sesi çıkarıyorum. Bu bana bir hırıltı kazandırıyor ve gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum.

Yaptığım her şey bu adamı tahrik ediyor mu?

Yatağa girmeden önce bunu uzunca bir süre yapıyor. Yan yatıyorum, sırtım ona dönük. Oda karanlığa gömülüyor, yatağının yanında kapattığı lambadan gelen tıkırtı duyuluyor. Biraz dinlenebilmek için zihnimin ara vermesine izin vermeye çalışıyorum ama kalın, güçlü kolları belimi sardığında bu kısa bir süreliğine duraklıyor ve sırtım onun ön tarafıyla aynı hizaya gelene kadar beni yatak boyunca kaydırıyor.

"Sakın beni denemeye kalkma. Benden kaçma. Cehennem aşına olduğum bir yer. Sana bir ders vermek için seni oraya sürüklemek zorunda bırakma beni." Onun tehdidiyle yutkunup başımı sallamak zorunda kalıyorum. Dudaklarımdan uysal bir "Evet" çıkıyor ve aramızda başka bir şey konuşulmuyor.

Saatler gibi gelen ama aslında otuz dakikadan az olması gereken bir süre boyunca nefes alış verişinin sakinleşmesini ve uykuya dalmasını bekliyorum,

Ama bu asla gerçekleşmiyor. Bunun yerine, önce ben uykuya dalıyorum, rüyalarım beni saran güzel ama tehlikeli adamla dolup taşıyor.

...

Beni uyandıran şey sabah ışığı. Etrafımda kollar hissetmiyorum. Yavaşça doğrulup odaya bakıyorum ve kimsenin olmadığını görüyorum. Oda boş, bu yüzden kıpırdamadan oturuyorum ve banyodan ya da dolaptan ses gelip gelmediğini görmek için bekliyorum, ama hiçbir şey hareket etmiyor. Yalnız olduğumdan eminim.

Yataktan çıkmadan önce ağrıyan kaslarımı esnetiyorum. Ayaklarım yere değiyor ve çok fazla gürültü yapmak istemediğim için telaşsızca ayağa kalkıyorum. Parmak uçlarımda banyoya gidiyorum ve tuvaletimi yaptıktan sonra ellerimi yıkıyorum, sonra odaya geri dönüyorum ve bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğine karar vermek için tekrar etrafa bakıyorum. Dolabı görünce, biraz araştırma yapmaya karar verdim.

Bulduğum her şey bana yardımcı olabilir. Kim bilir.

Işığı açtığımda, takım elbiseler ve güzel elbise ayakkabılarından oluşan etkileyici bir gardıropla karşılaşıyorum. Yeterli büyüklükteki dolabın ortasına bir ada yerleştirilmiş. Üst kısmı camdan, pahalı saatlerini ve tek renkli kravatlarını görebiliyorum. Altta çekmeceler var ve ilkini açtığımda çoraplarını ve boxer külotlarını görüyorum. Belki bir silah ya da daha sonra kullanabileceğim bir şey vardır diye düşünerek onları karıştırıyorum. Eğer elimdekilerle kendimi eğitirsem, bu daha kolay bir kaçış olasılığı anlamına gelebilir. Babam, ona tapan adamlar gibi düşündüğümü bilse gurur duyardı.

Ama burada bir şey yok.

Bir sonrakine geçerken, şaşırdım.

Önlük mü? Hastane önlüğü mü? Kaşlarım çatıldı. Garip bir rol yapma oyunu mu oynuyor? Ama sonra Maxwell'e hastanede randevuları olduğundan bahsettiğini hatırlıyorum.

"Ben bir doktorum, *piccolina*, ve görüyorum ki sen bir meraklısın." Elimi düzensiz kalp atışlarımın üzerine koyarak sıçradım.

"Burnumu sokmuyordum. Ben arıyordum... um..." Duraksıyorum, bir şeyler düşünmeye çalışıyorum, herhangi bir şey. "Kıyafetler. Üzerime daha iyi oturacak bir şeyler bulabileceğimi umuyordum. Eminim buraya girip çıkan kadınlardan payına düşeni almışsındır. Geride bir şeyler bırakmış olmalılar," diyorum kesin bir ifadeyle. Hikâyemi inandırıcı kılmak için kollarımı kavuşturup cevabını bekliyorum. Cevabı aldığımında, o kendini beğenmiş suratını tokatlamak istiyorum.

"Aptal kadın. Buraya gelen tek kadın sensin ve son kadın da sen olacaksın. Şimdi kıskançlık yapma. Gel hadi. Yeni kıyafetlerin alt katta." Bununla birlikte, gider. Öylece çıkıp gitti. Ve benim nutkum tutuldu.

Bir dakikamı alıyor ama sonunda kendimi harekete geçiriyorum ve aşağıya iniyorum. Gürültüyü dinliyorum ve koridorun solundan gelen sesler buluyorum. Onları takip ediyorum, iki sesi de tanıyorum. Maxwell ve DeLuca.

Merdivenlerin altından sola dönüyorum ve büyük odaya giriyorum. Yemek odasının hemen dışında ve bana ortaçağdan kalma bir şeyi hatırlatıyor, ama yine de modern bir havası var, beyaz ve grinin yanı sıra altın ve siyah dokunuşlar da var. DeLuca kanepede oturuyor, kollarını derinin arkasına tembelce yerleştirmiş, bir bileğini diğer dizine dayamış. Koyu renk kot pantolon ve üzerine oturan beyaz bir tişört giyiyor. Kalın siyah saçları zahmetsizce şekillendirilmiş gibi görünüyor ve bu beni rahatsız ediyor. Neden bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı ki? Shrek'e benzeyen biri tarafından alınamaz mıydım... bilmiyorum... Shrek?

Kızgınlığım beni rahatsız ediyor. Neden bugün beni bu kadar sinirlendiriyor?

Çünkü seni çok azdırdı ve rahatsız etti, sonra teslim olup seni boşaltmasını istediğinde seni geri çevirdi.

Ah, evet.

"Arabella, Maxwell senin için kişisel bir stilistle alışverişe çıktı. Kıyafetleri incelemeni ve benim için denemeni istiyorum. Beğendiklerini seçebilirsin ve uygun görürsen daha fazlasını sipariş edebiliriz."

Alay ediyorum. "Senin için bir gösteri yapmamı mı istiyorsun? Ben köpek ya da midilli değilim, DeLuca."

Öne doğru eğilir, iki ayağını yere koyar, dirseklerini dizlerine dayar. "*Principessa*, bana tavır yapmadan kıyafetleri denemeni istiyorum. Maxwell, sana ihtiyacım olduğunda geri arayacağım. Bizi yalnız bırakabilirsin."

Maxwell'e bakıyorum, o da DeLuca'ya başıyla onay veriyor, sonra bana da aynısını yapıyor ama yumuşak bir gülümsemeye. Bu bana bir fikir verdi. Onunla yakınlaşırsam kaçmama yardım edebilir.

O odadan çıkınca dönüyorum ve biraz da öfkeyle kıyafetleri gözden geçiriyorum. Yalan söylemeyeceğim, çok güzeller. Son moda ve neredeyse hepsi benim bedenimde. Birkaç gömlek ve kot pantolon alıp ona dönüyorum. "Burada tuvalet var mı?"

Bunu sorduğumda arkasına yaslanıp bana sinsi bir kahkaha attı. "Evet, ama hiçbirini kullanamazsın. Yaratıcı olman için çok fazla yol var. Ben... Arabella her odayı korumaya aldı."

Düşündüğüm şeye doğru mu gidiyor?

"Senin önünde üstümü değiştirmemi mi istiyorsun? Bunu yapmayacağım, DeLuca."

"Sen benimsin ve bu vücudunun da benim olduğu anlamına geliyor. Şimdi değiş."

Bunun olmasından nefret ediyorum, içimde hissettiğim yanmadan nefret ediyorum ve keşke bunu bastırabilseydim ama yapamıyorum. Sert davranmak istediğim kadar kolay değil. Gözyaşları doluyor, sonra yavaşça düşüyor. Onları silmeye ve omuzlarımı geriye çekmeye çalışıyorum ama o beni durduruyor.

"*Piccolina?*"

"Ben bir insanım DeLuca ve sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Yalnız ve savunmasız bir kadın gördün ve şansını denedin. Ama hayatım senin gibi erkekler tarafından yönetildi. Beni kontrol ediyorlar, ne giyeceğimi, ne söyleyeceğimi ve nereye gideceğimi söylüyorlar. Seni istememi ve sana aşık olmamı istediğini söylüyorsun. Ama bana senden önce tanıdığım tüm erkekler gibi davranıyorsun." Kıyafetleri bırakıp yatak odasına doğru koşuyorum.

Beni zayıf görmesinden nefret ediyorum, ama duygularım tükendi. Daha fazlasını kaldıramam. Arkamdan sesleniyor ama ben durmuyorum. Onun yerine devam ediyorum, odasını buluyorum ve yatağa geri sürünmeden önce kapıyı çarpıyorum. Bir topun içine kıvrılıyorum ve son on beş saatin beni tüketmesine izin veriyorum. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Daha önce hiç yapmadığım bir şekilde.

Kapı yavaşça açılıyor ve onu arkamda, yatağın üzerinde yükselirken hissediyorum ama ona aldırmıyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum, çünkü bu benim yeni hayatım olacak ve bu adamdan kaçabileceğimi düşünmekle aptallık etmişim.

Uzun bir süre tek kelime etmedi. Bunun yerine gururumu ve haysiyetimi gömmeme izin veriyor. Sonunda sesi ağlamamı kesiyor.

"Maxwell, kıyafetleri yatak odama getir. Onları burada deneyecek." Telefonunun kilitlenme sesi sessizliğin içinden gelen bir silah sesi gibi. Beni aşırı hassaslaştırıyor ve nedenini bilmiyorum.

"Kıyafetleri burada bırakacağım. Onları deneyebilir, sonra gelip beni bulabilirsin." Ve sonra odadan çıkar.

Kavga yok mu? Bana sahip olduğunu ve dediklerini yapmamı söylemek yok mu?

Ferro bana hakaret edecek, küçümseyici yorumlar yapacak, beni suçlamaya çalışacak ve bitmek bilmeyen sızlanmalarıyla beni cezalandıracaktı ama DeLuca sadece kaybetti.

Maxwell'in giysileri getirdiğini duyuyorum ve aceleyle doğrulup gözyaşlarımı siliyorum.

"Bayan, işte kıyafetleriniz."

Omzumun üzerinden zar zor bakıyorum ve ona yumuşak bir baş selamı veriyorum. "Teşekkür ederim." O gitmeye hazırlanırken ben ayağa kalkıyorum. Dönüp kıyafetlerime doğru ilerlerken durdu.

"Hanımefendi, bunun benim haddime olmadığını biliyorum ve patronum kadınıyla bu şekilde konuştuğumu öğrenirse kellemi alır, ama ona güvenmenizi rica ediyorum. Buraya geliş şeklinizin ideal olmadığını biliyorum ama o sizi koruyacaktır. Ona güven." Kapıdan çıkmadan önce cevap vermeme bile izin vermedi.

Yaptığı yorum beni şaşkına çevirdi, tamamen şok oldum.

DeLuca beni neyden koruyor? Burada neyi kaçıyorum?

DELUCA

Ben bir hıyarım.

Arabella dışında birinin hakkımda böyle düşünmesi umurumda mı? Hayır. Ama onun bana tapmasını istiyorum, beni hor görmesini değil. Bana güvenmesini ve bana ihtiyaç duymasını istiyorum. Ama onun böyle kırıldığını görmek ve ne kadar mutsuz olduğunu ve Ferro tarafından ne kadar kötü muamele gördüğünü duymak... bu beni zayıflattı. Burada benimleyken tam tersini hissetmesini istiyorum. Beni ve bu lanet karmaşayı siktir et. İşi kabul ettiğim için pişman olduğumu söylemek istiyorum ama kabul etmeseydim o olmayacaktı ve işi başkası yapacaktı. Öldürüleceğini bilmek beni öfkeden kör ediyor.

"DeLuca?" O konuştuğunda ayağa kalkıyorum.

"Evet, *principessa*," diye cevap veriyorum ve döndüğümde onu ofisimin kapısında dikilirken buluyorum. Beni bulabilmesi için kapıyı açık bırakmıştım ve buraya geldiğinden emin olmak ve tekrar etrafı gözetlememek için Maxwell'i yatak odamın dışına gönderdim. Eğer dün gece olanlar gitmesi için yeterli değilse, o zaman biraz önce olanlar yeterliydi.

Üzerinde dizleri yırtmaçlı mavi bir kot pantolon ve ince askılı siyah dar bir atlet var. Saçları omuzlarına ve köprücük kemiğine dökülüyor ve aman tanrım, çok güzel görünüyor.

"O şekilde tepki verdiğim için özür dilerim. Güzel jestiniz ve kıyafetleriniz için de teşekkür etmek istiyorum."

Onun için göğsümde delicesine çarpan kalbimi tırmalamak istiyorum ama anlamsız olduğunu bildiğim için buna direniyorum. Beni kontrol ediyor. Hiçbir şey bunu durduramaz ya da iyileştiremez.

"Elbette sizi basit şeylerden mahrum bırakmam. Makyaj malzemeleriniz, cilt bakım malzemeleriniz ve diğer her şey bu öğleden sonra size teslim edilecek. Beğenmediklerinizi her zaman değiştirebiliriz. Kıyafetler hoşunuza gitti mi?"

"Oh, um... evet, harikaydılar. Teşekkür ederim." Atletinin eteklerini düzeltiyor, ofisine bakıyor ve göz temasından kaçınmaya çalışıyor. Sandalyeme oturdum ve e-postalarımı geri döndüm. Odaya girecek kadar rahat hissetmesini istediğim için hiçbir şey söylemiyorum. Gözlerimi bilgisayara odaklıyorum ama çevre birimlerimden onun hareketlerini takip ediyorum. Yavaşça içeri giriyor, kapıyla ortak duvarın tamamını kaplayan kitaplıklarımı gözden geçiriyor. Buraya uyuyor, ofisimi daha ev gibi gösteriyor. Kitaplarımı inceledikten sonra yanıma geliyor ve kendini yanımdaki masanın üzerine kaldırıp üzerine oturuyor. Etrafına bakarken bacakları masanın kenarından sarkıyor.

Bu ortamı seviyorum. Sanki hep burada yaşamış ve buranın sahibiymiş gibi yanımda oturuyor.

"Doktor olduğunu söylemiştin. Ne tür?"

Sırtarak dizüstü bilgisayarı kapatıyorum ve sandalyemi ona doğru çeviriyorum, uzanıp ona dokunmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Ben bir onkoloğum."

Kaşları kalkıyor. "Hmm, gündüzleri hayat kurtaran bir doktor, geceleri ise kadınları avlayan biri. İlginç. Kulağa çarpık bir gizem romanının başlangıcı gibi geliyor."

Bu beni gülümsetiyor. Bu kesinlikle bir sürpriz - onun de- meanor'u. Birdenbire eğlenceli ve rahat oldu, beni kazandı-

Maxwell'in ona bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyorum. Bundan faydalaniyorum, çünkü duvarlarını ne zaman tekrar öreceğini Tanrı bilir.

"Hayır, sadece sen."

"Sadece ben ne?" diye soruyor, kot pantolonunun dizindeki yırtığı karıştırırken.

"Ben sadece seni aldım, *piccolina*. Bir sürü kadınla değil. Düşündüğünüzün aksine, bir kadınla birlikte olmak için herhangi bir arzu duymadım."

"Yani erkekleri mi tercih ediyorsun?" diye takılıyor, ben de gülüyorum, derin bir kıkırdama. "Hayır, bebeğim. Ben seni tercih ediyorum."

"Uh huh. İlginç. Neden bana normal bir erkek gibi yaklaşıp çıkma teklif etmenin bir yolunu bulmadın?"

"Adil bir soru. Meydan okumayı severim. Ayrıca aklım başımda değil Arabella ve seni o kadar çok istedim ki bana hayır demen için bir şans vermeyi bile düşünmedim." Evli olduğunu bildiğim bir kadına asla yaklaşmayacağımı açıklıyorum, çünkü o zaman onun çoktan alınmış olduğunu nasıl bildiğimi söylemem gerekirdi.

Elini kalbinin üzerine koyar. "Ah, bir romantik. Sana aşık olmamı sağlamak için beni yakala. Bir kadın nasıl karşı koyabilir ki?"

Lanet olsun, mizahını seviyorum ama bu masanın üzerinde onu becermek istememe neden oluyor.

"Göreceksin. Eğer istediğin buysa, tüm romantik jestleri yapacağım." Arabella homurdanır. "Bunun için biraz geç."

"Hayır, çünkü görüyorsun, benden korktuğunu sanıyorsun. Senin için tehlikeli olduğumu ve seni bir gece kaçırıp bir kuleye kapatan bir adamı asla sevmeyeceğini düşünüyorsun, ama seni bir günden az süredir tanıyorum ve şimdiden yanıldığını söyleyebilirim."

Kaşlarını çatarak devam etmem için bana meydan okuyor.

"Benden önce, erkeklerin sana kendini korkunç hissettirdiği bir hayatın olduğunu söylemiştin. Sanki insan değilmişsin gibi. Ben, *piccolina mia*, tam tersini yapmayı planlıyorum. Benimle insan gibi hissedeceksin. Benimle, hiç olmadığın kadar canlı hissedeceksin. Burada tüm kartlar senin elinde; ben sadece bir sonraki çekilişini bekliyorum."

Derin bir nefes alıyor, sessizleşirken gözlerimin içine bakıyor. Sonra hareket ediyor, masamdan ayrılıyor ve kucağıma sürünerek bana sarılıyor.

"O zaman yap. Büyük bir oyundan bahsediyorsun, ama bana göstermedin." Ses tonundaki meydan okuma açıktı.

Saçlarını ensesinden kavıyorum ve karşı koyamayarak dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. Diğer elim kışını kavıyor ve onu daha yakına çekiyor. Ağızlarımız birbirine değdiği anda, onun tadıyla damgalanıyorum. Kahretsin, çok güzel. Tatlı, kiraz gibi. Dillerimiz birbirine değiyor ve daha fazlası için savaşıyor. Doyamıyorum ve bahse girerim aklını okuyabilseydim, o da aynı şeyi düşünüyor olurdu.

"Mmm, DeLuca. Lütfen," diye inliyor ağzımın içine, kalçaları gıcırıyor.

"Ne istiyorsun bebeğim? Sana her şeyi vereceğim. Sana her şeyi vermek istiyorum," diyorum ona, bizi ayırıp alnını benimkine yaklaştırarak. "Ha? Ne istiyorsun Arabella?"

Gözleri yaşlarla doluyor, yumrukları gömleğimi kavıyor.

"Sadece bunu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum.

Hepsini." "Her şeyi. Lanet olsun, sana her şeyi verirdim." Dudaklarını benimkine geri dön ve sert horozuma karşı öğütmesine yardım et. Öpücüklerin arasında durmaması için yalvararak ereksiyonumu kuru sikmeye başladı.

Bunların hepsi bir rüya mı?

Gerçekten de ona sürekli söz verdiğim şeyi vermemi istediğini mi söylüyor?

Bana sadece vücudunu değil, her şeyini vereceğini mi söylüyor?

O geri çekilip gözlerimin içine bakana kadar kendime bunu tekrar tekrar soruyorum.

Ve sonra oldu. Tam bana her şeyi kabul ettiğini söyleyeceğini düşündüğüm anda, çenesi açılıyor ve kaşları düşüyor, jean giymiş sikime doğru boşalıyor, inlemeleri lanet olası bir senfoni gibi.

Lanet olsun. Küçük fingerdek beni kendi çıkarları için kullandı. Ve ben kızamıyorum bile.

ARABELLA

Hayatımın en iyi orgazmının beni esir alan kişiden çaldığım orgazm olması ve onun daha içime bile girmemiş olması ne kadar üzücü?

Tüm kıyafetleri denedikten sonra merdivenlerden inerken ve Maxwell'in sözlerinin tekrar tekrar çalmasına izin verirken zihnimde bir şeyler koptu.

Artık yeni yaldızlı kafesimden kaçmaya çalışmayacağım. Bilinmeyen bir sebepten dolayı buradayım ve içimden bir ses sadece Maxwell'e değil patronuna da güvenmem gerektiğini söylüyor. Bu yüzden DeLuca'ya tek bir parçam için güvenmeye karar verdim - vücudum - bu yapbozun parçaları düşebilecekleri yere düşerken. Ben ona her şeyimi vermeye hazır olana kadar beni rahatlatmayacağını söyledi ama bu mümkün değil. Tek düşünebildiğim şu anda altımda nefes nefese kalan ve gözlerinden ateş fışkıran adama duyduğum cinsel çekimken, geri kalanını çözecek kadar doğru düşünemiyorum.

Ama beni serbest bırakmamak isterken ondan az önce zevk aldığımı fark ettiğinde bile, dolgun dudaklarının bir köşesinde seksi bir gülümseme beliriyor. Görünüşe göre benim bu yanıımı seviyor, savunmasız ve zayıf olmayan ama kurnaz ve kendi oyununda onu alt edebilen yanıımı. Ve hayatımda ilk kez, ona sahip olabileceğimi hissediyorum.

bly bir değişiklik için kendim olabilirim - herkes için taktığım maske değil, cezalandırılmamak için sakladığım ben.

Az önce yaşadığım orgazmdan sonra bile amım ihtiyaçla zonklıyor. Bana bir anlık haz vermiş olabilir, ama şimdi kendimi fazladan boş hissediyorum, kaslarımın kenetlenmesi için içimde derinlerde bir şeylerin özlemini çekiyorum. Ona karşı bir kez daha sallanıyorum ama DeLuca bu sefer beni yakalıyor. Kalçalarımı kavıyor ve beni kolaylıkla kaldırıyor, ayağa kalkabilmek için sandalyesini geri çekerken kıcıımı masasının üzerine koyuyor.

Üstümde, bacaklarımın arasında yükseliyor ve gözlerinin içine bakabilmek için başımı geriye, geriye ve daha da geriye eğiyorum. "Yaramaz küçük sürtük," diye mırıldanıyor ve boynumdan aşağı ürpertiler gönderiyor. Artık kalçalarımın arasında kalmayana kadar bir adım geri atıyor ve istediğini alamayan bir prenses gibi surat asmamak için içimdeki her şeyi kullanıyorum. "Seni beslemem gerek. Gel hadi." Elini uzattı, avuç içi yukarıdaydı, sözleri bir talep olsa da bir teklifti.

Kaşlarımı kaldırıyorum, umut dolu yüzünden eline bakıyorum, kalbim sadece sakin olmasıyla değil - onun isteklerine karşı gelip geldiğim için görünürde bir öfke yok - aynı zamanda kendi otoriter tarzıyla onunla kahvaltı edip etmeyeceğimi *soruyor*.

Parmaklarımı onun geniş, sabit avucunun ortasına koymadan önce hafifçe kaydırıyorum, onun elinin benimkinden ne kadar büyük olduğunu görünce içim sıkılıyor ve parmakları benimkilerin üzerine kapanıyor.

Mutfığa vardığımızda, tıpkı dün gece olduğu gibi, bize sahanda yumurta, kızarmış ekmek, domuz pastırması ve portakal suyu hazırlarken yakınımnda durmam için beni tezgâhın üzerine oturtuyor. Beni aşırı büyümüş bir bahçeye bakan güzel bir cumbanın yanındaki kahvaltı köşesine götürdüğünde midem yüksek sesle gurulduyor.

Ne olduğunu anlamadan, düşüncelerimi yüksek sesle dile getiriyorum. "Her zaman bahçeyle uğraşmayı denemek istemişimdir. Televizyonda çok huzurlu gösteriyorlar.

ve kitaplarda. Ama şehirde hiç şansım olmadı." Pastırmayı mideye indirirken gözlerim, yabancı otlar tarafından boğulmak üzereymiş gibi görünen pembe çiçeklerden ayrılmıyor. Her yeri kaplayan sarmaşığın bir zamanlar oraya bilerek mi dikildiği ve kontrolden mi çıktığı, yoksa rüzgârla mı geldiği konusunda hiçbir fikrim yok.

Derin, sessiz sesi beni korkuyla kaçırtması gerekirken yatıştırıcı bir merhem oluyor. "Benim olan artık senindir, Bella." Bu yeni lakap karşısında gözlerim ona dönüyor. Sadece adı mı kısaltıyor, yoksa bana güzel mi diyor? "Eğer bahçe işlerini öğrenmek istiyorsan, sana bu konudaki tüm kitapları alırım ve sana öğretmesi için birini tutarım. Gördüğünüz gibi, bu benim uzmanlık alanım değil." Pencereden dışarı bakarken bir gülümseme.

"Çiçekler nereden geldi? Ve belli ki paranız var. Neden bir bahçıvan tutmadın?"

"Orası annemin bahçesiydi. Çalışan bir bahçıvanım var ama yıllar önce ona annemin özel vahasına asla dokunmaması talimatı verilmişti. Korkarım ki bu bir hataydı, çünkü sanırım o öldükten sonra kimsenin bakımını yapmasına izin vermeyerek onun tüm emeğini mahvetmiş olabilirim," diye itiraf ediyor ve ses tonundaki hüznü ton, masanın üzerinde duran elini tutmak için uzanmama neden oluyor.

Tek söylediğim "Özür dilerim" oluyor, çünkü az önce bana eğer istersem annesinin sevgili bahçesini devralabileceğimi söylediğini fark ettiğimde duygularım boğazımı tıkıyor. Annesi öldüğünden beri kimsenin dokunmasına izin vermediği bir bahçe. Sesimin kontrolünü tekrar kazandığımda ona şöyle diyorum: "Ve harap olmadı. Ya da en azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. Hâlâ çiçekler var, görüyor musun? Pembe olanlar? Kaybedilmiş bir dava olsaydı hiçbir şeyin çiçek açacağını sanmıyorum."

Hüznü gülümsemesi sıcak bir hal alıyor ve işaret parmağının yanını çenemde gezdirmek için elini avuçlarımdan çekiyor. "O zaman senindir.

hayata döndür, *piccolina*." Küçük bir kahkaha atıyor ama yemeğine dönüp çatalını alırken başka bir şey söylemiyor.

"Ne?" Merakla soruyorum. Cevap vermeyince, "O kahkaha ne içindi?" diye soruyorum.

Yumurta ve tost lokmasını gözlerinde dans eden neşeyle yutuyor. "O büyümüş bahçedeki en ufak bir renk kırıntısını görmen ve bu kadar güvenle hala umut olduğunu söylemen bana komik geliyor. Oysa sana baktığımda ben de aynı şeyi görüyorum ama sen sanki o 'ümitsiz vaka' olduğunu düşünüyorsun." Sözlerinin yüzümdeki ifadede yerini bulduğunu görünce bir an durakladı. "Yetiştirilme tarzın ve geçmişteki ilişkilerin tüm çiçeklerini boğmaya çalışmış olabilir, benim küçük çiçeğim, ama beni kesinlikle büyüleyen solmuş yaprakların arasından çıkan gizli tomurcuklar. Bana güvenir ve sana göstermeme izin verirsen, burada, benimle, hayatta mutlu olman için hâlâ umut var."

Sesi ve sözleriyle beni hipnotize ederken oluşmakta olduğunu fark etmediğim gözyaşlarımı geri kırıyorum. Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve ifadesindeki samimiyet, ondan şüphe etmeme ya da duvarlarımı güçlendirmeme yer bırakmıyor. Tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor ve yemeğime bakıp iç geçirdikten sonra önümdeki yakışıklı canavarın kıkırdamasına neden olan büyük, aşırı agresif bir ısırık almak için tostumu elime alıyorum.

MARCELLO

"Kızım nerede lan?" Bağırarak damadımın ofisine daldım, kapı duvara çarptı. Küçük piç masasından kalktı, fermuarını çekip düğmelerini iliklemeden önce pantolonunun içine geri soktu.

Boğazını temizliyor. "Marcello, burada ne yapıyorsunuz, efendim?"

Masasının altından sürünerek çıkan ve kapıya doğru koşan kadını görmezden geliyorum. "On iki saattir kızıma ulaşmaya çalışıyorum ama cevap alamıyorum, oysa ilk çalışta cevap vermediği tek bir gün bile yok. Nerede? Nerede? Nerede?"

"Ben... Ben..." diye kekeliyor, son derece sinirleniyorum. "Yaklaşık bir gündür onu görmedim ya da konuşmadım. Toplantılarla meşguldüm ve-"

"Az önce neyle meşgul olduğumu gördüm, *stronzo*," diye hatırlatıyorum ona, göt herif diyerek. "Şimdi telefonunu açmanı ve tam şu anda onu aramanı istiyorum. Ve eğer cevap vermezse, sen ve ben onun dairesine küçük bir geziye çıkacağız. Birlikte."

Yüzündeki kanın çekilişini izliyorum ve bir şeyler bildiğini anlıyorum.

Ama yine de telefonu eline aldı ve kızımın numarasını hızlı aramak için bir düğmeye bastı. Tıpkı onu aradığımda olduğu gibi.

doğrudan telesekretere düşüyor, bu da cep telefonunun kapanmasına izin verdiğini ya da kapattığını gösteriyor; bu, ona on yaşındayken ilk cep telefonunu verdiğimizden beri yapmasına asla izin verilmeyen bir şey. Güvenliği için yüklenmiş her türlü izleme programı ve konum uygulaması var, bu yüzden pil ömrünün yüzde otuzun altına düşmesine asla izin vermemesi gerektiğini biliyor.

Kızım itaatkâr değilse hiçbir şey değildir, bu yüzden iletişim kurmaması en hafif deyişle endişe vericidir.

Ferro'ya hiçbir tartışmaya yer vermeyen karanlık bir bakış attım. "Hadi gidelim." İtalyan makosen ayakkabılarımın içinde dönüyorum ve arkama bakmıyorum, eğer kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa beni takip edeceğini biliyorum.

Beklediğim arabanın arkasına tırmanıyoruz ve Ferro'dan gelen gergin enerji inkar edilemez. Bu beni geriyor, içgüdülerim bana önümüzdeki bir saat içinde söyleyebileceği her şeyi bir tuz tanesi ile almamı söylüyor. Küçük kızıma bir şey olduğunu biliyorsa bana yalan söyleyecek, onun güzel kafasındaki bir saç teline zarar gelmesine izin verdiyse kendi kışını kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır.

Binasına vardığımızda asansöre binip onun katına çıkıyoruz ve daha şimdiden tüylerim diken diken oluyor.

"Korumaları nerede?" Dairesine girerken göz ucuyla Ferro'nun hafifçe sıçradığını görerek bağıríyorum. "Evde olmasa bile, geldiğinde güvenli bir şekilde içeri girdiğinden emin olmak ve o yokken kimsenin içeri girmediğinden emin olmak için her zaman iki korumanın görev yapması gerekiyor."

"Ben-" diye söze başladı ama ben mutfaktaki adaya doğru yürüyüp orada duran büyük plastik Starbucks bardağına bakınca sözünü kesti. Kahve içeceği pıhtılaşmış, bu da en az birkaç gündür burada olduğunun bir işareti - Arabella'ya kalsa asla olmayacak bir şey. O bir temizlik manyağıdır ve bu hafif kalır. Küçüklüğünden beri öyleydi ve oyuncaklarının ve bebeklerinin tam olarak böyle olmasını isterdi.

Cebimden telefonumu çıkarıp bir tuşa basarken dönüp gözlerinin içine bakıyorum.

"Marcellooo! N'aber, kanka?" diye soruyor neşeli erkek sesi diğer uçtan ve şu anda bebeğim için içten içe dehşete düşmüş olsam da, Seth cevap verdiğinde tansiyonumun biraz düştüğünü fark ediyorum.

"Keşke sizinle daha iyi şartlarda iletişime geçebilseydim, ama kızımın yerini tespit etmek için yardımınıza ihtiyacım var. Telefonu ya çalışmıyor ya da kapalı ve sanki birkaç gündür eve gelmemiş gibi görünüyor," diyorum on dört yaşından beri maaşımla çalışan bilgisayar dehasına.

"Bu nasıl oldu?" diye sorarken sesini hemen endişe kaplıyor. O hiç-"

"Biliyorum," diye araya giriyorum, Ferro'nun durduğu yerde kıpırdanmasını izliyorum. "Geçen hafta boyunca evindeki ve çevresindeki tüm güvenlik kamerası kayıtlarını kontrol etmeni, tüm telefon hareketlerini ve kızımı bulmama yardımcı olacak aklına gelebilecek her şeyi kontrol etmeni istiyorum."

"Yapacağım, patron adam. Sevgili kocacığın nerede? Onu gördü mü ya da ondan haber aldı mı?" Seth soruyor ve gözlerim söz konusu şerefsize dikiliyor.

"Olumsuz. Meşgul olduğunu söylüyor. Karısının hayatı kendisine emanet edilmişken onun nerede olduğunu merak edemeyecek kadar meşgulmüş. Bu nedenle, nişan sözleşmesinin şartlarından biri de onu her zaman güvende tutmaktı ve aksi takdirde Harabe tarafından cezalandırılacaktı." Bunu söylerken bakışlarım hiç titremiyor ve daha önce zeytin benizli bir adamın bu kadar solgunlaştığını ve hala kalp atışlarının devam ettiğini gördüğümü sanmıyorum.

"Tamamdır. Kayıtlarını ve nerede olduğunu da araştırayım mı?" Seth soruyor ve gözlerim kısılırken başımı eğiyorum. Düşüncelerim Arabella'nın kayboluşuyla o kadar meşguldü ki henüz o kadar ilerisini düşünmemiştim.

"Bu çok iyi bir fikir," diye cevap veriyorum ve Ferro'yu, Seth'in hattın diğer ucunda onun bilmediği neler önermiş olabileceği konusunda düşünmeye bırakıyorum.

"Olmuş bilin. Sizi arayacağım," dedi ve vedalaşmadan telefonu kapattık.

"Ya şimdi konuşursun ya da sonsuza dek susarsın, eğer biliyorsan. Ferro'yu uyarıyorum," diyerek telefonumu cebime geri koyuyorum.

Sonunda omuzlarını dikleştiriyor ve çenesini kaldırıyor ama bu duruş, yüz ifadesindeki korkuyu kamufle etmeye yetmiyor. "Gardiyanlar bana önceki gece eve hiç gelmediğini söylediler. Alışverişe gitmiş ve şoförü onu her zamanki yerine bıraktığını söylemiş ama yukarı çıkmamış. Ya gizlice kaçmış ya da kaçırılmış."

Her kelimesinde gömleğimin yakasından buhar çıktığını hissediyorum. "Ve beni arayıp kızımın gelmediğini haber vermeyi düşünmedin mi, böylece onu bulmaya hemen yardım edebilirdim?" Kükreyerek ona doğru bir adım atıyorum, ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor.

Bir adım geri çekilir ve ellerini savunmak için kaldırır. "Bütün adamlarımız bu işle ilgileniyor. Yetkiyi bana verdiniz ve ben de sizinle aynı kaynaklara sahibim, bu yüzden eğer öylece çekip giderse sizi gereksiz yere endişelendirmek istemedim. Bu geceye kadar ortaya çıkmazsa sabah sizi arayacaktım."

Yalan söylüyor. Bunu tüm ruhumla biliyorum. Tam olarak neyle ilgili olduğunu bilmiyorum, yarın beni arayacağıyla ilgili kısım mı, yoksa bizimkilerin de bu işin içinde olduğuyla ilgili kısım mı? Ama bildiğim bir şey var ki o benim sahip olduğum kaynaklara sahip değil. Böyle bir şey olması ve halefimi gasp etmek için birine ihtiyacım olması ihtimaline karşı en iyisini kendime sakladığımdan emin oldum. Ve bu en iyisi Seth Owens'tı; dahi çocuk, on yedi yaşında MIT mezunu ve Kuzey Carolina'nın güneyindeki Imperium Security'nin arkasındaki teknolojik deha. Ve binlerce mil uzakta olsa da, eğer

Bu gezegende benim için bebeğimi bulabilecek biri varsa, o da ATM işlemlerinden trafik kameralarına ve aklımın alamayacağı kaynaklara kadar her şeyi kullanan kişidir. Bir keresinde New York eyaletindeki tüm asansörlerin güvenlik kameralarını kullanarak tasarladığı bir yüz tanıma programı aracılığıyla kayıp bir kişiyi bulmuştu.

"Umarım tek bir çizik bile almadan döner, *Stronzo*. Ve dahası, herkesi atlatanın o olması için dua etsen iyi olur. Ne de olsa o benim kızım. Kaçmak isteseydi, kaçabilirdi. Bu onun kanında var. Ama iz bırakmadan kaçmasına izin veren korumalar tutmuş olmanız...." Başımı sallıyorum, cümlelerin aramızda asılı kalmasına izin veriyorum. "Sadece gizlice *kaçmadığı* ortaya çıkarsa kaybolacak kişi sen olacaksın diyelim."

ARABELLA

"Ben ofisimde biraz iş yapacağım. Maxwell nöbette olacak ve bana ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun Bella," diyor DeLuca evindeki kütüphanenin kapısından.

Öğle yemeğinde rahatça konuştuk, sanki hiç yabancı değilmışız gibi, bırakın tutsak ve tutsak olmayı. Bana ne oluyor bilmiyorum. Belki de Ferro'dan kurtulduğum içindir.

Ferro. Beni arıyor olmalı, değil mi? Endişelenmiş olmalı... değil mi? Aklını kaçırmış olmalı.

Değil mi?

Eğer bunları sorguluyorsam nasıl bir evliliğimiz var. Gerçek aşkın, bu basit soruları sormama neden olmayacağını varsayıyorum. Beni önemsiyor olsaydı, şimdiye kadar beni bulurdu.

DeLuca'ya dudaklarımın kenarında küçük bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. Bana doğru yaklaşıp, uzanmış Shakespeare romanı okuduğum sandalyeye doğru eğiliyor. Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra kulağıma fısıldıyor: "*Non corri, bella. Perché mi impazzirò senza di te. Ti darò la caccia, principessa.*"

Yutkunuyorum, bir kez daha tahrik oluyorum ama korkuyorum, az önce söylediği gibi biliyorum

-Beni bulana kadar durmayacağını söyledi.

O zaman içime bir şey doğuyor, beni terk ederken gözümünden tek bir damla yaş düşüyor. Beni hiç kimse sevmedi. Bildiğim tek sevgi babaminkiydi ve bunu ona söyleme şansım bir daha asla olmayabilir. DeLuca babamı görmeme izin verir mi? Ondan kaçmayacağıma inanır mı? Kaçmak istemeyecek miyim? Kaçacak mıyım?

Kafamda bir çarpıntı oluşuyor, duygularımın kırbaçlanmasıyla bir migren oluşuyor. Bir an beni esir alan kişinin sağlayacağını umduğum güvenlik ağına düşmek istiyorum, sonra bu fikrin ne kadar akıldışı olduğunu fark ediyorum. O bir canavar, beni gecenin köründe kaçırır ve ulaşamayacağı bir yerde yaşamama asla izin vermeyi düşünmeyen bir adam.

Gözyaşlarımı siliyorum ve oturup gözlerimi kapatarak şakaklarımı yatıştırmaya çalışıyorum. Ama işe yaramıyor. Bunun yerine, sıcaktan bunalıyorum, cildim tedirginlikle ısınıyor ve kendimi bir hücreye kapatma ihtiyacı duyuyorum.

İşte bu kadar. Delirdim ben.

Son kırk sekiz saatten önceki hayatım o kadar kasvetli, yalnız ve ıssızdı ki, ölene kadar beni kaçırır adamla birlikte olma fikri yapabileceğim en mantıklı şey.

"Arabella, iyi misin?" Maxwell kapıdan beni biraz şaşırtarak soruyor.

"Um, evet, üzgünüm. Sadece başım ağrıyor. Temiz hava almak için dışarı çıkabilir miyim?"

Gözleri temkinli olduğunu gösteriyor ve ben de anlıyorum.

"Benimle gelebilirsin. Annesinin bahçesine gitmeyi umuyordum."

Kaşları kalktı, söylediklerim karşısında şok oldu. "Güvesinin bahçesini biliyor musun?"

"Evet, bugün bana bahsetti. Ziyaret edebilir miyiz? Kaçmayacağım, Max- şey. Senin sözüne güveniyorum." Başımı eğip kitabı kapatıyorum. "Ayrıca, benim dünyamdan kimse beni geri istiyor gibi görünmüyor."

Acınmak istemiyorum; sadece böyle hissediyorum. Neyse o. Bunu umursayacak tek kişi babam olurdu ama o bile kayıp olduğunu bilmezdi.

"Bir dakika, bayan." Siyah takım elbise ceketinden bir cep telefonu çıkarır ve ekrana bir kez tıklayarak birini arar.

"Efendim. Bahçeyi görmek istiyor. İzniniz var mı?" DeLuca'yı aradı.

Ne dediğini duyamıyorum. Ama Max ona "Teşekkür ederim" ve "Yapacağım" dediğinde bunun iyi bir haber olduğunu varsayıyorum.

"Hadi gidelim. Onayladı."

"Görünüşe göre ikimizin de bekçisi," diye takılıyorum ayağa kalkarken.

Bir doktor nasıl bu kadar güçlü olabilir? Neden bir uşağı var? Bunları sorgulamak zorundayım, çünkü doğrusu bu tür şeyleri sadece The Ruin'de görüyorum. DeLuca bizim dünyamızın bir parçası olabilir mi? Olabileceği ihtimalini düşünerek bir an duruyorum.

Hayır, hiç şansı yok. Olsaydı, beni çalmanın ne kadar tehlikeli olacağını bilirdi. Özellikle de babam ve kocamın kim olduğu göz önüne alındığında.

"İyi misiniz bayan?" Maxwell'in dikkatini çekerek aniden durdum.

"Evet, özür dilerim. Sadece başım ağrıyor. Hâlâ kafam oldukça bulanık. Devam et," diye yolu göstermesi için onu teşvik ediyorum. Bahçeye açılan arka çift kapıya varana kadar birkaç adımda bir bana dönüp bakıyor. Kapılar açılır açılmaz doğanın ve temiz havanın kokusu içime doluyor ve ciğerlerime çekmekten kendimi alamıyorum. Öğleden sonra güneşli ama çok sıcak olmayan güzel bir hava. Mükemmel. Buna gerçekten ihtiyacım vardı. Etrafımda olup biten o kadar çok şey var ki, bu noktada berraklık hissi kulağa romantik geliyor.

"DeLuca'yı ne zamandır tanıyorsun?" Bahçeye ilk birkaç adım attığımızda ona sordum.

"Yedi yıl, hanımefendi."

"Bu kadar bayan yeter, hanımefendi, falan filan. Bana Arabella deyin. Lütfen. Durumum göz önüne alındığında biraz normallik iyi olurdu." Ona gizlice bir göz attım. O da başını sallayarak karşılık verdi.

"Onun gibi bir adam, bir doktor, neden senin gibi bir güvenliğe ihtiyaç duysun ki?" Yalvarıyorum, ellerim ölü ve canlı bitkilerin karışımı üzerinde geziniyor. Burada olduğum sürece bu bahçeyi görevim haline getirmeyi planlıyorum.

"O yüksek profilli bir doktor."

İstese bile kulağa daha prova edilmiş gibi gelemezdi. Bir kahkaha attım.

"Gerçekten mi? Ve ben onun esiri değilim. Görüyorum ki senin ağzını sıkı tutuyor." Yabani otların arasında açmış tek bir sarı gülü koparıyorum.

"Ona güvenmem gerektiğini söylemiştin. Neden?"

"Çünkü onu iyi tanıyorum ve size zarar vermek gibi bir niyeti olmadığını biliyorum."

"O zaman neden beni serbest bırakmıyor? O yakışıklı bir adam. Herkesi elde edebilir. Neden sadece yatmak için birini kaçırsın ki?"

"Benden başka hiçbir erkekle yatakta senin hakkında konuşmayacaksın, *principessa*."

Sırtım sertleşiyor, göbeğim kendi isteğiyle geriliyor, konuşan boğuk sesin büyüüne kapılıyorum.

"Efendim, özür dilerim. Sizi yalnız bırakayım." Maxwell'in ayak seslerini duyuyorum ama henüz arkamı dönüp orada durduğunu bildiğim adamla yüzleşmedim.

"Sadece havadan sudan konuşuyorduk," dedim sonunda. Korkmuş ve... Tanrım, ondan tahrik oluyorum. Aşılacağı korku, vaat ettiği şehvet. Hepsi beni ona muhtaç hale getiriyor.

"Söz konusu yatak odası olduğunda kimseyle havadan sudan konuşmuyorsun."

Yutkunuyorum, dizlerim zayıflıyor. Lanet olsun ona.

"Ben gerçeklerden başka bir şey söylemedim. Herhangi birine sahip olabilirdin, yleyse neden kurtulmak için beni kaçırdın?" Soruyorum ve ekliyorum, "Yoksa başka bir nedeni mi var? Gerçekten fide mi istiyorsun? Beni babama karşı kullanmak için mi? Kocamın sana karşı bir kozu mu var? Başka bir nedeni *olmalı*. İstediğin her kadına sahip olabilirsin."

Gülüyor ve bu uğursuz bir gülüş. Sonra bir bakıyorum, n sırtıma dönük ve dudakları boynumda. Dudaklarını ısırđı ve benden bir çığlık kopardı.

"Başka bir kadın istemiyorum. Bunu kafana ne kadar çabuk sokarsan, sana uğruna ldğn şeyi o kadar çabuk veririm."

"Ve... ve bu nedir?" Kekeliyorum.

"Mmm. Benim horozum. İçine vuruyorum. İçindeki o boşluğu dolduracağım. Seni yatağımda, evimde ve bu dünyadan ayrılana kadar sikici ellerimde istiyorum."

Yutkunuyorum, sonra inliyorum. Daha önce hiç bu kadar arzulandığımı hissetmemiştim ve bundan zevk almadığımı söylemek aptallık olur.

"DeLuca, lütfen. Beni bırakmak zorundasın. Bunu yapamayız." Sonunda sesimi daha az çıkaran tarafımın konuşmasına izin verdim.

Hırılıyor, uzanıp boynumu kavırıyor ve dikkatimi sözlerine odaklamamı sağlayacak kadar baskı uyguluyor.

"Artık benimsin. Gitmene izin vermeyeceğim. Asla. Ve bunun hayatımızın geri kalanında benden nefret etmen anlamına gelmesi umurumda değil, ama sen benimsin. Bu asla değişmeyecek." Beni bıraktı ve ben nefes nefese kaldım.

Geri adım atıyor ve ben de yüzümü ona dönüyorum, aniden ona kızıyorum. Kalbimde nefrete neden olsa bile umurunda olmadığını söylerken onu sevebileceğimi ya da kalmak isteyebileceğimi nasıl düşünebilir?

"Evlendiğim adamdan bir farkın yok, değil mi?"

Gözleri öfkeyle doluyor, boynu kızarıyor. Ama umurumda değil.

"Birini sevebilecek kapasitedeyim. Sevmeyi ve sevmeyi arzuluyorum. Birinin her şeyi olmak için. Ama tek elde ettiğim beni kontrol etmek isteyen ve onlardan nefret etmemi sağlayan erkekler. Sende bir şeyler gördüğümü sanmıştım. Gerçekten gördüm. Ama haklısın. Senden hep nefret edeceğim. Beni burada bir tutsak gibi tutabilirsin ama benim için anlamı olan her şeyi terk etmeye zorlayan bir adamı asla sevmeyeceğim." Bir kez daha tamamen raydan çıkmış bir şekilde hışımla uzaklaştım. Bana gardırop konusunda lütf gösterdiğinde ve bahçeyi bana bıraktığında ona kısa bir an için güvenmişim ama aptalın tekiydim, gerçekten kör olmuş bir aptal. Ben onun için bir maldan, bir ganimetten başka bir şey değilim.

"Arabella, hemen buraya gel!" diye arkamdan bağılıyor, ama ben devam ediyorum, gözyaşları ve... acıyla dolu bir sisin içinden eve girmeyi başarıyorum.

"*Piccolina*, sakın o lanet kapıyı çarpayım deme." Yatak odasına girdiğimde neredeyse bana yetişmişti, sadece birkaç adım gerideydi. Tam da bunu yapmaya gidiyorum -kapıyı çarpıyorum- ve neyse ki o içeri giremeden kapıyı kapatıyorum.

Kilitledim ve bağırdım, "Umarım babam seni bulur! Senin yerine kocamın kollarında olmayı tercih ederim." Bu vuruşu durdurdu ve başka bir şey daha yaptı. Anında pişmanlık hissediyorum. Acı.

O da bunu hissetmiş olmalı, çünkü sessizliğe gömülüyor. Gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum ve kapalı kapıya bakıp kırmasını beklerken nefesim kesiliyor. Ama o gelmiyor. Onun yerine, kısacık adımlarının sesi geliyor. O zaman yere düşüyorum ve acı dolu hıçkırıklardan başka bir şey ağlamıyorum.

Şimdi ne olacak?

DELUCA

Sözleri beni öfkелendirdi, sonra da kıldı geçirdi. Hiç kimse ya da hiçbir şey için kırılmam ama o n u n için kırıldım, parçalandım ve ayaklarının dibinde eridim. Ne cüretle Ferro'yla ya da herhangi bir erkekle birlikte olmayı tercih edeceğini söyler?

Benim kim olduğumu bilmiyor mu?

Bu kelimelerin beni ne hale getirdiğini bilmiyor mu?

Ama sonra hatırladım, hayır. Bilmiyor. Neler olup bittiğini ya da onu uyutan adam dışında kim olduğumu bilmiyor.

Ofisimin kapısını çarpıyorum ve masama doğru yürüyorum. Masama yaklaştığımda öfkem kabarıyor ve masamdaki her şeyi silip süpürüyorum; camlar kırılıyor, kâğıtlar uçuşuyor, sonra da yere dağılıyor. Yumruğumu yere vurarak küfrediyorum. "Lanet olsun!"

Bütün kartlar benim elimde olması gerekirken, o eli dolu oynuyor. Kaybediyorum. Beni zihinsel ve duygusal olarak dengesizleştiriyor. O haklı. Herhangi birine sahip olabilirdim ve Arabella dışında herhangi birini evcilleştirmek ve kontrol etmek kolay olurdu. Hayır, olamaz. Ve doğruyu söylemek gerekirse, onu istediği şeylerin dışında kontrol etmek istemiyorum. Yatak odasında onu kontrol etmemi ve ona takıntılı olmamı arzuladığını biliyorum.

Ama konu kalbine gelince, kendi özgür iradesiyle vermek istiyor. Peki neden ona bunu vermiyorum?

Bu soru üzerinde saatlerce düşündüm. Vardığım sonuç iyi bir sonuç değil ama doğru olan tek sonuç bu. Onu korumamda ve güvenini kazanmamda bana yardımcı olabilecek tek adamın aranması gerekiyor. Riskin farkındayım, ama ödül-Arabella'nın kalbi -çok daha büyüktür.

Cebimden telefonumu çıkarıp Maxwell'e sipariş veriyorum, o da ilk çalışta cevap veriyor.

"Ofis. Şimdi," diye bağıriyorum, bunu yapmak zorunda olduğum için sinirleniyorum.

Bir dakika bile geçmeden masamın önünde durmuş, beni ilk kez sorguya çekiyordu. "Efendim, onu takip ediyor olabileceklerini ve sizin de ortadan kaldırılma riskiniz olduğunu biliyorsunuz. Onu hayatta tutmuş olmanız umurunda olmayacaktır."

"Beni sorgulama. Bana numarasını ver." Son bir şüphe bakışıyla sonunda kabul ediyor ve telefonunda birkaç şey yapıyor. Sonra telefonu bana çeviriyor ve ben de gereken rakamları görüyorum. Masamdan çıkardığım kullan-at telefona yazıp çalmasını bekliyorum.

"Kimsiniz?" diye kabaca cevap veriyor adam ve sandalyemi çeviriyorum.

Avluya ve *principessa*'mın kilit altında tutulduğu kulenin yukarısına bakıyorum, kızgın ve benden nefret ediyor, onu arabama koyduğum zamankinden daha fazla.

"Kızınızın nerede olduğunu biliyorum. Saat tam 16:00'da dairesinin yanındaki ara sokakta buluşalım. Yardakçı yok. Oraya gittiğimde yanında biri varsa, onu bir daha asla görmemeni sağlarım."

Telefonda küfrediyor ama ben kapatıyorum.

Bu şimdiye kadar oynadığım en ölümcül oyun olacak.

....

M

y siyah Maserati, Arabella'yı çaldığım sokağın yanındaki kaldırıma saat tam dörtte yanaştı. I

Babasını caddenin karşısındaki bir SUV'de görüyorum ve dışarı çıkmadan önce bir iki dakika arabama bakıyor. Düğmeli gömleğine kadar tamamen siyah bir takım elbise giymişti. Yalnız olduğundan ve bize saldırmaya ya da bizi takip etmeye hazır kimsenin olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. Arabanın kilidini açıyorum ve o da kemerine takılı silahını gördüğümünden emin olarak içeri giriyor. Eşyalarını toplayan tek kişi o değil.

"Sen de kimsin ve kızım nerede?" diye bağıyor. Kapıyı kilitliyorum ve takip edilmediğimden emin olmak için aynaları kontrol ederek kaldırımdan hızla uzaklaşıyorum.

"Dedim ki, nerede benim-"

Dönüp gözlerinin içine bakıyorum, bakışım onu susturuyor.

"DeLuca?"

Beni tanıdı. Daha önce de birçok kez hizmetimden yararlanmıştı, bu yüzden beni gördüğü anda tanımaması beni şaşırttırdı.

"Marcello," diye karşılık veriyorum ve otoyoldan kaleme doğru ilerliyorum.

"Kızım hakkında ne halt biliyorsun?" diye soruyor, omzunun üzerinden arka koltuğa bakıyor - eminim onu orada görmeyi umuyor.

"O güvende. Seni ona götürüyorum."

"Ne oluyor lan?"

Henüz cevap vermiyorum, hala arkamdaki arabaları izliyor ve kalıpları ya da takipçileri kontrol ediyorum.

"DeLuca! Kızımın nerede olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ben kiralandım. Onu evlenmeye zorladığın adam tarafından. Beni onu öldürmem için tuttu," diye homurdanıyorum, o lanet yanığı hissettiğinden emin olmak istiyorum.

"Ne? Nasıl? Neden? Allah kahretsin!" Gösterge paneline bir yumruk indirdi.

"Bana elinde bilgi olduğunu ve The Ruin'i ve ilgili herkesi sabote etmeyi planladığını söyledi. Ben de dahil. Soru sormadım."

"Onun benim kızım olduğunu bilmiyor muydun?"

"Hayır, kendi araştırmamı yapıp kızlık soyadını öğrenene kadar değil."

"Yani onu hayatta mı tuttun?" Biraz daha sakın görünüyordu ve ben de rahatlamasına bir anda son verdim.

"Senin için değil. Benim için."

Alay ediyor. "Onu benden fidyeye olarak almak mı istiyorsun? Bunu bana yapabileceğini düşündüğüne göre aptal olmalısın."

Ona şeytani bir sırıtış attım. "Hayır, bunu yaptım çünkü kızın artık benim ve onu sonsuza dek benim yapmak istiyorum. Bunu yapabilmemin tek yolu da onun mutluluğunu sağlamak."

"Sen aklını kaçırmışsın," diye bağıyor.

"Öyle miyim? Çünkü onu bir canavarla evlendirdiğin için burada olduğuma inanıyorum. Başka bir kadın yüzünden ve barışı korumak için onun ölmesini isteyen bir adamla." Yutkunuyor ve bu onu yeniden değerlendirmesine yetecek kadar susturuyor.

Birkaç dakika sonra bana "Sana ne söyledi?" diye sordu.

"Sana söyledim."

"Senden ne yapmanı istedi?"

Direksiyonu kavradım. Bu soru bile beni üzüyor.

"İntihar süsü vermemi istedi," diye mırıldanıyorum, tekrar öfkelenmemeye çalışarak. Marcello sonunda yeterince sakinleşti ve ben

onu tekrar kızdırmaya ihtiyacım var. "Ona işin bittiğini ama cesedin olmadığını söylediğimde, ağzından kaçırdı ve başka biriyle birlikte olduğundan bahsetti."

"O piç. Onu öldüreceğim." Ceketinin iç cebine uzanarak telefonunu çıkarır.

Bir arama yapamadan onu durdurdum. "Hayır, ondan bir adım önde olduğumuzdan emin olmak için bir plan yapmalıyız. Ona senin geldiğini söyleyecek adamları var ve sonra gitmiş olacak."

"Bundan haberi var mı?"

Bekliyorum ve buna nasıl cevap vereceğimi tartışıyorum. Bir süre sonra hayal kırıklığı içinde iç geçiriyorum. "Hayır, bilmiyor. Bu yüzden seni ona götürüyorum. Güvenebileceği tek erkek senmişsin gibi görünüyor, bu yüzden mümkün olduğunca çok insanın onun yanında olmasını istiyorum."

Tek kelime etmeden başını salladı. Otoyoldan çıkıp, gözlerden uzak arazime doğru ilerliyorum.

"Sana güvenebilir mi?" Sonunda sordum, çünkü en son babasına güvendiğinde şeytanın ta kendisiyle evlenmişti.

"Evet. Ne cüretle beni sorgularsın-"

"Arabella'nın güvenliği söz konusu olduğunda herkesi sorgularım. Sırf bizim dünyamızdaki statünüz nedeniyle bu yasanın üstünde olduğunuzu asla düşünmeyin." Ona bir kez daha bakıyorum ve bu kez gerçekten korkmuş görünüyor. Marcello gibi adamların korkusu olmaz ama söz konusu kızı olduğunda bunu hissetmesini sağlayacağım.

"Kim olduğunu öğrenmeden önce ona zarar verdin mi?"

Bu soru hakkında düşünüyorum. Fiziksel olarak hayır ama bana söylediği son sözlerle kesinlikle duygusal acı çekmesine neden oldum.

"Hayır," diye cevap veriyorum çünkü Marcello'nun bunu kastettiğini biliyorum. Belli ki daha önce onun duygularını hiç umursamamış.

"Güzel. Beni küçük kızıma götür. Lütfen." Tam bunu söylediğinde, evimin kapısına giden asfaltsız yola sapıyorum. I

Kulemizdeki ışığın yandığını görüyorum ve anında kalbimi bir mengene kaplıyor. Tanrım, sadece eve döndüğümde o odada beni gördüğüne gerçekten mutlu olduğu kısma gelmek istiyorum.

"Neden bu kadar çok ücret aldığınızı anlıyorum," diye belirtiyor castle benzeri ev ve birinci sınıf güvenlik adına.

"Ölüm işindeysen, kendini hayatta tutmak için fazladan harcama yapman gerekir," diyorum ona, arabayı evin önüne çekerken. Aynı anda arabadan iniyoruz ve Maxwell ön kapıyı açarak bizi içeri buyur ediyor.

"Efendim," diye selamlıyor beni.

"Onu ofisime getirin," dedim ve bizi oraya doğru yönlendirdim. Babasını aradıktan sonra burayı temizledim, toplantıyı burada yapacağımızı biliyordum.

Daha fazla konuşmamıza gerek yok. Bunun yerine, onu kanepeye oturtuyorum ve ben de masamdaki yerimi alıyorum. Bir ayak bileğimi karşı dizimin üzerine koyup çenemi iki yüzgecime dayayarak elimden geldiğince sabırla bekliyorum. Birkaç dakika sürüyor ama sonunda onun ve Maxwell'in yaklaştığını duyuyoruz ve kapı açılıyor. Onu benden önce görüyor ve orada olduğunu fark edince koşarak içeri giriyor.

"Baba!" diye haykırıyor, onu yarı yolda karşılıyor ve kollarına atılıyor. Hareket etmiyorum, sadece izliyorum, kıskançlığım bir şekilde hala artıyor ve onu benim yapmak için duyduğum acı her zaman mevcut.

"Prensesim, iyi misiniz?"

Geri adım atıyor ve adam saçlarını yüzünden çekerken burnunu çekiyor. Odada beni aramadan önce ona bakıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve ben tek kelime etmeden dik oturuyorum. Gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım bir parıltı var.

"Beni nasıl... nasıl buldun?" diye soruyor. "DeLuca beni aradı. Bana her şeyi anlattı." "Ve sen onu öldürmedin mi?" diye soruyor.

Soruyu sorarken ses tonunda hayal kırıklığı değil de daha çok rahatlama olmasına şaşırdım.

"Hayır, Arabella, yapmadım. Ama oturman gerekiyor, çünkü sana bir şey söylememiz gerekiyor." Gözleri bana dikilmiş, endişe dolu ama şaşırtıcı bir şekilde onay istiyor. Ona başımı sallıyorum ama yerimden kıpırdamıyorum. Tepki vermemek, ona gitmemek ya da bunu ona söyleyen kişi olmamak için içimdeki her şeyi kullanıyorum. Bu şekilde yapılmalı. Böyle olmalı.

"Neler oluyor baba?"

"DeLuca seni öldürmek için tutuldu." Bunu ima etmeye bile çalışmıyor. Gözleri irileşiyor, önce bana, sonra ona ve tekrar ona bakıyor.

"Ne var? Neden? Kim tarafından?"

Kalbim sıkışmaya başlıyor, etrafındaki el sıkışmaya başlıyor. Bu şey onun canını yakacak.

"Ferro." Onun adı benim için zehir gibi. Odanın içinde yankılanıyor gibi, uzun ve alaycı.

"Hayır. Yalan söylüyorsun. Neden böyle bir şey yapsın ki? Yani, mutlu bir çift olmadığımızı biliyorum ama ben her zaman itaat ettim" diye ağlıyor.

O kelime. İtaat. İhanete uğramış ve incinmiş hissediyor ve ben burada oturup o isteyene kadar hiçbir şey yapmamalıyım. Eğer bana kalsaydı, ellerim ona ihanet edenin kanına bulanırdı.

"Şşş, ağlama bebeğim. Güvendesin."

Ayağa kalkıyor ve alay ediyor, babası ayağa kalkıp ona tekrar sarılmaya çalıştığında onu itiyor.

"Güvende miyim? Mesele o değil baba. Beni, beni öldürmesi için birini tutan bir adamla evlendirmenle ilgili. Bunu *senin* için yaptım." Yavaşça masama doğru ilerliyor. Bu benim işaretimdi. O zaman ayağa kalkıyorum, masama ulaştığında önünde duruyorum.

"Prenses, bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Aranızın bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum." Arabella arkamda durmaya devam ediyor ve ben

babasının her hareketini izliyor. Yaklaşmayı kesmeyince müdahale ettim.

"Orada durup konuşabilirsin. Belli ki seni yanında istemiyor," diyorum ona.

"O benim kızım. Ne istersem onu yaparım, DeLuca. Kendine dikkat etmeni öneririm."

"Yanlış. Onun ne kadar kötü muamele gördüğünü ve mutsuz olduğunu yeterince uzun süre görmezden geldin ve şimdi kafasında bir hedef var. Bir daha asla -sen de dahil olmak üzere- zarar görmemesini sağlayacağım."

"Bilmiyordum! Kimsenin küçük kızıma zarar vermesine asla izin vermem!" diye bağıyor, boynundaki ve alnındaki damarlar görünüyor.

Bu yüzden korku içinde bana tutunuyor. Bana ihtiyacı var. Arabella'nın bir kez olsun korunduğunu hissetmeye ihtiyacı var ve şu anda bunu ona sağlayabilecek tek erkek benim.

"Bunun doğru olup olmadığı tartışmalı bir konu. Şimdi, onu nasıl bitireceğimizi bulmalı ve *piccolina*'nın bundan sonra güvende olduğundan emin olmalıyız. Peki ne yapmayı planlıyorsun, sevgili babacığım?" Ona meydan okuyorum. Gözleri açılıyor. "Senin *piccolina*'n mı? Bu işin sonunda kızıma sahip olamayacaksın, DeLuca. Eğer alacağını düşünüyorsan

Hayatında hiçbir konuda bu kadar yanılmamıştın."

"Marcello, eğer onun bakımı konusunda sana bir daha güveneceğimi düşünüyorsan, o zaman hiç bu kadar yanılmamış olan sensin."

"Neden kendi kararını vermesine izin vermiyorsun?" diye tükürdü.

"Her zaman. Benim ellerimde Arabella *her zaman* söz sahibi olacak. Benden önce buna sahip olmaması çok kötü." Bu sözler onu incitti. Çünkü haksız değilim. Eğer en başından beri söz sahibi olsaydı, şu anda tehlikede olmazdı. Kenara çekilip onun arkasında duruyorum. Sırtını önüme doğru bastırıyorum ve sahiplenici, koruyucu bir elimi kalçasına koyuyorum.

"Prenses, istediğin bu mu? Burada onunla mı kalmak istiyorsun, yoksa benimle eve mi gelmek istiyorsun? Benimle güvende olacaksın, bebeğim. Söz veriyorum."

Ve işte böyle, lanet koltuğumun kenarındayım, çünkü onunla gitme ihtimali var. Ve gitmesine asla izin vermeyeceğime yemin etsem de, gitmesine izin vermek zorunda kalabilirim.

ARABELLA

"Prenses, istediğın bu mu? Burada onunla mı kalmak istiyorsun, yoksa benimle eve mi gelmek istiyorsun? Benimle güvende olacaksın, bebeğim. Söz veriyorum," diyor babam ve oda dönmeye devam ediyor gibi görünüyor, bu da beni her zamankinden daha fazla keyifsiz hissettiriyor.

Ama doğruyu söylemek gerekirse, babama kızgınım. DeLuca haklı. Hiçbir zaman söz hakkım olmadı ve zaten o da beni dinlemezdi. O beni ne kadar severse sevsin ya da ben onu ne kadar seversem seveyim, onun dünyasında söz hakkım yok ve bunu fark edene kadar kendimi onun yanında güvende hissetmiyorum.

Arkamdaki güçlü adamdan güç alıyorum. Henüz tanımadığım bu yabancı bir şekilde benim koruyucum oldu. DeLuca daha önce hiç sahip olmadığım güvenli bir yer.

"Onunla kalıyorum baba. Onu terk etmeyeceğim." Bu sözleri söylemeyi planlamamıştım ama ağzımdan çıkıverdi. Böyle hissediyorum. Bağlanmış, korunmuş, güvende ve beni esir alana sadık. Ayaklarını öpmek, beni ondan önce hayatıma giren tüm erkeklerden uzak tutması için yalvarmak istiyorum. Ona hayatımı borçluyum.

"Arabella. I..." Babam duraksıyor, önce DeLuca'ya, sonra bana bakıyor, sonra da ceketini düzeltip kapatıyor. "Burada kalmakta haklısın. Ferro'yu halledeceğimden emin ol ve güvende olduğunda bir seçim yapmana izin vereceğim. Seni bir daha susturmayacağım, bebeğim."

Kalbim babam için biraz acıyor. Elbette niyeti asla bir canavarla evlenmem değildi ama bunu ona söylememe ya da itiraz etmeme fırsat bile vermedi. Beni seviyor olabilir, ama benim kendim olduğumu ve artık bir eşya gibi muamele görmeyi hak etmediğimi öğrenmesi gerekiyor.

Bizi terk etmek için döndüğünde onu durdurdum. "Baba." Omzumun üzerinden DeLuca'ya bakıyorum ve ona güven verici bir bakış atıyorum. Kalçamdaki tutuşunu bıraktığında, babamla buluşmak için öne çıkıyorum. Yüzünü avuçlayarak ona, "Seni seviyorum. Lütfen bunu bil." Yanağını öperken yüzümden tek bir damla yaş süzülüyor. Hüzünlü gözleri benimkilerle buluşuyor ve bunun onu öldürdüğünü biliyorum.

"Seni seviyorum ve güvende olmanı sağlayacağıma söz veriyorum. Ferro ile ilgilenirken seni kontrol edeceğim ve eğer herhangi bir noktada sana zarar verirse-" DeLuca'ya bakıyor. "-Sen söyle, ben de seni eve getireyim."

DeLuca'nın önünde önceki pozisyonuma dönmeden önce ona "Yapacağım," diye güvence veriyorum.

"Onu arabasına götürün. Takip edilmediğinizden emin olun," diye emrediyor DeLuca Maxwell'e. Babam ve beni kaçıran kişi anlamadığım bir bakış atıyorlar, ama anladıklarında sessiz bir anlaşma yapıyorlar. Birkaç dakika sonra diğer iki adam gitti ve beni DeLuca ile yalnız bıraktılar.

O konuşmuyor. Hareket etmiyoruz. Şimdi cevapları almak için onunla yüzleşmek zorundayım.

Başımı eğip ilkinde soruyorum. "The Ruin için mi çalışıyorsun?"

"Evet," diye çıkıyor kısık sesi. Kalçamdaki tutuşu gevşemiyor.

"Beni öldürecek miydin?" İçimden gelen sızlanmaya engel olamıyorum.

"Hayır, hayır, bebeğim." Bizi hareket ettiriyor, beni döndürüyor ve masasına yerleştirmek için kalçalarımıdan tutup kaldırıyor. Bacaklarımın arasında durarak eğildi.

ve yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırdı. "Seni gördüğüm an, sana asla zarar veremeyeceğimi biliyordum. Seni Harabe'nin canavarlarından korumak için eve getireceğimi biliyordum. Lanet dünyanın canavarlarından, *piccolina*." Yüzümden aşağı akan gözyaşlarımı siliyor.

Ellerimi bileğine koyuyorum ve alnımı onunkine yaklaştırıyorum.
"Korkuyorum."

"Yapma. Korkma. Sen benimsin ve kimse sana dokunmadan öleceğim" diyor ve bu beni daha çok ağlatıyor.

"Bu beni de korkutuyor. Senin ölme düşüncesi. Senin burada olmaman." En büyük zayıflığımı itiraf ediyorum. Kendime aşık olmam

-

Ve sonra aklıma geldi.

DeLuca asla beni esir almadı.

O her zaman benim kurtarıcımdı.

"Bu asla olmayacak. Nefes almanı istiyorum, tamam mı? Ben buradayım. Beni hissediyor musun?" Kıçımı tutuyor ve beni kenara doğru itiyor, böylece göbeğimden yukarıya doğru vücudumun her parçası onunkiyle aynı hizaya geliyor. Onun sözlerini hissetmek istiyorum. Güvenliğini hissetmek. Onu hissetmek. Tek istediğim bu. Şu anda ihtiyacım olan tek şey.

"Beni yatağa götür, lütfen. Sadece... beni al." Bu noktada yalvarmıyorum.

"Ne istersen. Bu krallığı sen yönetiyorsun, Arabella. Bana hükmediyorsun," diye baştan çıkarıcı bir şekilde homurdanıyor ve ben onun sert aletini göbeğimde hissederek inliyorum. Bir piyon ya da pazarlık kozu olmaktan daha değerli bir insan olduğumu hissetmek istiyorum. DeLuca'nın olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyorum.

Dudaklarımız buluşuyor, şiddetli bir arzu fırtınası bizi ele geçiriyor. Onun dili benimkine, benimki onunkine karşı, zevklerimiz tekleşiyor. Beni kaldırdığında, kollarımı boynuna doladım ve bacaklarımı

beline. Devam ediyoruz, inlemelerimiz ve ağır nefeslerimiz küçük çatlakların arasından geçmeye çalışıyor.

"Siktir, bebeğim. Seni istiyorum," diye itiraf ediyor, bizi ayırdıktan sonra eğilip önce çenemi, sonra kulağımı ısıırıyor.

"Acele et ve bizi odamıza götür."

"Odamıza. Aferin kızıma."

Dudağımı ısıırıyorum ve gözlerinin içine bakarak başımı sallıyorum. Bu seksten daha samimi, paylaştığımız bu özlem dolu şehvet dolu bakışlar.

"Bana bir söz ver," dedim. "Herhangi bir şey."

"Beni güvende tut. Aramıza girmeye cüret edecek herkesten uzak tut beni."

"Beni seviyorsun, değil mi? Tüm bunları sana sadece benim verebileceğimi fark ettin, değil mi?" diye soruyor ve ben de başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Güzel. Çünkü ben öyleyim. Kimsenin dünyamıza gelip seni almaya çalışmasına asla izin vermeyeceğim. Asla. Sen artık bana aitsin, *piccolina*. Her zaman. Benim için yaşıyorsun. Beni solu. Benden başka bir şey hayal etme. Seni dünyanın kendisinden çaldım."

Eğilip boynumu ısırdığında çığlık atıyorum, kesinlikle bir iz bırakıyor.

Yatak odasına gittik ve beni yatırdı. Ayağa kalkıp soyunuyor ve mükemmel vücudunu her seferinde bir parça giysiyle bana gösteriyor. İçim zonkluyor, ihtiyaçtan sıırsıklam olmuşum. Ona şimdi sahip olmalıyım. Daha fazla bekleyemem.

Gömleğimin eteklerine uzanıp çıkarıyorum ve göğsümü onun arzulu bakışlarına açıyorum. Pantolonunu ve boxer külotunu çıkarıyor. Gözlerim açılıyor.

Lanet olsun, onun uzunluğuna ve çevresine hiç alışamayacak mıyım?

"Hepsi senin. Ve sen de alacaksın, değil mi Arabella?"

"Evet, hepiniz. Lütfen, ağrım var," diye itiraf ediyorum, kot pantolonumu ve klotumu tek bir zahmetsiz hareketle çıkarmama yardım etmek için eğildiğinde. Saniyeler içinde çırılçıplak kalıyorum ve bizi durduran tek ŗey o oluyor.

"Benim için her zaman acı çekecek ve canın yanacak. Seni doyurmak için bu alete ihtiyaın olacak."

"Evet. Tanrım, evet." diye inliyorum.

"Bacaklarını a. O güzel klitorisini göreyim." Arkama yaslanıyorum ve ayak bileklerimi açmadan önce dizlerimi kaldırıyorum. "Mmm, güzel amk. Çok aım." Vcuduma hayranlıkla bakarken kendini okŗamasını izliyorum ve bana attığı bakıŗ karŗısında kendimi bir sanat eseri gibi hissediyorum. Bu beni kıvrandırıyor. "Sonra oynarız. O bedeninin içine girmem gerek. Ona sahip ıkmalıyım. Onu iŗaretle. Sahiplen."

Hevesle baŗımı sallıyorum, dudağımı ısırıyorum ve onun yatağa tırmanıŗını izliyorum. Ellerini kalçalarımın n kısmına dolayarak beni kendine doğru çekiyor, kıım onun gergin drtllerine çarpıyor. Geniŗ avuçlarını bacaklarımdan aŗađı, kalçalarımın üzerinden, göğü kafesim boyunca gezdiriyor ve göğsümü avulamak için durduğunda, kadınsı formum için saf erkek takdiriyle homurdanıyor.

"Benim, hepsi benim. Kendini bana sun."

Baŗımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum ve "Ne?" diye soruyorum. Onun merhametine kalmıŗ durumdayım; kendimi ona baŗka nasıl sunabilirim ki?

"Ŗu parmaklarını al, ŗiŗmiŗ am dudaklarını ayır ve bana amını sun bebeğim."

Bundan daha fazla *DeLuca* olabilir mi? Bence olamaz.

"Evet, efendim."

Sözlerimi takdir etmek için meme ucumu imdikliyor. Beni kavrayıp kalçalarımı yataktan kaldırarak sikiyle aynı hizaya getirdiğinde dediğini yapıyorum. Iŗaret ve orta parmağımla dudaklarımı aralayarak ona en mahrem yerimi sunuyorum.

"Sık beni, bu çok seksi. Dayan bebeğim." Bununla birlikte, kalın, uzun santim santim içeri kayıyor. İkimizin de nefesi kesiliyor, et etle buluşurken gözlerimiz birbirininkinden hiç ayrılmıyor.

"Oh Tanrım," diye haykırıyorum rahim ağzıma ulaştığında ve hala tam olarak girmedğinde.

"Çok güzel." Her santimin tadını çıkarmamız için yavaş ve durgun bir şekilde girip çıkmaya başlıyor. "Yala onu güzel kız," diye emrediyor, başparmağını dudaklarıma götürüyor ve ben de onu mümkün olduğunca delirtmeye çalışarak ucunu baştan çıkarıcı bir şekilde yalıyorum. İçimde nabzının attığını hissediyorum ve o da inliyor.

"Ben geleceğim. Sen de benimle gelmelisin. Birbirimize saldırmak için bütün gecemiz var. Şu anda sadece seni kirletmem ve işaretlemem gerekiyor."

Artık ıslak olan başparmağını alıp klitorisime bastırduğunda haykırıyorum.

"Kahretsin, DeLuca. Geleceğim. Lütfen. Prezervatif." Haplarımı iki gündür almadığımı hatırlıyorum, çünkü hala evdeki banyomda saklı duruyorlardı.

"Hayır, sen benimle gel."

"Ama biz korunmuyoruz."

"Sanki umurumda, bebeğim. Her şeyimi alacaksın, değil mi *piccolina*?"

Tanrım, sözleri erimiş lav gibi. Sıcaklığa karşı koyamıyorum.

"Evet, Tanrım, evet, tam orası. Durma!" İçimde dizlerimin titrediği ve içimde keleklerin uçuştığı, daha önce hiç dokunulmamış bir yere vuruyor.

"Gel. Siktir. Şimdi gel, Arabella."

Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Onunla birlikte orgazm oluyorum, boşalması vücudumu ılık fişkırımlarla dolduruyor.

Vay anasını. Gittim ben. Ben onunum. Artık asla çekip gidemeyeceğim.

DELUCA

"Dünyada herhangi biri ya da herhangi bir şey olabilseydin, ne olurdun?" Başını göğsüme yaslamış, doymuş yüzü bana bakarken parmaklarım saçlarını karıştırıyor, gözleri yarıya inmiş bir halde ona soruyorum.

Saatlerdir burada uzanıyoruz, sevişmeden önce birbirimize sorular soruyoruz, sonra da sohbetimize devam etmek için tekrar yere yatıyoruz. Ona doyamıyorum. Vücuduna, sözlerine, umutlarına ve hayallerine doyamıyorum. Onun yumuşak, lirik sesini dinleyebilirim ve bundan asla bıkmam.

"Dürüstçe mi?" diye mırıldanıyor, alt dudağını ısırarak. Başımı salladığımda iç geçiriyor. "Bir anne. Ama benim annem gibi değil. *Gerçek* bir anne. Çocuklarımı dadılara ve yatılı okullara emanet etmem. Pinterest annelerinden biri olmak istiyorum, anlıyor musun?"

"Hayır." Kıkırdıyorum. "Bilmiyorum. Pinterest annesi tam olarak nedir?"

Yavaşça gülümsüyor, sırt üstü dönüyor, başı hâlâ kaburgalarımın üzerinde, ama şimdi tavana bakıyor. Elim, çarşafın altından görünen göğsünü avuçlamak için aşağı iniyor. Konuşurken gözlerini kapatıyor.

"İnternette tarifler bulup akşam yemeği için pişirmek istiyorum, oğlum ya da kızım benim yardımcı şefim rolünü oynayıp

Yemeğimizi bitirdikten sonra birlikte güleceğimiz ve toplayacağımız bir dağınıklık yaratmak istiyorum. Sınıfları için ev yapımı kurabiyeler pişirmek istiyorum, içlerinde glüten, fıstık, şeker ya da lezzetli herhangi bir şey olmadığından emin olmak zorundayım, ama yine de onları nasıl lezzetli hale getireceğimi bulmak zorundayım. Bebeğimi parkta koşturmak için koşu arabası istiyorum, sonra çocuklarıyla evde kalacak kadar şanslı diğer tüm annelerle birlikte anne ve ben yoga dersine katılmak istiyorum. Çocuklarım küçükken onları kütüphaneye götürüp masal saati yapmak ve benim her zaman yaptığım gibi küçük yaştan itibaren kitapları sevmeye tohumunu ekmek istiyorum. Dünyamın çocuklarımın ve sevdiğim adamın etrafında dönmesini ve içinde büyüdüğüm yıkık dünyadan her şeyi dışarıda bırakmasını istiyorum." Alçalıyor ve gözlerini açıyor, başını çevirip bir kez daha bana bakıyor.

O kadar net ve güzel bir resim çizdi ki, zihnimde mükemmel bir şekilde görebiliyorum, bebeğimle yuvarlaklaşması, çocuğumuzu kucağında tutması, parkta küçük çocuğumuzla koştururken gülümseyen yüzü, onun ve çocuklarımızın yüzüne bulaşmış un. Ve hayatımda ilk kez, hayatımda ne istediğimi şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyorum.

Onu. Ve onun hayalleri. Onlar benim de hayallerim, sadece bunları istediğimi hiç bilmiyordum.

"Bu yüzden mi evliliğinizde bu kadar mutsuzdunuz? Sen bebek istiyordun ama o istemiyor muydu?" Başka bir adamın çocuğunu taşıdığı düşüncesinin bile ortaya çıkardığı kıskançlığı bastırmak için kendimi zorlayarak soruyorum.

"Tanrım hayır." Başını sallıyor, saçları meme ucumu gıdıklıyor. "Ferro için iyi olduğum tek şey buydu, ona bir varis vermek. Ama bir sır bilmek ister misin?" diye fısıltıyla soruyor, güzel gözlerinde küçük şeytani bir parıltı var ve bir kaşını kaldırıp komplocu bir şekilde sırtıyor.

Elimde değil ama sırtıyorum. Onun bu yeni, şakacı yönünü seviyorum. "*Tüm sırlarını bilmek istiyorum, piccolina.*"

şarkı söylerken omuzlarıyla küçük bir dans yapıyor, "Ben piiiil üzerindeydim."

Bunun üzerine benim de kaşlarım kalktı. "Doğum kontrol hapı mı kullanıyordun? Neden?

Nasıl?"

Yüzünü tamamen bana dönmek için yan dönüyor ve ellerini yanağının altına koyuyor. "Doğurganlık uzmanı. Evlendikten sonraki ilk birkaç ay hamile kalmayacak kadar şanslıydım ve beni Dr. Lizith Stein'a gönderdi, çünkü o ve kocası The Ruin'in onaylı listesinde yer alıyor. Sizin de öyle olduğunuzu tahmin ediyorum doktor." Pratik bir şekilde unvanımı mırıldanıyor ve hemen aklıma yatakta doktorculuk ve hastacılık oynadığımız görüntüler geliyor - onkolog olmak daha önce hiç aklıma gelmemişti. Bir jinekolog, belki. Bir kayropraktör -Kesinlikle. Ama bir kanser doktoru, o kadar da değil.

"Doğum kontrolünü... bir doğum doktorundan mı aldın?" Bunun nasıl gerçekeşmiş olabileceğine dair bağlantıları kuramadan soruyorum.

Bana karşı omuz silkiyor. "O hâlâ bir jinekolog. Sadece bebek yapma konusunda uzmanlaşmış. Ben de şansımı denedim. Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir ve kız koduna güvenmek zorundaydım - beni otobüsün altına atmayacağına ve kocama bebeğini doğurmak istemediğimi söylemeyeceğine. Ona hayatımın nasıl olduğunu anlattım, kendisi de Harabe'de olduğu için bu onu şaşırtmadı ve bana acıyıp gizlice doğum kontrol hapları vermeye başladı. Yani, o bir azize falan değil. Evrak eksikliği ve ağzını kapalı tutmak için bir servet ödemek zorundayım, ama o bir müttefik, benim tek müttefiklerimden biri. Hatta belki de *tek.*"

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı. "Artık değil, Bella. Bu daha önce doğru olabilirdi ama artık bu berbat durumda yalnız değilsin.

dünya. Artık ben varım ve senin için benden daha fazla savaşıacak kimse yok."

Yüzü yumuşuyor ve gözleri buğulanıyor ama akmayan gözyaşlarının arasından gülümsüyor. "Buna gerçekten inanmaya başlıyorum, DeLuca. Babama gitmek... Benim ne kadar yanımda olduğunu ve beni gerçekten önemseydiğini kanıtlamak için yapabileceğin başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Bu çok çılgınca, çünkü sadece birkaç gün önce tanıştık. Her şey çok hızlı gelişti ve-"

"Doğar doğmaz biriyle nişanlanmaktan daha çılgınca ya da hızlı değil. Sadece aile işlerini sağlamlaştırmak için biriyle evlenmekten daha az çılgınca. Daha önce hiç aşık olmamış olsam da, bu duygu yüzünden biriyle evlenme fikrini çok daha uygun buluyorum. İş anlaşmaları, insanları manipülasyonun piyonları haline getirmek, bunların Tanrı'yla ve iki hayatı *kutsal* evlilikle birleştirmekle hiçbir ilgisi yok," diyorum ona, daha önce hiçbir kadınla ya da herhangi biriyle yapmadığım kadar açık konuşarak.

"Dindar bir adam mısın, sevgilim? Doktorların Tanrı'dan çok bilimin tarafını tuttuğunu sanırdım."

Sevgilim. Bunu söyleme şekli... neredeyse sevgiyle, hiçbir şekilde alay etmeden, kalbimin göğsümde daha ağır hissetmesine neden oldu. Daha önce hiç kimse bana böyle sevecen bir şekilde hitap etmemişti.

"Tam olarak dindar değilim, daha çok ruhani olduğumu söyleyebilirim. Bilimin her gün Tanrı'nın gerçek olduğunu kanıtladığına inanıyorum. İşim gereği mucizelerin gerçekleştiğini, tamamen açıklanamaz iyileşmelerin olduğunu, hiçbir tedavi işe yaramıyormuş ve tüm umutlar tükenmiş gibi görünürken aniden remisyona giren 4. evre kanser hastalarını görüyorum. Ayrıca, insanların ruhları olduğunu kanıtlayabileceklerini iddia eden kuantum bilimciler de var. Oysa ruh tamamen ruhani bir şeydir. Bu benim inanmayı seçtiğim bir şey, doğru olduğunu düşündüğüm için değilse bile, böyle bir şeyin var olmadığını düşünmek acı verdiği için."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, ben konuşurken dudaklarımı izliyor.

"Bu dünyadan sonra hiçbir şey olmadığını, annemin artık mezarında sadece bir kemik yığını olduğunu bilmek istemiyorum. Onun özünün yaşamaya devam ettiğine inanmayı seçiyorum, eğer cennet dediğimiz yerde değilse, o zaman en azından... Bilmiyorum, buralarda takılıyor, beni izliyor, bahçesinde dinleniyor. Var olmamasını aklıma sığdırmak benim için çok zor. Aslında denediğimde ürkütücü geliyor. İnsanlık durumu söz konusu olduğunda pek çok şey beni rahatsız etmiyor ama hiçliği hayal etmek, *piccolina*, beni çok korkutuyor," diye itiraf ediyorum kıkırdayarak.

Başını sallıyor, yanağının içini kemirirken dudakları büzülüyor. "Bunu anlıyorum. Hayatım boyunca bir tür arafta sıkışıp kalmışım gibi hissediyorum. Gerçekten yaşamıyorum, sadece varım. Ama hiçbir şey olmamayı hayal etmeye çalışmak tuhaf. Mesela tabutunun kapağına bile bakmazsın, çünkü bu bile *bir şeydir*." Omuz silkiyor. "Yani evet, sanırım haklısın. Sen gittikten sonra da bir şeyler olmalı. Yoksa bütün bunların ne anlamı var? Bu hayatta yaptıklarımızın bir sınav olduğuna inanıyorum ve belki de sonunda cennet denen yere gidip gitmeyeceğimizi seçeceğiz, ya da belki başka bir şey olarak geri döneceğiz. Ya da eğer gerçekten kötüysen, belki de o zaman ikinci bir şans ya da seçim yoktur ve işte o zaman cehennem devreye girer."

Sözlerini düşünüp kendime uyarlıyorum ve derin bir iç çekiyorum. "Nereye gideceğimi düşünüyorsun, tatlı Bella?"

Bir an sorumu düşündü, konuşmadan önce cevabını gerçekten düşünmüş gibi görünüyordu. "Bence ikinci şansını elde edersin. Günlerini hastaların hayatını kurtarmak için elinden geleni yaparak geçiriyorsun ve geceleri de kötülerin canını alıyorsun. Bana göre bunlar birbirini iptal ediyor ve sizi tarafsız bir konumda bırakıyor. Cennete giremezsiniz ama cehenneme de gitmezsiniz. Testinizi yeniden yapmalısınız doktor." Bana küçük bir gülümseme verdi.

"Peki ya sen?" İşaret parmağımı alıp ucunu burnundan aşağı sıyırarak soruyorum.

İç çekiyor. "Kesinlikle yeniden başlamayı umuyorum. Çünkü bu hayat... bu hayat berbatı. Geçmiş hayatımda bu berbatlığı hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama umarım bunca yıldır kimseye zarar vermediğim için en azından birinin şımartılmış kőpeđi gibi bir şey olarak geri dőnerim."

İçimden beklemediğim bir kahkaha yükseliyor ve beni hâlâ yastık olarak kullanan başını zıplatıyor. En son ne zaman böyle güldüğümü hatırlamıyorum, eğer hiç gülmediysem. Bu kadın hayatıma gireli çok kısa bir süre oldu ama bu bir gecede bana hayatım boyunca hissetmediğim kadar neşe verdi.

Eğer bu konuşma bir şey ifade ediyorsa, herhangi bir şey ve her şey hakkında konuşabiliriz, sadece cehennem için derin konulara dalmaktan asla yorulmayız. Daha önce hiç kimseyle böyle bir şey yaşamamıştım ve bu da bana Arabella'nın hayatımda olmasının benim için iyi olacağını düşündürüyor. Sadece onu mantıksız bir şekilde istediğim için değil, sadece ona tamamen takıntılı olduğum ve benim olmasını istediğim için değil, aynı zamanda onunla daha önce hiç düşünmediğim sıradan konular hakkında konuşarak kendim hakkında çok şey öğrenebileceğimi hissettiğim için.

"Sana söylemeliyim." Gözlerimi kaçırıyorum, sonra tekrar gözleriyle buluşuyorum. "Sen, *piccolina*, bende daha iyi bir adam olma isteği uyandırıyorsun. Daha önce iyinin mi yoksa kötünün mü tarafında olduğumu pek umursamazdım, ama şu anda tek istediğim sana daha iyi bir hayat vermek. O kadar iyi bir hayat ki ilk yirmi yılı unutacaksın... senin de açıkça ifade ettiğin gibi 'berbat'." Göğsüme vuruyor ama ben konuşurken yüzünde beliren hülyalı ifade kaybolmuyor. "Ve seni mutlu etmek istediğim kadar başka birini mutlu etmek istemek... bu iyi bir şey olamaz."

Yutkunuyor, gözlerindeki parıltıyı kırıştırarak uzaklaştırıyor. Sözleri bir fısıltıdan ibaret. "Hayır, bu iyiden başka bir şey olamaz. Ama... Harabe'deki rolüne devam edersen hâlâ tarafsız bir zeminde olacaksın."

Elim saçlarının arasında gezinirken duraksıyor. Bunca zaman boyunca Harabe'den "emekli olmayı" bir kez bile düşünmedim. Geleceğimi hayal edebildiğim kadarıyla, dünyadaki zamanım sona erene kadar hep aynı şeyi yapacağımı düşündüm. Hastane dışında yaptığım şey kaba kuvvet gerektirmiyor, bu yüzden yaşlanıp saçlarım beyazlayana kadar hak eden kötülere ötenazi uygulamaya devam edebilirim.

Ama Arabella'nın bana bakışı, sanki bir gün o yanıma geçmişte bırakabileceğime dair umudu varmış gibi, hiçbir şeyden vazgeçecekmişim gibi gelmiyor. Aslında, çok daha fazlasını kazanmış olacağım.

Çok hızlı.

Zihnimin hayatla ilgili kararlara çok hızlı dalmasına izin veriyorum. Bu kadının üzerimde bir çeşit büyü var ve her şeyin istediğim gibi sonuçlanacağından emin olana kadar güçlü kalmam gerekiyor. Ferro'nun icabına bakılmadan hiçbir karar alınamaz ve kızını her açıdan kendime bağladığımda babasının bana hiçbir bok vermeyeceğini biliyorum.

Sonra.

İşte o zaman gelecek için planlar yapacağım, Arabella yanımdayken hayatımda hangi yeni yola gireceğimi değerlendireceğim.

ARABELLA

"...bu yüzden size önerim Yıllık Harabe Maskeli Balosu'na gelmeniz, çünkü Ferro Cosa Nostra'nın liderlerinden biri olarak katılmak zorunda. Kendisi saklanıyor; kaynaklarım bile onu ele geçiremedi ama önümüzdeki hafta sonu yapılacak balo gecesi ortaya çıkmaktan başka çaresi yok. O zaman harekete geçebiliriz," diyor babam DeLuca'ya, oturma odasındaki uyumlu kanepede oturduğumuz yerin karşısındaki deri koltuktan.

Babamın sözlerini dinlerken odadaki tek gürültü yakındaki şömineden gelen çıtırtı sesi. Kulağa mükemmel bir plan gibi geliyor ama nedense içimde kötü bir his var. Neredeyse... çok kolay.

"Neden saklanıyor? Beni kiraladığınızı bildiğinizi mi öğrendi?" DeLuca elimi kalçasının üzerinde tutarken başparmağıyla elimin arkasında daireler çizerek soruyor.

İlk oturduğumuzda babamın gözleri bir an için hareketi izledi ama DeLuca'yla son görüşmemizden bu yana geçen bir hafta içinde kurduğumuz yakınlığı hissetmiş olmalı ki ellerini kızından çekmesini talep etmedi.

Babam boğazını temizliyor, koltuğunda rahatsız bir şekilde kayıyor. "Biz..." Bana bakıyor, kara gözlerinde pişmanlık var. "Yapabildik

Kızımı intihar etmiş gibi göstermeniz için sizi tutmasının gerçek nedenini öğrenin."

DeLuca yanımda kaskatı kesilirken eli benimkinin etrafında sıkılaşıyor. Odadaki adamlar tek kelime etmiyor ve kalbim göğsümde sertçe atmaya başlıyor.

"Ne oldu?" Sesimi alçaltarak soruyorum. Cevap vermediklerinde neredeyse bağıriyorum, "Sebebi neydi?"

Babam DeLuca'ya bakıyor, sanki benim önümde açıklama yapmasına izin vermesini istermiş gibi ve DeLuca'nın hemen başıyla onaylaması olmasaydı, bu pisliklerin bu bilgiyi benden saklamayı *düşünmelerine* bile sinirlenirdim.

"Solaryum salonundaki fahişelerden birini hamile bıraktı," diyor babam, bana bakarken yüzünü buruşturarak.

Neden garip davrandığını anlamam bir anımı aldı.

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Sonunda birini hamile bıraktığı için mi beni öldürmek istedi?" Babamın başını sallaması üzerine, "Sonunda varisine kavuştu. Ben ona bir varis vermediğim ve o da başka bir hatunu hamile bıraktığı için, kendimi öldürmüşüm gibi gösterecekti. Böylece onunla birlikte olabilecek ve çocuk gayrimeşru olmayacaktı."

"Evet, bu mantıklı. Kendin yapmışsın gibi görünmesi konusunda çok kararlıydı, çünkü eğer öldürülseydin, diğer kadın ve çocuklarıyla o r t a y a çıktığında babanın hemen ondan şüpheleneceğini biliyordu. Bu görmezden gelinemeyecek kadar büyük bir tesadüf olurdu. Marcello'nun hiçbir şeyi sorgulamaması için aşırı doz almışsın gibi görünmesini istedi," diye açıklıyor DeLuca.

Babam homurdanıyor. "Yine de yapardım. Küçük kızımın kendi canına kıymayacağını bilirdim. Vücuduna lanet olası bir

Tapınak. İlaç kullanmadığını bilirdim. Tylenol bile almayı reddediyor."

DeLuca ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz ve sonra babama muzip bir gülümseme gönderiyorum. "Birkaç yıldır kullandığım bir ilaç var baba."

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor. "Arabella-"

"Doğum kontrolü," diye sözünü kestim. Diğer kaşı da birincisine uyacak şekilde kalktı. "O bilmiyordu. Onun çocuğunu dünyaya getirmemek için gizlice doğum kontrol hapı alıyordum. O korkunç biri, berbat bir insan. O adamdan doğacak her şey deccal olacaktır. Sözlerimi bir kenara yazın. Bunun olmaması için yapmam gerekeni yaptım." İçimi çektim. "Ne yazık ki, görünen o ki diğer kadın bunu yaptı. Salonda çalışan kadınların Ferro'nun emriyle zorla kısırlaştırıldığını düşünürsek bu çok garip, çünkü Ferro onları tırnak içinde 'işe alıyor'," diye ekliyorum, çünkü orada çalışan kızların çok azı kendi özgür iradeleriyle bu işe giriyor.

Yüzde doksan dokuzu insan ticaretine maruz kalmış. Uzun zamandır bu dünyadan ayrılmak istememin bir başka nedeni daha. Her şey kan ve hileyle lekelenmiş.

"Bebeğim, neden bana hiç gelmedin? Neden bana hiç ne kadar mutsuz olduğunu söylemedin-"

"Sanki dinleyecekmişsin gibi. Çocukluğumuzdan beri o adamla evlenmeyi planlıyordum. Annemle aranızda hiçbir sevgi ya da şefkatin olmadığı, sadece mucizevi bir şekilde arkadaşlığa dönüşen bir iş alışverişinin olduğu bir evde büyüdüm ki benimki asla böyle olmadı. Hayatımda başka bir şey görmedim, bu yüzden lütfen bana dürüstçe söyleyin, size gelip kocamla sevgi dolu bir ilişkim olmadığı için ağlasaydım ne yapardınız?" Cevap vermesine fırsat vermeden devam ederken sesim giderek yükseliyor. "Beni hiç fiziksel olarak istismar etmedi; vücudumda hiç görünür iz yoktu.

Mutsuzluğumun kanıtı için. Bana sineye çekmemi, tüm evliliklerin böyle olması gerektiğini söyledin. Yalan olduğunu bilsem bile. Hayat tarzımızın olması gerektiği gibi *olmadığını* bilecek kadar kitap okudum, film izledim."

Omuzları yenilgiyle çöküyor ve sözlerimdeki gerçeği duyduğunu biliyorum. "En azından seni mutlu etmek, sana daha iyi davranmak için çaba göstermesi için onu ölümüne tehdit ederdim. Aramızda sevgi ve şefkat olmasa da, en azından bir dostluk olabilirdi. Annen ve ben en azından buna sahibiz."

Bu doğru. Annemle babam hiçbir zaman PDA ya da sözlü sevgi gösterisinde bulunmadılar ama birbirlerine karşı naziktiler. Aralarında şakalar yaparlar ve sık sık eski güzel günlerden ve birlikte yaşadıkları anılardan bahsederlerdi. Ferro ve benim buna yakın bir şeyimiz bile olmadı. Ben sadece ayda bir kez aletini soktuğu bir deliktim.

"Ama itiraf etmeliyim ki," diye ekliyor ve gözlerim bir kez daha onunkilerle buluşuyor, "Gözlerinde hiç bu kadar hayat görmemiştim, küçük kızım. Daha sağlıklı görünüyorsun. Bence hala çok zayıfsın -ki bunu sana yıllardır söylüyorum- ama yanakların... artık çukur değil ve bir zamanlar gençken olduğu gibi renkliler. Gözlerin ıslıl ıslıl, daha önce sanki içlerindeki bir ampul sönmüş gibiydi. Ve sen çok... rahatsın. Her zaman çok gergindin, ama aniden daha rahat nefes alabiliyormuşsun gibi görünüyorsun. Ve tüm bu gelişmelerin yanınızdaki bu adamdan kaynaklandığını görmezden gelecek kadar aptal değilim."

Boğazını temizliyor, deri koltuktan kalkıyor ve elini DeLuca'ya uzatıyor. "Kızımın gözlerindeki ışığın söndüğünü bir daha asla görmek istemiyorum. Tüm bunlar bittiğinde, eğer istediği kişi sensen, benim iznimi alacaksın," diyor ve DeLuca ayağa kalkıp babamın elini tutuyor ve babam bana dönmeden önce sağlam bir şekilde sıkıyor. "Ve senden bana söz vermeni istiyorum, eğer

seni mutsuz ediyorsa, bana geleceksin, böylece ben seni ışıkları söndü."

Gülümsüyorum ve ona sarılmak için ayağa kalkıyorum. "Söz veriyorum babacığım," diyorum ve DeLuca'ya göz kırpıp pazusunun etrafından sırtarak, benimle yeni bir ilişkiye girmeye kalkarsa bunu aklından çıkarmaması için bir uyarı gönderiyorum. O sadece sırtıyor ve başını sallıyor.

Babam geri çekildi ve ikimize birden seslendi. "Şimdi, bu pisliği yere sermek için planlarımızı tamamlayalım."

DELUCA

Aynada takım elbisemin ipek papyonuna bakıyor, sıkıyor ve düzeltiyorum. Bütün gün gitmeye korktuğum şu lanet maskeli balo için giyinmiştim. Korkuyorum çünkü bu, *piccolina*'mı gecenin büyük bir bölümünde yalnız, en azından bensiz bırakmak anlamına geliyor. Ama bu korkunun tam tersi bir rahatlama da var, çünkü güzel sireni öldürmem için beni tutan adamı yakında öldüreceğimi biliyorum, onu bıraktığım yorganın içinde uyuyor ve çıplak.

Çırılçıplak. Tamamen çıplaktır ve üzerinde sadece çarşaf vardır.

O zaman babasının yorumları aklıma geldi. Yanaklarında daha fazla renk olduğunu, daha mutlu ve sağlıklı göründüğünü ve muhteşem gözlerinin içinde hayat olduğunu söyledi. Ben de bunun bir parçasıyım. İkimizin de bir gün sahip olmayı arzuladığımız geleceğe bir bakış atmasını sağlıyorum. Çocuklar. Biz. Bu hayali gerçeğe dönüştürmeyi planlıyorum. Evet, bunu onunla birlikte istediğim için, ama daha çok, onun bana bağlanmasını, kaderini benimle sonsuza kadar mühürlemesini istiyorum.

"Lütfen bana eve geleceğini, her şey bittiğinde benimle sevişeceğini söyle." Sersemlemiş sesi içimdeki diyalogu keserek geliyor. Onu yatağın kenarında diz çökmüş, çıplak ve benim için nefes kesici bir halde görüyorum. Papyonumu son bir kez düzelterek dönüyorum ve

onunla yüzleşıyorum. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, çizdiğim masalsı resmi açıkça takdir ediyor. Şikayet etmeyeceğim.

"*Principessa*, bunu her gece yapacağım." Ona doğru bir adım atıyorum ve başını ellerimin arasına alıp dudaklarını öpmek için eğildiğimde neredeyse mırıldanıyor. Dillerimiz dans ediyor ve savaşıyor, birbirimizin tadını arıyor. İniltisine karşı homurdanıyorum, sikim acı verici bir şekilde sertleşiyor.

"Aşkım, bugün saatlerce seviştikten sonra iştahını doyurmadım mı?"

"Yaptın, ama bu *seni* doyurma isteğimi engellediğin anlamına gelmiyor."

Yüzünü okşuyorum ve ifadesine bakıyorum. "O kafanın içinde neler oluyor?"

Dudağını ısıyor ve kıkırdıyor. "Çantamdan rujumu uzatır mısın?" diye soruyor, konunun değişmesi ve ruj istemesi beni biraz şaşırtıyor. İsteddiği şeyi almaya gitmeden önce ona bir kez daha bakıyorum. Ruju çıkarırken omzumun üzerinden gözlerimi ondan ayırmıyorum, sonra elbise ayakkabılarım beni odanın diğer ucuna taşıyor.

"Al. Neden ruj sürdün? Süslenip kaçmayı, otostop çekmeyi mi planlıyorsun?" Bu bir şaka ama aynı zamanda biraz da endişe. Kadını her an beni terk edebilir; artık istediği şey için savaşmaktan korkmuyor ve onun için fazla çılgın olduğuma karar verirse onu kaybedebilirim.

Aldı, kapağını açtı, sonra ruj yavaşça yuvarladı. Rengi ateş kırmızısı; onu götürdüğüm gece sürmüştü.

"Orada güzel kadınlar olacak. Benim olanı isteyecekler." Ruj dudaklarında gezdiriyor ve ben büyülenmiş bir şekilde onu izliyorum. Ruj sürmeyi nasıl bu kadar seksi hale getirebiliyor? "Gözünü oyacaklar, seni cezbetmeye çalışacaklar. Ben burada kalede beklerken

Canavarımın eve, bana dönmesi için... onların baştan çıkarmalarına kapılmaması için dua ediyorum."

"Asla-"

İşaret parmağını havada tutarak beni durduruyor, diğer eliyle üst dudağını kaplıyor, sonra dudaklarını birbirine sürtüyor. "Yani, eğer yaparsan ve benim olana sahip olma şansını elde etmeye cesaret ederlerse, onlardan önce başka birinin sana sahip olduğunu bilmelerini istiyorum. Aletine bulaşan rujum, kimsenin seni benim gibi boşaltamayacağını bir hatırlatıcısı olsun."

"Nesin sen-? Oh kahretsin, *principessa*," diye inliyorum, artık sertleşmiş olan sikimi elbise pantolonumun üzerinden kavradığında.

"Ağzıma boşalmanı istiyorum. İşaretimin bütün gece üzerinde olmasını istiyorum." Önce pantolonumun fermuarını açtı, sonra üstteki düğmeyi çözdü.

"Beni senin kadar çıldırtabilecek başka bir kadın var mıdır sence?" Esirime bakarak soruyorum. Tanrım, çok çekici, masum bir dış görünüşün içinde bir siren gibi. Ve o da benim sikimi emmek ve onun bana ait olduğu kadar benim de ona ait olduğumu dünyaya duyurmak için beni işaretlemek mi istiyor?

Başım belada.

"Hayır, ama bu gece yokken beni hatırlamanız en iyisi olur, Doktor."

"Yap o zaman Bella. Beni senin olarak işaretle."

Bununla birlikte, itaat ediyor ve sikimi çıkarıyor. Kalın ucu uyarılmaktan kararmış, onun alması için zonkluyordu. Kırmızı dudakları geniş başın etrafına kapandığı anda ağzımdan çıkan iniltiye engel olamıyorum. Başımı omuzlarımin üzerine düşürerek, santim santim uzunluğumdan aşağı kaymaya başladığında her hissi alıyorum. "Çok sürtük bir ağzın var ve sadece beni memnun etmek için yapılmış, değil mi bebeğim?"

Boyumun etrafında inliyor, titreşimler içimdeki baskın aşığı harekete geçiriyor. Aşağı baktığımda çenem gevşiyor, başım hafifçe eğiliyor ve elim saçlarını yüzünden uzak tutmak için kavlıyor. Sanki son yemeğiymiş gibi sikimi emişinin tam görüntüsünü istiyorum.

Beni büyüleyen ve tüketen, sikimi emen bu kadının görüntüsü bir sanat eseri. Bu sahne resmedilmeli ve galerilere asılmalı. Bu kadar saplantılı olmasaydım neredeyse bunun olmasına izin verecektim. Sadece bunu anlıyorum. Onu. Evcilleşmemiş. Kirli. Dağınık ve çılgın. Kalçalarımı iterek ağzına biraz daha gömülüyorum, kalın, neredeyse vahşi görünen aletimle öğürmesini çok istiyorum. Gözlerimin içine bakıyor, bilmiş bir bakış atıyor.

Ondan bir fahişe gibi davranmasını istediğimi anlıyor, çünkü benim için o benim - yatak odasında öyle davranmak için benim ve bu dört duvarın dışında inlemelerimiz ve kirli, an-imalist sevişmelerimizle dolu bir prenses. Arabella benim için altın, korumak ve muhafaza etmek istediğim kırılgan bir şaheser. Ama soyunup ellerimizi birbirimizin üzerinde gezdirdiğimizde, her şey narin olmaktan çıkıyor. Tamamen ham ve menteşesiz. İki vahşi yırtıcı, hakimiyet için pençeleşiyor.

"Boşalacağım. Hepsini yut," diye homurdanıyorum ve o da işe koyulup sikimi daha hızlı pompalamaya başlıyor. Onun hareketleriyle eşleşiyorum, itişlerim onun emişleriyle buluşuyor. Omurgam karıncalanıyor, taşaklarım sıkılaşıyor ve vücudum alev alev yanıyor.

"Siktir!" Taşaklarımı avuçlayıp sıktığında kükrüyorum. Patlıyorum, fişkırıyor ve boğazından aşağı daha fazla fişkırıyor. Hepsini yutmak için mücadele ediyor, öğürüyor ve her yutuшта panik sesleri çıkarıyor. Sonunda çekilmeden önce çıkardığı seslerden ağzında birkaç kez daha spazm geçiriyorum ve bunu yaptığımda, spermimin bir kısmı ağzının ve çenesinin yanından aşağı kayıyor.

"Uh, uh, uh, Arabella. Her damlasını dedim." Orta parmağımla etindeki dölleri topluyorum. "Hepsini yut." Sonra hesi-

orta parmağımı eklemime kadar ağzına sokuyorum, gidebildiği yere kadar, onu emmeye zorluyorum.

"Aferin kızıma. Ne kadar ağgözlü bir kadın," diye mırıldanıyorum, diğer elimle saçlarını okşayıp yüzünden uzak tutuyorum. Övgülerim karşısında ışıldıyor. Onu böyle sözlerle ödüllendirmemden ne kadar hoşlandığını ilk kez fark etmiyorum.

Arabella parmağımı emerek temizliyor, bunu yaparken başını diğer elime sokuyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve ben bunu görüyorum.

Bana aşık oldu.

Beni içeri alıyor ve bunun onu asla bırakmayacağım anlamına geldiğini biliyor. Onun üzerindeki hakimiyetim yakında kalıcı olacak. Aletimdeki ruju temizlemiyorum, tıpkı onun istediği gibi, onun benim üzerimdeki iddiasını benim onun üzerindeki iddiam kadar seviyorum.

Ayrılmamı protesto ediyor, beni daha fazla yakınlık vaadiyle baştan çıkarmaya çalışıyor. Ama onu hayatta ve tamamen kendime saklamak istiyorsam, onun ölmesini isteyen adamı bulmalı ve işini bitirmeliyim. Bu şimdiye kadarki en büyük cinayetim olacak.

DELUCA

"Benimle ıkman için ie alındın. Bu kadar. Üzerine düşeni yap ve sessiz kal," diyorum Rosalie adındaki sarışına. Marcello, Ferro'nun benim hazır bulunuşluğumdan fazla telaşlanmaması umuduyla onu yem olarak atamıştı. Kadınımın babasının yanına yaklaştığı anda ikisinin de gözlerindeki niyeti gördüm. Marcello onun beni kızından uzaklaştırmak için parlak bir dikkat dağıtıcı olmasını istiyordu ve o da benimle seks yaparak ödüllendirilmek istiyordu.

Anında tiksindim ve Marcello'ya bunun için gözlerini oymam gerektiğini söyleyerek öfkeden kudurdum. Arabella'nın iğrenç planını öğrenebileceğini bile bile onu getirmeye nasıl cüret ederdi?

Kızının artık beni hor görmediğini, aksine her şeyi öğrendiğinden beri her gece benimle seviştiğini biliyor mu? Hayır, ama ben biliyorum ve *piccolina*'ma bu gece hiçbir kadının yaklaşmayacağına dair söz verdim. Yine de burada sarı saçlı, mavi gözlü manken gibi bir kadın kolumda asılı duruyor ve geceyi ateşli bir sevişmeyle bitirmek istediğini hiç de belli etmiyor.

Hiç şansın yok.

Evde lüksüm var; Rosalie, Arabella'ya kıyasla ucuz bir taklit.

"Ben etrafı kolaçan edeceğim. Siz ikiniz bardan başlayın, etrafınızı inceleyin. Eğer onu görürseniz, beni bulun. Hareketlerinizi ve göz temasını mümkün olduğunca gizli tutun" diyor babası.

Ona kızgın ama eğlenen bir bakış atarak, "Ben yeraltı dünyasında insanları öldürüyorum. Bana işimi nasıl yapacağımı söylemene gerek yok." Bununla birlikte Rosalie'yle birlikte bara doğru ilerliyorum.

Ben sek bir viski ısmarlıyorum, Rosalie de adı iğrenç olan bir tür martini alıyor. Eminim onun umduğu gibi dikkatimi vermedim. Gözlerim balo salonunda geziniyor, her bir kişiyi, unvanlarını ve kiminle konuştuklarını not ediyorum. Ferro'nun bir narkotik ajanı olduğuna inanıyoruz, iki taraflı oynayan ve bilgileri o pislige veren biri. Ferro'yu bulmak tek görevimiz değil. Kirli fareyi de bulmalıyız.

"Dans etmeliyiz. Ne de olsa bu bir balo." Sesi kara tahtaya çakılmış çivi gibi. Muhtaç ve şehvetli görünmek için elinden geleni yaptığı belli. Sanki bu sevdiğim bir şeymiş gibi.

Evet, var ama sadece kalemin içinde gizlenmiş ukala bir esmerden. Onu susturmak üzereyken, takım elbiseli ve maskesiz bir grup adamın daha sonra bir saldırının gerçekleşeceği sahnenin hemen yanından içeri girdiğini görünce duruyorum.

Ferro'nun adamları. Onları Arabella'ya suikast düzenlediğimiz toplantıdan hatırlıyorum. "Tamam, ama gösteriş yok. Biz dışarıdayken dikkatleri üzerimize çekmeyin. Anladın mı?" Dirseğimi tutması için uzatarak onu uyarıyorum. Bu hareket Arabella'ya yapılsa daha şefkatli ve samimi görünürdü ama Rosalie'ye yapılnca sadece bir gösteri oluyor.

Öfkeyle kabul eder. "Peki. Ama biraz daha eski gibi davranabilirsin. Sen ve ben bu odadaki en yakışıklı çiftiz."

Bu beni hırlattı. "Biz bir çift değiliz ve eğer bu gece sana yerini ve sorumluluğunu tekrar hatırlatmak zorunda kalırsam

hoşuna gider." Tehdidimi detaylandırmama gerek yok. Ne demek istediğimi çok iyi anlıyor. Yutkunuyor ve benim sayımla hareket ediyor.

Güzel. Şimdi anlıyor. Bizi dans pistinin gölgeli bir bölümüne, doğrudan merkezde parlayan spot ışığının dışına çıkarıyorum. Müzikle birlikte hareket ediyoruz ama gözlerim bir grup erkeğe odaklanmış durumda. Bizim dünyamızdaki yüksek rütbelilerden biri yaklaştığında, bir yol açıyorlar ve bana korudukları adamı doğrudan görmemi sağlıyorlar.

Ferro.

Kanıma pompalanan adrenalin yükselmeye başlıyor.

Onu öldürme, onu ele geçirme ve tatlı Arabella'ya neredeyse yaptığım şeyi ona ödetme ihtiyacı yaygın. Tüketiyor. Al- en ezici. Marcello'yu en son nerede gördüğümü hatırlayarak ona doğru bakıyorum ve işte o zaman bana baktığını görüyorum. Bana bilerek başını sallıyor ve bu benim işaretim oluyor. Ben Rosalie'den uzaklaşırken yüksek sesle gülüyor. Rosalie dilini şaklatarak ve aldırış etmediğim bir sesle itiraz ediyor. Bu gürültülü ve şamatalı kahkaha Ferro'nun dikkatini çekiyor ve Arabella'nın babasına odaklanmasını sağlıyor.

Bunu gözlerinde görebilirsiniz, tanıma.

Bu onun dikkatini dağıttığı gibi bana da yaklaşma fırsatı veriyor. Burada, hele de Ferro'nun ailesinin de bulunduğu bir etkinlikte olay çıkarmaya cesaret edemeyiz; bu kan banyosu olur, savaş ilanı olur. Cebime uzanıp kapaklı şırıngayı buluyorum. Dans eden çiftlerin ve konuşan küçük insan gruplarının arasından gizlice ilerliyorum, artık sadece birkaç adım uzaktayım. Tüm muhafızlar Ferro'nun olduğu yere bakıyor ve ben de hedefimi görüyorum. Ferro'nun hemen solunda korumasız bir alan ve ara sokağa açılan çıkış kapısına doğru düz bir atış var.

Ferro o sırada bir gardiyana bir şey söylüyor ve ben bunu fark ediyorum. Gardiyan kalabalığın içinde beni gördü ve hareket etti.

"Efendim, ben DeLuca," dediğini duyuyorum Ferro'nun, arkamdan yaklaşıarak. Maske taktığım için nasıl anladığını bilmiyorum ama bunu sorgulayacak vaktim yok. Daha hızlı hareket ediyorum, uşağın beni yakalamak için kaçmaya çalışacağını biliyorum. Bu yüzden son bir çabayla Ferro'ya doğru atılıyorum, en azından çaresizlikten o pisliği yumruklayıp ona bir tür ceza vermek istiyorum ama artık çok geç. Tüm muhafızlar dikkatlerini bana odakladı. Diğer adamlar bana doğru hamle yaparken iki adam Ferro'yu kollarından tutup dışarı fırlatıyor.

"Hey!" diye bağılıyor biri ve ben de dönüp bana doğru gelmekte olan Marcello'ya bakıyorum.

"Beyler! Hey şimdi, bu bir balo. Neden bu kadar gürültü koparıyoruz?" Marcello anons etti ve bu üç adamı durdurdu, acil çıkışa alternatif bir rota izlememe yetecek kadar dikkatlerini çekti.

Zar zor dışarı çıkıyorum, sokağa doğru koşarken Ferro'nun siyah bir cipe binip kaçtığını görüyorum.

"Lanet olsun! Allah kahretsin!" Saçlarımı çekiştirerek karanlığa doğru küfrediyorum. Onu kaybettim ve şimdi peşinde olduğumuzu biliyor. Zaten şüpheleri vardı ama artık kesin olarak biliyor ve bu onu daha da derinlere saklanmaya zorlayacak. Bu da başka bir gece, başka bir gün ve Arabella'nın yeterince güvende olmadığı daha fazla zaman demek.

Telefonumu çıkardım ve Marcello'yu aradım.

Cevap veriyor ve havlıyor, "Çıkıyorum."

Aramayı sonlandırıyorum ve bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünmek için ara sokağa ve caddeye bakıyorum. Lanet olası bir B planının zamanı geldi.

ARABELLA

Beni terk etti ve ben kendimi eksik hissediyorum.

Onu özlüyorum. Oysa daha birkaç gün önce ondan nefret ediyordum. Beni becermesini istiyordum, evet, ama sonra beni bırakıp yoluna devam etmesini. Şimdi, beni esir alan kişi her şeyimi çaldı. Kalbimi. Güvenimi. Sadakatimi. Onunla tanışmadan önce tek başıma mutluyken, şimdi her zaman onun himayesini istiyorum.

Ona aşık olsam da, nasıl bu hale geldiğimizin hala acımasız bir gerçek olduğunu inkar edemem. Kocam beni öldürmesi için onu tuttu. Peki ne için? Başka bir kadın için.

Neden sadece bizi bitirmedi? Neden bu kadar aşırıya kaçtı?

Ama ben bu soruların cevabını zaten biliyorum.

Anlaşma.

Evliliğimiz iki aile arasındaki savaşı sona erdirmek için bir anlaşmaydı. Eğer boşansaydık, o unvanını kaybedecek ve ailelerimiz yeniden düşman olacaktı.

Neden ben hiç yeterli olmadım? Ferro neden evliliğimizin gerçekten yürümesi için uğraşmadı? Yeterince güzel değil miydim? Yeterince akıllı değil miydim? İyi bir ev kadını değil miydim? Bunun bir önemi var mıydı? Ve eğer bana iyi davransaydı onu sevebilir miydim?

Bu sorunun doğruluğunu ben de biliyorum.

Hayır.

Ben olsam yapmazdım.

Bunu biliyorum, çünkü artık aşkı ve arzuyu tattım ve bunu DeLuca'dan başka biriyle hissedebileceğim bir dünya yok. O hızla benim her şeyim oluyor. Takıntılıyım. Ayrıca çılgınlığımın ve beni elinde tutması için neler yapabileceğimin de son derece farkındayım. Nasıl oldu da elde tutulmak isteyen bir kadın oldum? Onun olalı iki hafta oldu ve sanki hep öyleymişim gibi hissediyorum. Aynı zamanda kara şövalye olan bir canavara ait olmak için doğdum ve damgalandım.

Hâlâ onu tanımaya çalışırken nasıl oluyor da onu bu kadar şiddetli sevebiliyorum? Hala onun ve benim sapkınlığımı anlamaya çalışırken? İkimiz de birbirimize eşit derecede takıntılıyız. Bu çok tehlikeli. Oynamamamız gereken bir ateş. Ama her geçen an daha da deliriyoruz. Sadece konuşurken ya da sevişirken. Çarşafları yırtıyoruz ya da mum ışığında bir yemeği paylaşıyoruz. Birbirimiz için deliriyoruz. Yine de... bu yanıştan çok doğru gibi geliyor. Sanki *o kadar* yanlış ki tamamen doğru; her çift birbiri hakkında böyle hissetmeli.

Sinirlerim tepemde olduğu için kütüphanede dikkatimi toplayabileceğim bir kitap arıyorum. Ferro tehlikeli bir adam. Ama babam ve DeLuca da öyle. Bu sadece kimin daha kurnaz olduğuna bağlı. Yine de hayatımdaki en önemli iki insanın Ferro ya da adamları tarafından incitilebileceğini bilmekten nefret ediyorum.

Onu yakalayıp işini bitirirlerse bu ne anlama gelecek? Aile tekrar savaşa mı girecek? DeLuca daha önce olduğundan daha fazla mı Harabe'nin içine çekilecek? Bana yaşadığımı hissettiren tek adamı kaybedecek miyim?

Bu durum gözlerimi yaşartıyor ve yere düşmeden önce oturmam gerekiyor. Yanmayan şöminenin yanındaki berjer koltuğa oturup

ellerimin içine hıçkırarak ağlıyorum. Beni korumaya yemin eden adamın ölmemi istemesine ve beni öldürmesi gereken adamın bana kendimi en canlı, en sevilen, en değer verilen hissettiren kişi olmasına ağlıyorum. Bu çarpık ve tamamen berbat bir durum. Ve şimdi o adam, isteyebileceğim tek kişi ve şu anda, beni öldürmesi için onu tutan canavarın elinde olabilir.

"Arabella, iyi misin?"

Biraz sığıyorum, Maxwell'in varlığı beni endişelendiriyor.

"Evet, özür dilerim. Sadece tüm bunlarla zor zamanlar geçiriyorum." Elimi aramızda havada sallıyorum ama o ne demek istediğimi anlıyor.

"O çok akıllı bir adam hanımefendi. İyi olacağına söz veriyorum," diyerek yanımdaki boş sandalyeye oturdu.

"Söz mü? Nasıl? Böyle bir şeye nasıl söz verebilirsin?" Sesim, onun haklı olması için duyduğum çaresizliği yansıtıyor.

"Ben biliyorum. Bir kere bile kanadığını görmedim."

Yorumuna küçük bir kahkaha attım. "Umarım bu gece de rekorunu devam ettirir." Gözyaşlarımı kırıştırıyorum ve bana uzattığı mendille kalanını siliyorum. "Bir haber var mı?"

Gideli sadece üç saat oldu ama sonsuzluk gibi geliyor. "Hayır, hanımefendi. Sanırım planı bitirmek üzereler."

Yutkunuyorum, kocamın ölümünü kastettiğini fark ediyorum. Ferro'dan eşim olarak bahsetmek artık yanlış geliyor. O her şeyden çok benim hainim.

"Onu arayabilir misin?"

"Üzgünüm, yapamam. Bu onun kurallarından biri. Eve döneceği zaman arayacak. Bu gece onun şoförü ben değilim, çünkü senin güvenliğini bana emanet etti. Ama Sebastian baloda arabada, onu sana getirmek için bekliyor."

Anladığımı belli eden bir iç geçirip başımı sallıyorum ama yüzümdeki hayal kırıklığını fark etmiyor.

"Neden sen ve ben çay ya da başka bir şey imiyoruz? Sinirlerinin yatışmasına yardımcı olur."

Başımı kaldırıp nazik deve bakıyorum ve dürüst olmak gerekirse ondan oldukça hoşlandığımı söylemeliyim. Görünüşü çok korkutucu, ama onu tanımak bana onun ikiliğini gösterdi. O kesinlikle bir an boynunuzu kırabilecek, bir an sonra da ailenizle ekmeğini bölüşebilecek bir adam.

"Elbette. Biraz ay alabilirim. Teşekkür ederim." Ayağı kalktı ve bana yolu göstermemi işaret etti.

...

DeLuca'nın sıcak bedeninin arkamdaki yatağı kaydığını hissettiğim de saat sabahın birine geliyor. Teni benimkini buluyor. O

İkimiz de ıplaktık, yatağın üzerinde et ve çarşaftan başka bir şey yoktu.

"Mmm, merhaba. Buradasın," diyorum uyuklu bir rahatlamayla.

Gırtlaktan gelen birkaç kelime dışında bir şey söylemiyor. "Sana ihtiyacım var. şimdi." Bununla birlikte, bizi hareket ettiriyor, kendini bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve tepesini girişime hizalıyor. O anda tüm uyku beni terk ediyor ve tek hamlede kabzasına kadar kayınca inliyorum. Gözlerimiz kilitleniyor, ellerim yüzünü kavırıyor.

"Bebeğim," diye inliyorum, bu yakınlığa ihtiyaç duyuyorum. Korkusunu, acısını, endişesini hissediyorum ve bu bana bu gecenin olması gerektiğı gibi geçmediğini söylüyor. Ona ne olduğunu sormak istiyorum ama sevgilimin bana ihtiyacı var. Aramızdaki bağı en az benim kadar ihtiyacı var. Dizlerimi kaldırarak yanlarına sabitliyorum ve daha derine girmesine izin veriyorum.

Minnettarlığını inliyor. "Tanrım, mükemmelsin. Sıkı. Sıcak. Benim." Hipnotik bir ritimle iterken beni daha çok övüyor.

"Ben sadece seninim. Her zaman da öyle olacağım," diye ilan ediyorum, bir şekilde bana sormadan tam olarak ne duyması gerektiğini biliyorum.

"Seni benden asla alamazlar. Senin için dünyayı yakarım. Yerle bir ederim," diye homurdanıyor, kalçalarını her pompalayışında sertçe içime sokuyor. İçimden çıkan tiz nefese engel olamıyorum.

"Oh Tanrım!" Ağlıyorum.

"Hayır. Ben lanet olası bir şeytanım. Seni incitmeye çalışan herkesin üzerine cehennem ateşini indirecek olan şeytan," diye kulağıma fısıldıyor ve boynumu ısırıp emmek için hareket ediyor.

O zaman amım ona sıkıca yapışıyor, orgazmım tüm gücüyle beni vuruyor ve onun adını haykırıyorum.

"Çok iyi. Ama daha bitirmedim. Bütün gece oynayacağız, Arabel-la. Elimden geldiğince her santimini, her hücreni işaretleyeceğim." Hızını artırıyor, bana merhamet göstermezse tekrar boşalacağımı biliyor, ki göstermiyor.

İkimiz de gece boyunca tekrar tekrar boşalıyoruz. Sevişmekten, şeytanın bile günah diyeceği kirli dokunuşlara, sonra bir kez daha sevişmeye geri dönüyoruz.

Bu gece DeLuca'da bir şeyler değişti; yeni bir yanı ortaya çıktı ve bir yanı bunun çok kötü bir nedeni olmasından korkuyor. Şafak söktüğünde uykuya yenik düşüyorum, uyandığımda dünyamın yeniden ekseninde dönebileceğini biliyorum.

DELUCA

Pazartesi günkü randevular sırasında hastalarma zar zor konsantre olabiliyorum, bu onlara tamamen hakszlk ve bana da hiç yakmyor. Neyse ki kemoterapi tedavileri için hemşirelere teslim edilmeden önce sadece kontroller için buradaydlar. Zihnim diğer yandan iki gece önce Ferro'ya gidemememle meşgul.

Ona doğru ilerlerken maskenin arkasndakinin ben olduğumu nereden biliyorlardı?

Bizimle oynayan ve ona bilgi veren sıçan kimdi?

Bunlar ve diğer sorular i gününün geri kalanında aklm kurcaladı ve Maxwell'e beni götürmek yerine Arabella ile evde kalmasını emrettiğim için, ofisimi kilitlemeden önce masamın üst çekmecesinden anahtarlarm aldım ve özel kliniğimin arkasındaki özel o t o p a r k a doğru yola ıktm.

Sıcak, görüntüden önce beni vuruyor. Boş arsanın ortasında siyah sedan arabam duruyordu. Dışarı admm attğım anda kapı aralığından hissedebileceğim kadar sıcak alevler içinde. Cehenneme göz kırıyorum, burun deliklerim parlıyor, ama yüz ifadem bunun dışında değmiyor. Binadan çıkarken arabamın kilidini açmak için kaldrdğım elimi göğüs hizasında kaldrmı, öylece durup ateşe bakıyorum.

Ağır bir i çekiyorum, sonunda elimi indirip anahtarları cep telefonumla değiştiriyorum ve Maxwell'i arıyorum.

"Patron?" diye cevap veriyor, ses tonunda açık bir şaşkınlık var.

"Her şeye rağmen bir araca ihtiyaım var. Bella'mı da yanında getir ki yalnız kalmasın," diye monoton bir sesle emrederken, önümdeki alevlere bakarak başımı sallıyorum. Her şeyden çok sinirlenmiştim. Binamın her tarafına yerleştirilmiş kameralarım var, bu sistemle oynanamaz, bu yüzden arabamı kimin yaktığını bulabileceğimden eminim - geri bunu kimin yaptığını ya da en azından yapılmasını kimin emrettiğini zaten biliyorum.

Ama neden bana mesaj gönderdin?

Ne anlamı var ki? Neden ben arabaya binene kadar bekleyip sonra havaya uurmadı? Ferro neden beni hayatta tutsun ki?

Benden daha endişeli biri itfaiyeyi aramış olmalı, çünkü çok geçmeden uzaktan siren seslerini duyuyorum. Cehennemini söndürüyorlar ve Maxwell Bella'yla birlikte geldiğinde ben çoktan ifademi ve kamera kayıtlarına erişim iznini polise vermiştim, avukatım da bu işle ilgilenecekti.

Arka koltuktaki camı indirdiğimde gözleri fal taşı gibi açıldı, bir zamanlar lüks sedanlarımdan biri olan arabanın tüten metal kalıntılarına bakarken ağızı açık kaldı. Yine de kendini toparladı, yanına kaymak için arabanın kapısını açtığımda bana saldırmaması beni şaşırttı. Tüm bu süre boyunca sakin kaldım, durumdan neredeyse hiç etkilenmedim çünkü kadınının yolda olduğunu ve varlığının her şeyi daha iyi hale getireceğini biliyordum.

En azından ben öyle düşünmüştüm.

Bunun yerine, arka koltuğun diğer tarafına geçerken ifadesinde bir soğukluk var, boğazı bana duygularını tuttuğunu söyleyen bir şekilde hareket ediyor. Sanki kızmış gibi. *Bana*. Az önce birinin arabamı havaya uurduğunu görmüşken neden bana kızsın ki?

"Zil-"

"İyi misin?" diye soruyor, ses tonu eşit.

Elini tutmak için uzanıyorum, ama ben elini tutamadan o elini çekiyor. Kaşlarım çatılıyor, göğsümde bir hayal kırıklığı kıvılcımı alevleniyor. Ne oluyor lan? "Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

Daralmış gözlerini bana çeviriyor ve o anda daha önce fark etmediğim bir klasörü kucağıma atıyor. "Geçen geceki baloda bütün geceyi birlikte geçirdiğin orospu kadar iyi değil. Babam bunları bu sabah senin için bıraktı."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, dosyaya uzanıp sekize onluk siyah beyaz baskılardan oluşan bir yığın çıkarıyorum, maskeli balodaki güvenlik kameralarından alınmış ve her birinin sol alt köşesinde zaman damgası olan fotoğraflar. Bunların çoğu Ferro'yu ve etrafını saran korumalarını, kalabalığın içinde bana saldıran uşağın yakın plan çekimlerini ve Ferro'nun çıkışa kadar eşlik edilmesini gösteriyor.

Ama birkaç tanesinde Rosalie'yle dans pistindeyiz ve kameranin açısına göre pozisyonumuz tehlikeli. Onu samimi bir şekilde kucaklıyormuşum gibi görünüyor, oysa gerçekte Ferro adamlarıyla kapıdan içeri girerken onu etrafını görebileceğim bir pozisyona çekiyordum. Uzun boylu, kıvrak bir kadındı ve balo elbisesiyle birlikte topuklu ayakkabı giymişti, bu yüzden dans ettiğim kişi minyon *piccolina*'m olsaydı yapabileceğim gibi başının üzerinden bakmam için onu çok uzun yapıyordu.

Onun yerine, kolumu beline doladım ve omzunun arkasını görebilmek için onu sol tarafıma doğru çektim. Yine de görüntü neredeyse onu kalçama sürtüyormuşum gibi görünüyor. Rosalie'nin ifadesi de hiçbir şeye yardımcı olmuyor. Aslında ani hareketim karşısında şaşkınlıkla soluk soluğa kalmışken, yüzü sanki tutkunun sancıları içindeymiş gibi kendinden geçmiş bir halde, bu dramatik ve tamamen aldatıcı ekran görüntüsünde bir porno yıldızı gibi görünüyor.

Gözlerim Arabella'ninkilerle buluşuyor, yirmi dakika önce siktiğim arabamdan daha sıcak yanıyorlar. "Görüldüğü gibi değil," diyorum ona, klişeyi duyup gözlerimi kendime devirmek isteyerek.

"Gerçekten mi? Çünkü baloda bir kadınla dans ediyorsun gibi görünüyor, oysa bana bütün gece hiçbir kadının yanında olmayacağına *yemin* etmiştin! Aletinin her yerinde rujumu gördüğünde ne dedi, *Doktor*?" diye soruyor, başlığı müstehcen bir kelime gibi kullanarak.

Onun ses tonu, hırçınlığı, kıskançlığı ve sahipleniciliği karşısında sikim fermuarımın arkasından seğiriyor. Öfke nöbeti içinde çok seksi, DNA'sındaki asabi İtalyan ilk kez ortaya çıkıyor ve ben hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Lanet olası varlığında.

"Onu vazgeçirmek için konuşmak zorunda mıydın, yoksa başka bir kadının erkeğini becermekten zevk alan hasta bir kaltak mıydı?" diye devam ediyor ve ben sakince oturup onun her nüansını, kaşlarının her seğirmesini, mükemmel dudaklarının her hırıltısını, gizlemeye çalıştığı çenesinin her titremesini izlemeye devam ediyorum. Sonra arabanın önüne doğru bakıyor ve ben de onun bakışını takip ediyorum, Maxwell'in yola geri dönmeden önce dikiz aynasında göz göze geldiğimizi görüyorum.

"Bitirdin mi?" Boğazım zımpara kağıdıyla ovulmuş gibi, sesim çakıllı bir şekilde soruyorum. Tanrım, onu becermek istiyorum. Tam burada, arabada. Şirkete lanet olsun.

Gözlerime bakmıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor ama huysuz bir çocuk gibi değil. Daha çok kendini korumaya çalışıyor gibi. Benden. Ve ben buna katlanamam.

"Arabella." Ses tonum tartışmaya yer bırakmıyor. Gözleri sanki iradesi dışında otomatik olarak benimkilerle buluşuyor. Zihni yapmamasını söylese bile vücudu komutlarıma yanıt veriyor. "Sen gerçekten-

Bu fotoğrafların çekilmesinden sadece iki saat önce paylaştıklarımızdan sonra herhangi bir kadının bana dokunmasına izin vereceğime inanıyor musun? Gerçekten bu... kişinin beni senin gibi hissettirmeye yaklaşılabileceğini düşünüyor musun?" Bakışlarımla ona yalvararak soruyorum.

Çenesi sallanıyor ama duygularını yatıştırmak için burnundan bir nefes çekiyor. "Tam orada. Kelimenin tam anlamıyla siyah ve beyaz. Bir kadının sana dokunmasına izin verdin. Bir fahişenin *bana* ait olana dokunmasına izin verdin."

Yine, üzerimdeki sahipleniciliği hesaba katılması gereken bir güç. Hiç bu kadar arzulandığımı, istendiğimi, *sevildiğimi* hissetmemiştim. Daha önce kimse benim üzerimde bu şekilde hak iddia etmemişti. Kimse denemeye bile cesaret edememişti. Ama Bella'm... Kahretsin, Bella'm ateşli kıskançlığıyla muhteşem. Ve o zaman *anlıyorum* ki, ben ona ne hissediyorsam o da bana onu hissediyor.

Maxwell'den sadece birkaç santim uzakta olmamızı ve onun bizi aynadan görebilmesini umursamadan, Arabella ile aramdaki boşluğa bir çingiraklı yılan hızı ve gücüyle uzanıyorum, elim boynunun arkasına kenetleniyor ve onu kendime çekiyorum. Onu o kadar kolay hareket ettiriyorum ki, dudaklarım canını acıtacağını bildiğim bir vahşilikle onun dudaklarına çarpana kadar nefes almaya bile vakti olmuyor, ama kızımın zevkle birlikte biraz acıyı sevdiğini de biliyorum.

Dilim dudaklarının arasına giriyor ve elim boğazına doğru gidip sıkılaştığında inliyor, nefes almaya çalışırken onu bana açılmaya zorluyor. Onu deri koltuğa doğru itmek için oradaki tutuşumu kullanıyorum, bizi çeviriyorum, böylece başım şoförümüzün gizlice bakarsa görebileceği her şeyi engelliyor.

Onu derinden, tutkuyla öpüyorum, ona karşı hissettiğim sahiplenmenin her zerresini bu eyleme döküyorum ve sonunda onun da beni kendi saldırganlığıyla karşıladığını hissediyorum. Her ne kadar öpücüğü benim kadar kontrol edemese de

Elimden geldiğince, çünkü ağzından başka hiçbir yerini oynatamıyor. Sonra elleri yukarı kalkıyor, gömleğimi yumruklarıyla kavırıyor, beni daha yakına çekiyor, küçük zevk ve duygu sesleri beni eve varmadan önce ulaşacağımı bildiğim bir kırılma noktasına doğru sürüklüyor.

"Maxwell, park et," diye bağıryorum arzu sisinin içinden. Bu kadınla kafayı bulmuş durumdayım ve onun kremesi kalçalarının arasından nefes almadan bir nefes daha alamıyorum. Tam olmak istediğim yerde olmadan önce sürücü kapısının kapandığını zar zor fark ediyorum, her ne kadar cüssemde dolay çok uygun olmasa da. Ama onu sırtının kapıya dayandığı yere kadar götürüyorum ve bacaklarının arasına giriyorum, deri koltuk benim kasıtlı hareketlerim altında gıcırıyor. Uzun bir tişört gibi görünen ama kıvrımlarına ikinci bir ten gibi oturan yumuşak pamuklu elbisesinin eteğinin altına uzanıyorum ve amını örten esnek kumaş parçasını tutuyorum. Neredeyse hiç çaba harcamadan külotunu yırtıp çıkarıyorum ve yüz ifadesi bana vahşiliğimden ne kadar tahrik olduğunu göstermeden önce hafifçe irkilerek nefes nefese kalıyor.

"Bu, Bella." İki parmağımı önsöz söylemeden içine sokuyorum ama ona çok fazla acı çektirmekten endişe etmiyorum. Benim için ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum. "Hayatımın geri kalanında yanıma yaklaşmasına izin vereceğim tek amcık bu." Parmaklarımı kıvrıp uçlarını G noktası boyunca sürüklerken göğsünün derinliklerinde inliyor, parmak eklemlerimden aşağı damlamadan önce kreminin onları kapladığını hissediyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyor.

"O kadın bir yemdi. Ben kadınıma karım deme cüretini gösteren herifi bulmaya çalışırken gizli kalmama yardım etmek için oradaydı." Başparmağımı klitorisinin etrafında döndürüyorum ve o da kanımı tutuşturan tiz bir inilti çıkarıyor. "Seni tehlikeye attığı için öldürmek için orada olduğum piç kurusu." Klitorisinin etrafında tekrar dönüyorum, daha sert.

Bu sefer aynı anda parmaklarımı kıvırıyorum ve dudaklarıma doğru solumaya başlıyor. "Herhangi biri olabilirdi, ona gösterdiğim tüm ilgiye rağmen tamamen yüzsüzdü. Sen bana o fotoğrafı göstermeden önce, onu sıraya bile koyamazdım. Aklında tutmaya özen gösterdiğim tek kadın sensin. Benim üzerimde hak iddia edebilecek tek kadın sensin. Anlıyor musun?"

Parmaklarımı içine sokup çıkarıyorum, balı artık sabit bir hızda akıyor, kalçaları içgüdüsel olarak elime karşı sallanıyor.

"*Anlıyor musun?*" Cevap vermediğinde hırlayarak tekrarlıyorum, parmaklarımı şişmiş amcığımı tokatlayacak kadar uzun süre çekiyorum ve ciyaklamasına neden oluyorum.

"Evet! Anlıyorum," diye hıçkırıyor üçüncü parmağımı soktuğumda, ani gerginlikle gözleri açılıyor.

"İşte benim iyi kızım," diyorum ona ve aynen böyle, üç parmağım içindeki o gizli noktaya masaj yaparken başparmağımı klitorisine doğru bir kez daha döndürdüğümde, prensesim başını arabanın kapısının camına yaslayıp orgazm çılgınlıkları atarken, amcığı parmaklarımı emerek kenetleniyor ve nabız gibi atıyor. "İşte bu, *piccolina*," diye övüyorum kalçalarını parmaklarıma bastırıp kendinden geçmesini uzatırken. "İşte böyle. Elimi becer, Bella." Yüzü acı ve arzunun karışımıyla buruşmuş, kendinden geçmiş bir halde büyüleyici.

O kadar büyüleyici ki, Arabella'nın kapısı aniden açılana ve yüzüme bir silah dayanana kadar arabanın dışında duyduğum pat sesinin bir silah sesi olduğu aklıma gelmiyor.

DELUCA

Boğazını sıkmam ve parmaklarımın hâlâ amının içinde olması, kızımın kapıdan çıkıp yere düşmesini engelleyen tek şey. Bir kez daha çığlık atıyor, bu sefer zevk yerine korku ve şok içinde ve sesle damarlarıma buz doluyor.

Siyah örtüyle kaplı cesedin arkasındaki yere bakıyorum, Maxwell'in orada yattığını, altında bir kan gölünün büyümeye başladığını görüyorum ve burun deliklerim zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle alevleniyor.

Ve sonra silahlı adam eğilip arabanın içine bakıyor, lanet olası kendini beğenmiş yüzünde çirkin bir sırıtış. "Bakalım burada ne varmış? Karım, beni aldatıyor musun?" Ferro boş elini göğsüne götürüyor, yüz ifadesi alaycı bir acıya dönüşüyor. "Kalbim kırılıyor." Siyah gözlerini bana dikip kaşlarını kaldırıyor. "Öldüğünü söylediğin bir kadını parmakladığına göre nekrofiliden hoşlanıp hoşlanmadığını sorardım ama bunca yıllık evliliğimizde daha önce hiç görmediğim yanaklarındaki kızarıklığa bakılırsa... DeLuca, bana *yalan söyledin*," diyor, son kelimeleri dudak bükerek söylüyor.

"Şimdi duygularım iki kat incindi. O yüzden neden arabadan inmiyorsunuz, böylece ikinizi de öldürdüğümde kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlayabilirsiniz," diye ekliyor, 45'liğinin horozunu geri çekip kapıdan birkaç adım uzaklaşırken sesi artık daha öfkeli. Dis-

dik durduğunda gözlerini benimkilere kilitlemesini sağlıyor.

Sonunda parmaklarımı Arabella'nın amından çıkarıyorum ve piç olduğum için parmaklarımı ağızıma götürüp her birinin suyunu emerken Ferro'nun gözlerinin içine bakıyorum. Bakışlarının daralması, dudaklarının seğirmesi ve elinin hafifçe titremesi, yaptığım hareketin onu daha da canı yaptığını anlamam için gereken mikro ifadelerdi. Ama aniden "Dışarı! Hemen şimdi!" diye bağırması, içinde bulunduğumuz bu tehlikeli pozisyonda açıkça üstünlüğü ele geçirmişken onu bu kadar kolay atabildiğim için içten içe kıkırdamama neden oluyor.

Arabella'nın elbisesini düzeltmesine yardım ediyorum, bana gizlice bakarken gözlerinde panik var, ifadesi ne kadar korktuğunu gösteriyor ve bu beni çok sinirlendiriyor. Ferro'nun her hareketine karşı aşırı tetikte oluyorum, herhangi bir hamle yapmak için uygun anı beklemem gerektiğini biliyorum. Üzerimde hiç silah yok. Sahip olabileceğim her şey artık moloz yığınının başka bir şey olmayan arabamdaydı. Maxwell'in birkaç metre ötede yerde yatan bedenine ulaşmanın bir yolu varsa, belki silahını kalça kılıfından çıkarabilirim-

"Böyle bir şey olmayacak. O yüzden aptalca bir şey yapmaya kalkışmayın," diye araya giriyor Ferro, arka koltuktan kalkarken. "Şimdi, eğer nazıkçe benim aracıma doğru yol alırsanız, bu partiyi başlatabiliriz."

Tam o sırada arkamızda park etmiş cipi görüyoruz, direksiyonun arkasında beni baloda gören aynı uşak var. Maxwell'e son bir bakış attım ama yenildiğimi anladım. En azından şimdilik. Bu yüzden aptalca bir hareket yapmıyorum; silahına ulaşmaya çalışmak için eski dostumun cesedine doğru fırlamıyorum. Bunun yerine, bu pezevengin dediğini yapıyorum ve vücudumu Ferro ile Arabella'nın arasında tutarak aracına doğru ilerliyorum.

Önüne uzanıp arka kapıyı açıyorum, sadece onun duyacağı şekilde mırıldanıyorum, "Yanımdayım bebeğim," umarım bana yeterince güvenir ve liderliği ele alıp bizi bu durumdan kurtarmama izin verir. Tanrım, yanlış bir hareket yapar ve onu kızdırırsa ne yaparım bilmiyorum. Daha önce onun ölmesini istemişti, şimdi de onu öldürmekten çekinmeyeceğini biliyorum, hatta bize yapmayı planladığı şeyi yapmadan önce.

Onun arkasından içeri giriyorum ve Ferro kapıyı arkamdan iterek kapatıyor, ön yolcu koltuğuna atlıyor ve silahı bana doğrultmak için etrafında dönüyor.

Şoför yola çıkar ve Ferro sırtır. "Şipşak bir sevişme için kenara çekerek planımı çok daha sorunsuz hale getirdin. Arabanı ateşe verdiğimde, sürücün seni almaya geldiğinde seni yoldan çıkarmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm."

"Ne istiyorsun Ferro?" Arabella ellerini dizlerinin arasında birleştirerek soruyor.

"Ne istiyorum?" diye sorar sakince ve sonra sesi histerik bir hal alır, "Ne *istiyorum*? Senin ölmeni istedim! Lanet bir hizmet için para ödedim ve aldığım kalite, en hafif tabirle, vasatın altındaydı. Ama bugünlerde iyi bir yardımcı bulmak zor. Bu yüzden şimdi meseleyi kendi ellerime almak zorundayım."

"Neden?" diye nefes verir. "Bunu neden yapıyorsun? Benden istediğin her şeyi yaptım. Sana iyi ve itaatkâr bir eş oldum Ferro."

Diğer eliyle koltuğu yumrukluyor, gözleri çılgına dönüyor. "*Yalanlar!* Sen lanet bir yalancısın! Tek bir işin vardı, Arabella. Bir tane. Lanet olası. İş. Bana lanet bir varis ver. Bu dünyaya yapman için geldiğin tek şey buydu. Hepsi bu ve sen bunu bile yapamadın."

Biraz öne doğru eğilir. "Bu benim hatam değil. Ne zaman hamile kalacağını kontrol edemezsin. Her şey Tanrı'nın elinde."

"Yine yalan söylüyorsun, Arabella. Ne zaman hamile kalacağınızı kontrol *edebilirsiniz*, özellikle de bunu bilerek engelliyorsanız. Biliyorum.

lanet olası doğum kontrol hapları hakkında!" diye bağırdı ve *piccolina*'m koltuğuna gömüldü. Ses tonuyla gurur duyuyordum; yüzünde silahla tartışırken sesi çok inandırıcı geliyordu. Ama şimdi Ferro'nun onun hilekârlığının gerçeğini bildiği ortaya çıktığına göre, karşımızdaki herifin içindeki insanlığa hitap edemez. Ona bir varis vermemesinin suçunu kısırlılığa atamaz.

"Awww, zavallı kız. Öğrenmeyeceğimi mi sandın?" diye alay ediyor ve ellerinin büküldüğünü görüyorum.

"Ne fark eder, Ferro? Bırak bizi gidelim. İstedığınızı aldınız. Tebrik etmek gerekiyormuş diye duydum," diyor sakince ve ben bu yüz ifadesinin nereden geldiğini merak ediyorum. Daha birkaç dakika önce arabada paniklemiş görünüyordu. Şimdi ise elinde bir buket çiçek tutuyormuş gibi kafasına nişan almış bir namluyla konuşuyor.

"Çünkü her şeyin prensibi bu. Sen lanet olası işini yapamadığın için ailelerimiz savaşa girecek," diyor öfkeyle, silahı Bella'nın üzerindeyken gözleri bana doğru hançerler gönderiyor. "Cosa Nostra'nın hiyerarşisindeki, Harabe'deki yerimi kaybedeceğim ve elimde hiçbir şey kalmayacak. O halde neden ikinizi gün batımına doğru yol almanız ve sonsuza dek mutlu yaşamanız için yalnız bırakacağımı sanıyorsunuz?"

"En azından hep arzuladığın şeyi elde ettin. Sonunda varisin yolda. Neden sadece... gitmiyorsun, çocuğunu ve annesini de yanında götürmüyorsun?" diye soruyor ve gözlerini ona doğru çevirirken gözlerindeki vahşi bakış geri dönüyor.

"Ona bırakacak hiçbir şeyim yokken neden bir varise ihtiyacım olsun ki? Mesele hiçbir zaman kendi çocuğumu büyütmek ve... sevmek değildi," derken bu kelimeyi tadı kötüymüş gibi küçümsüyor. "Bu benim mirasımla ilgiliydi. Fetulli ailesinin mirası. Adımızı devam ettirmek sadece bana bağlı, ama devam ettirecek ne var ki, şimdi her şeyi mahvettin çünkü sen. Yapamadın. Geber!" Elindekini sallıyor.

Uzun bir nefes almadan önce dişlerini gıcırdatarak silahını ona doğrultuyor, gülümseyip kıkırdadığında gizlenmemiş bir delilik kıvılcımı ortaya çıkıyor. Silahını geri çekip ucunu temple'sine vuruyor, kafasının içinde kendi kendisiyle konuşuyor gibi görünüyor.

Dikkatini dağıtmak için konuşuyorum. "Kimdi o? Sıçan kimdi? Bu olayda çözemediğim tek şey bu. Saklanacağını nereden bildin? Baloda benim olduğumu nereden bildiler?"

O sırtıyor, ben de yüz ifademi nötr tutmak için mücadele ediyorum. "Bu eğlenceli bir hikâye. Nereden başlayayım?" Bir an düşünüyor, sonra bir sonuca varıyor. "Ah, biliyorum. Bana işin bittiğini haber verdiğinde, Marcello'yu gözüme kestirdim, yakında nerede olduğunu merak edeceğini biliyordum" -silahı Arabella'ya doğru sallıyor- "çünkü her gün seni arayıp duruyordu. Bir gün bile geçmeden, Yılın Father'i bizzat yaygara kopardı, orospu kızının nerede olduğunu öğrenmek istedi. Ve o gittikten kısa bir süre sonra, onu arabana *binerken* bulduk. Şimdi... neden kızını öldürmesi için tuttuğum adamla takılsın ki?" Bir an duraksıyor ama bunun retorik bir soru olduğu açık.

"Bunun neden olabileceğinden emin değildim. Bir süre için, onu cesede götüreceğin için olduğunu düşündüm, çünkü bu bilgi için cömertçe ödeme yapacağını biliyorum. Bana ihanet etmeden fazladan para kazanacaktın ve her şey iyi ve güzel olacaktı. Ertesi gün sevgili çocuğunun öldüğünü söyleyerek kıyameti kopardı ve peşimden gelmeyince ben de temize çıktığımı düşündüm."

Konuştuğu süre boyunca şoför sabit bir hızda ilerliyor ve gideceğimiz yere doğru ilerliyor. Her neresiyse, evimin tam tersi yönde, kendi bölgemden ve destek alabilme umudumdan çok uzakta.

"Sonunda Ofa'yı kadın doğum uzmanına gönderdim, çünkü hamileliğini haftalardır saklıyorduk ve henüz doktora gitmemişti. O zamana kadar karımın zamansız ölümü haberi yayılmıştı." Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Doktor, 'Demek sonunda varisini buldu' dediğinde hanımımın şaşkınlığını hayal edin. Bayan Fetulli'nin ceplerimi doldurmasını kesinlikle özleyeceğim."

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Sanırım senin öldüğünü düşündüğünden beri sırlarını daha fazla saklama ihtiyacı hissetmiyordu. Ofa eve gelip bana yeni doktorunun yaptığı tuhaf yorumu anlattıktan sonra ne demek istediğini açıklaması için şakağına bir silah dayanması yetti. Bana doğum kontrol hapları hakkında her şeyi anlattı ve biz konuşurken ölüp gömülmemesinin tek nedeni Harabe'nin koruması altında olmasıydı. Ama bu, doğum kontrol hapları ya da Ofa'nın hamileliğinin ne kadar ilerlediğiyle ilgili ayrıntıları birine anlatırsa onu da ortadan kaldırmakla tehdit etmediğim anlamına gelmiyor."

Bu soruyu cevaplamış olduk. Peki ya... "Bunun senin saklanmanla bir ilgisi yok."

"Arabella'nın cesedi kaybolduğunda, Marcello ile aranızda bir şeyler olduğunu anlamıştım. Eğer düşündüğüm gibi olsaydı, cesedin yerini gösterdiğin için çoktan parasını almış olurdun. Kalıntılarının örtbas edildiği haberi yayılırdı ama bu hiç olmadı. Elbette rolümü oynadım, ölen karısının yasını tutan ve teselliye başka bir kadının kollarında bulan koca. Eğer daha sonra Ofa'nın hamile olduğu ortaya çıksaydı, bu kolay bir açıklama olurdu." Omuz silkiyor, her şeyi umursamıyor, Arabella'nın ölümü hakkında konuşuyor olmasını zerre kadar umursamıyor.

Bu kalpsiz piçin sözlerinin *piccolina*'ma ne yaptığını, kocasının onu ne kadar az önemseydiğini bilmenin onu nasıl hissettirdiğini ancak hayal edebilirim.

"Son konuşmamızdan sonra artık telefonlarıma cevap vermeyeceğini bildiğim için seni iş yerinde şaşırtmaya çalıştım. Ve iyi doktorun izin aldığını duyduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Sevgili resepsiyon görevlisinin söylediğine göre, hayatında bir gün bile işe gitmemiş olan bu adam iki hafta izin almış. Peki neden? Hiçbir hareket yoktu. Tarihteki ilk tatiliniz için bir yere gittiğinize dair hiçbir ayrıntı, uçuş ya da başka bir şey yoktu. Bu da güzel, uzun bir *tatil* yaptığınız anlamına geliyordu. Sizin gibi bir adam neden kendi evinde tek başına kalmak istesin ki?"

Silahıyla Arabella ve benim aramda ileri geri hareketler yapıyor. "Çünkü hiç de yalnız değildiniz, değil mi?" Bize dünyanın en sahte gülümsemesini takınıyor, dirseğini kol dayanağına koyuyor ve çenesini hala silahı tutan elinin arkasına dayıyor.

Çok dramatik bir piç kurusu. Yapacağım son şey olsa bile o sırtışı suratından silerim.

"Hayır, yalnız değildin. Lanet olası *karımı* beceriyordun!" diye bağıyor, değişken ruh hali bir kez daha psikopatlığa doğru salınıyor.

Arabella iç geçiriyor ve ben de onu susturmak için ona doğru dönmek için elimden geleni yapıyorum. "Oh, Ferro. Beni becermiş olmasının ne önemi var? Sen benim ölmemi istedin. Artık senin için var olmamalıyım bile."

Burun delikleri parlıyor, gözleri içinden alev alıyor gibi görünüyor. "Çünkü sen bana aitsin. Ve hiç kimse. Dokunamaz. Bu da ne? Mi-"

Son sözünü tamamlayamadan yumruğum yüzünün ortasına çarpıyor ve SUV'un içi birdenbire herifin burnundan akan kanla kırmızıya boyanıyor.

Sonra tam bir kaos başlar.

Ferro iki elini burnuna götürüp şok ve acı içinde bağıırken, metal tabancayı tam istediğim yere koyuyor,

ve Arabella'dan uzağa, yana doğru nişan aldı. *Benim* Bella'm, onunki değil. Gözleri acıyla kapalıyken, geldiğini asla göremediği hızlı bir hareketle bacağımı kaldırıyorum ve ayakkabımın topuğu çelik silahla bir oluyor ve bu da doğrudan bir kez daha lanet suratına çarpıyor.

Bella'nın keskin nefes alışının sesiyle birlikte mide bulandırıcı bir çatırtı duyuluyor, Ferro çığlık atarken şoförünün küfürleri de ekleniyor, silah artık parçalanmış elinden düşüyor. Ve tam Bella'nın ayaklarının dibinde yere düştüğü yerden almak için eğildiğimde, cipteki herkes çığlık atıyor ve hepimiz öne doğru yalpalıyoruz. Arkadan çarptığımızı fark etmem bir anımı aldı ve omzumun üzerinden arka cama bakmak için döndüm.

Gözlerimi kısarak arkamızdaki cipte kim olduğunu görmeye çalışıyorum, ancak bizi bir kez daha arkadan vurduklarında Bella "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım, neler oluyor?" diye bağırmaya başladığında bunu anlayamıyorum.

Ama ona cevap verecek ya da teselli edecek zamanım yok. Hızlı hareketlerle ona doğru uzanıp emniyet kemerini kaptım ve silahı kavramadan önce kemerini bağladım. Horozu geri çekiyorum, tıklama sesi kaostun içinde bir şekilde yüksek çıkıyor ve öne doğru eğilip silahı sürücünün şakağına dayıyorum ve dikiz aynasında gözleriyle buluşuyorum.

"Çek. Lanet olsun. Bitti," diye homurdanıyorum, dudaklarım zar zor kıpırdıyor, dişlerim öyle sert sıkılmış ki.

Patronu yolcu koltuğunda neredeyse cenin pozisyonunda sızlanan bir sürtükken, akıllıca emrettiğim gibi yaptı ve yoldan çekilmeden önce yavaşladı. Arkamızda park eden cipin kapılarının kapandığını duyduğumda kıpırdamıyorum ve iri adamın hızla sürücü kapısına doğru ilerlediğini, silahını tercih ettiği iki el yerine tek eliyle kaldırdığını gördüğümde, sesli bir şekilde rahat bir nefes alıyorum.

"Maxwell!" Bella haykırıyor, hissettiğim rahatlama tek kelimedede kendini belli ediyor, kapıyı açıp şoförü yakasından tutup dışarı çekerken, elleri teslimiyetle havaya kalkıyor.

Sonra kendi kapısı açıldığında şaşkınlıkla gıcırıyor, silahım diğer aracın yolcu koltuğundaki adama doğru savrulurken vücudu bana doğru eğiliyor. Yaşlı adam tıpkı Ferro'nun uşağının yaptığı gibi ellerini kaldırıyor, ama yüzüne bir kez baktıktan sonra silahımı indiriyorum ve Bella bir kez daha, bu kez mutlu bir şokla haykırıyor. "Baba?"

"Buraya gel bebeğim," diyor, emniyet kemerini çözmek için ona doğru uzanıyor ve onu koltuktan çekip ayaklarının yere değmesine izin vermeyen bir kucaklamanın içine alıyor.

Ferro hâlâ ön koltukta inleyen bir yığın halinde, ben de Bella'nın açık kapısından araçtan çıkıyorum, Maxwell geri döndüğünde silahı ona veriyorum, sanırım Marcello'nun cipinin arkasına atmadan önce diğer pisliği zaptetmiş. Uzanıp ceketini vücudundan çekiyorum ve omzuyla göğsü arasındaki boşlukta gördüğüm kurşun yarasına bir göz atıyorum.

"Opossum oynamak için biraz yaşlı değil misin?" Sırıtarak soruyorum, onu kardeşçe kucaklamadan önce sırtına vuruyorum.

"Şerefsizler ikinizi götürene kadar ölü taklidi yapmayı planlamıştım, sonra da arabayla peşinizden gelecektim. Ama ben daha kalkıp şoför koltuğuna oturmadan, onun yaşlı adamı kışını kaldırarak geldi ve çığlık atarak yanımda durdu. Beni kucakladı ve şimdi buradayız," diye açıkladı ve ikimiz de babasının onu hala sıkı sıkı kucakladığı yere baktık.

"Bizi nerede bulacağını nasıl bildin?" Marcello'ya soruyorum, çünkü bir yandan tehlikede olduğumuzu nasıl bildiğini, diğer yandan da son dakikada bize yardım etmek için tam olarak nereye gittiğini anlayamıyorum.

Dudaklarının bir köşesi yukarı doğru çekiliyor, Arabella da cevabı almak için ona bakarken eli Arabella'nın sırtında aşağı yukarı geziniyor. "Resimlerin olduğu zarf. Yanında küçük bir izleme cihazı var. Aslında daha çok şanstı. Fotoğraflarla seninle yüzleşeceğini biliyordum ve fotoğrafları ondan alacağını ve hareketlerini daha yakından izleyebileceğimizi umuyordum, seni s i n s i piç." Başını sallayarak kıkırdıyor. "O çipin ikimizin de peşinde olduğu pisliği yakalamada ne kadar işe yarayacağını bilmiyordum." Sanki Ferro'nun orada olduğunu ilk kez fark ediyormuş gibi, Marcello'nun kaşları alçalıyor ve yolcu koltuğuna doğru bakıyor. Arabella onun kucağından çekilir, Maxwell'e doğru adım atar ve elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatır. Maxwell bir an ona bakar, Arabella da elindeki silaha bakmış olmalıdır, çünkü Maxwell onu takip eder eline koymadan önce ona baktı.

Bella tek kelime etmeden topuklarının üzerinde dönüyor, cipin ön yolcu tarafına doğru yürüyor ve kapıyı çekip açıyor. Silahı tutan elini mükemmel bir şekilde kaldırmasını şaşkınlıkla izliyorum.

"Ara-" Ferro'nun zar zor duyulabilen iniltisini duyuyorum, ama tetiği çekmeden önce tam adını bile söyleyemiyor, yüzü boş, duygusuz bir maske.

Maxwell'e doğru rahatça yürüyor, tabancayı ona doğru uzatıyor, Maxwell de ağzı şoktan hafifçe açık bir şekilde alıyor. Dönüyor ve babasıyla onun arasına giriyor, sanki onu öldürmek isteyen orospu çocuğunun işini bitirmemiş gibi bana doğru bir gülümseme gönderiyor.

"Açlıktan ölüyorum. Yemekte ne var çocuklar?" diye soruyor ve ben de ona doğru uzanıp kolundan tutarak kendime doğru çekerken bir kahkaha patlatıyorum.

"Ne sikim istersen, *piccolina*."

Cebinden cep telefonunu çıkarıp bir düğmeye basarken onun hareketlerinden etkilenmemiş görünen tek kişi babasıdır. Mırıldandığı birkaç kelimeyle adamlarına aracını takip etmelerini ve mümkün olduğunca çabuk gelip ortalığı temizlemelerini emrediyor. Telefonu kapattığında, "İşte benim küçük mafya prensesim" derken yüzü gururla doluydu. Ve onun içimde eridiğini hissediyorum.

ARABELLA

Her şey olup bittikten sonra Harabe savaşı girdi, şimdi iki aile tekrar düşman. Ferro'nun karısı olarak bana ihanet etmesi ve beni öldürmesi için DeLuca'yı tutması önemli değildi. Savaş başladı.

Babam saklanmamızı istedi. İtiraz ettim, bunun aşkımın doktorluk işini bırakması anlamına geleceğini biliyordum, en azından burada, şimdilik. Aşkım, bu fikir beni hala güldürüyor. Beni esir alan. Bekçim. Erkeğim. Şimdi, aşkım. Geceleri şeytanın katili, gündüzleri meleklerin kurtarıcısı.

Gittik. Bali'de saklanıyorduk. Maxwell'in orada bir yeri vardı ve gecenin köründe üçümüz kaçtık. Her gün babamın güvenliği için endişeleniyordum. Eğer kırılanları onarabilecek ve barışı yeniden tesis edebilecek biri varsa, o da oydu. Beni olabildiğince sık arıyor, güvende olduğunu, Cosa Nostra'nın en eski iki ailesi arasındaki savaşın yatışmaya başladığını haber veriyordu. Önümüzde uzun bir yol vardı ama vahşet, cinayetler yavaşlıyordu. Babam ilgilenilmesi gereken çok fazla kışkık olduğunu söyledi.

Elimde olmadan suçu kendime atıyordum ama DeLuca sık sık bunun benim hatam olmadığını söylüyordu. *Ferro* aileye ihanet etti. Bize değil. Babama değil. O ihanet etti.

Bu gece, güneş batarken, sarı, or-ge ve morun sakinleştirici bir karışımı okyanusun ufkunu boyuyor. Aynada straplez, yere kadar uzanan dökümlü elbiseme bakıyorum. Büstiyer göğsümü sımsıkı sarıyor, tatlı bir yaka oluşturuyor, kalçalarımın ve bacaklarımdan dışarı akmadan önce bir imparatorluk bel çizgisine dönüşüyor.

Gün batımındaki düğünümde DeLuca ile evlenirken giyeceğim elbise bu. Sadece birkaç ay önce beni bir gecede çalan adamla. Beni öldürmek için planları olan ama bunun yerine beni diriltten biri. Onunla tanışana ve ellerinde av olana kadar aşkı, saplantıyı ya da başka bir insanı derinden arzulamayı hiç bilmedim.

Gülümsüyorum, doğal bukleler halinde dökülen uzun siyah saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Makyajım hafif, güneşten yeni çıkmış çillerim fondötenimin arasından sızıyor. Gözlerim canlı, akşam karanlığında sonsuza dek onun olacağını bilerek yaşıyor. Bekçim tarafından damgalanacağım.

Kapı çalındı. "Evet?"

"Arabella. Çok güzel görünüyorsun," diye anons ediyor Maxwell odaya girerken. Aynadan ona gülümsüyorum, elbisemi bir kez daha düzeltiyorum.

"Sence? Çok mu fazla, az mı?"

"Doğru. DeLuca çok mutlu olacak. Parlıyorsun." İltifatı içimi ısıtıyor, şüphelerimi biraz olsun yatıştırıyor.

"Teşekkür ederim Maxwell," diye karşılık veriyorum tatlı bir gülümsemeyle. Maxwell ve ben çok iyi arkadaş olduk. Tanrı biliyor ki buna ihtiyacım var. Bu adada saklanmak çok yalnızlaştırıcı olabiliyor, özellikle de DeLuca'nın ofisinde olmadığı, evdeki işlere ve babama yardım ettiği uzun günlerde.

"Gerginsin. Gergin olma."

"O kadar belli mi?" Döndüm ve beni bekleyen koluna girdim. Babamın yerine Maxwell'den beni müstakbel kocama götürmesini istedim. Daha önce de evlenmişim, büyük, gösterişli bir düğünüm olmuştu ama bu sanki ilk kez oluyormuş gibi geliyor. Heyecanlıyım, gerginim ve bir sürü başka duygu var içimde.

Aşktan. Çünkü koridorun sonundaki adama aşığım. Midem sinirden kuduruyor, içim onunla evlenme ve sonra çarşafkların arasında kaybolma arzusuyla kayganlaşıyor. Her şey olup biterken, günlerdir sevişemedik. Çoğu kişi için bu hiçbir şey gibi görünmüyor ama bizim için her şey. Sevişirken canlanıyoruz, birbirimize bağlanıyoruz, birbirimize nefes alıp veriyoruz. Önemli olan tek şey bu. Her şey yok olur.

"Öyle ama sana her şeyin harika gideceğini söyleyebilirim. Endişelenecek bir şey yok," diye beni temin ediyor. Kolunu sıkarak villanın kapısından çıkıyoruz ve kuma adım atıyoruz.

İşte o zaman gözlerim *ona* takıldı. Sevdığım adama. Haki pantolon giyiyor, benim gibi çıplak ayaklı ve kolları kıvrılmış, birkaç özel dövmeyle kaplı bronz kollarını ortaya çıkaran, yarıya kadar düğmeli beyaz bir gömlek. İnlediğimi duyuyorum, Maxwell inlememiş gibi davrandığında şükrediyorum.

DeLuca bana bakıyor, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışıyor, çenesi kalkıyor ve vücudu ateşleniyor, hislerimle tam olarak eşleşiyor. Hizalandık ve uyum içindeyiz. Umarım bu gece birbirimizi parçalamayız... yoksa ben mi parçalayacağım? Bacaklarım ağırlaşıyor, sanki Maxwell'in yardımı olmadan çökecekmişim gibi hissediyorum ama DeLuca'nın bakışı -erimiş arzusu- kuma karışıyor, bana ve bedenime doğru ilerliyor. Ona ihtiyacım var. Zambaklarla kaplı kemer ve rahip bu noktada sadece bir bulanıklık. Erkeğimden başka kimseyi ve hiçbir şeyi görmüyorum.

Ona ulaştığımda beni tutuyor, sadece elimi değil. Hayır, beni içine alıyor, önümü onunkine yaklaştırıyor, bedenlerimiz birbiriyle bütünleşiyor.

Bir kolu sırtıma, diğeri boynuma dolanıyor, eli onu kavırıyor ve beni sahipleniyor. Bana doğru hırslıyor, bu törenin uzun sürmesine izin vermeyeceğı konusunda beni uyarıyor. Ben de istemiyorum.

"Çabuk ol, rahip," diyor ve göğsümde, sırtımda ve kollarımda binlerce tütün diken diken olmasına neden oluyor. Tüm bu süre boyunca birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Kelimeler olmadan konuşuyor, birbirimize sadece aşk, tutku ve sahiplenme dolu bir gece değil, bir ömür boyu söz veriyoruz. Başparmağı boynumda doğru miktarda hazırlıkla daireler çiziyor, diğer eli sırtımı yoğuruyor. Yemin ederim sanki şu anda sevişiyor gibiyiz ve ikimiz de hâlâ tamamen giyinik durumdayız.

"Ben yaparım" hızlı gelir ama daha az anlamlı veya özel değildir. *Daha fazla*

Aslında özel. Hayranlık, vaat ve sadakatle dolu.

Sonunda beni çalan adamla hayal ettiğim hayata kavuştum.

DELUCA

Bana yemin etti. "Evet" dediğinde bana sahipliğini ilan etti. Buna ihtiyacım vardı. Ferro ile olanlardan sonra her gün beni tüketti. O gün onu sadece hayatımızın geri kalanında değil, sonsuza kadar koruma ve sahiplenme ihtiyacımı pekiştirdi. Ölürken bile ona sahip olacağım. Yaşamdan sonra, cennette ya da cehennemde bile, onun her şeyine sahip olacağım. O kumlu koridorun diğer ucunda belirdiğinde nefesimi kesti ve kalbimi avuçlarında sıktı. Onu saatlerce altımda yatırmak, bana sonsuz aşkını armağan ettiği için onunla dertleşmek, ama bu kadar karşı konulmaz olduğu için onu cezalandırmak istedim.

Odaya dönüş yolu sessizdi. Konuşmuyoruz ya da dokunmuyoruz. Bunu bilerek yapıyorum. Kapımızı kilitlediğimde, onun tenimi tırmalamasını, aramızda hafif bir engel oluşturan giysilerinin dokunuşundan yanmasını istiyorum. Vahşi ve çığ olmasını istiyorum, akli başında değil, deli. Nefes alıp vermesi ağırlaşıyor, göğsü hızla inip kalkıyor. Ben, ona hiçbir şey göstermiyorum, kendimi sakın tutuyorum ve sanki hiç etkilenmemiş gibi davranıyorum, oysa aslında hiç de öyle değilim. Bu kıyafetlerin ve bu tenin altında bir canavar var, serbest kalmayı ve saldırmayı bekliyor. İçimdeki baskın erkeğe doğru pompalanan ilkel bir açlık.

Sadece bu gece için kiraladığım süitimizin asansörü alıyor ve nefesi kesiliyor, sarsılıyor, vücudu uyarılmışlığına aşırı odaklanmış, o kadar ki çevresinin farkında değil. Fiziksel temas kurmadan önümden çekilmesini işaret ediyorum. Odayı gözden geçirmek için biraz zaman ayıracağını düşünürken yanılmışım.

"Lütfen. Al beni. Dokun bana. Herhangi bir şey," diye haykırıyor, elbisesini kaldırıp beline kadar getiriyor ve çıplak amını aç bakışlarıma maruz bırakıyor. Homurdanıyorum, olduğum yerde kalıyorum.

"Daha sıkı yalvar, *piccolina*," diyorum ona, ellerimi ceplerime yerleştirip başımı hafifçe eğerek. Bağlantısız bir kişilik sergiliyorum ve bu onu hem kızdırıyor hem de aşırı derecede tahrik ediyor.

"Lütfen. Canım yanıyor. Acıyor." Gerçekten ağlıyor, gözlerinden küçük damlacıklar kaçıyor.

"Ne acıyor?" Ödüllü oyunculuk yeteneklerine kanmayarak ona meydan okuyorum.

"Bedenim, özüm. Kalbim." Bir eliyle aşağı uzanıyor ve kıvrımlarını ayırmaya başlıyor, dolgun klitorisine daireler çiziyor. Durduğum yerden görebiliyorum.

"Neden kalbiniz, *principessa*?"

"Çünkü bana teslim olmuyorsun. Beni reddediyorsun. Hiç etkilenmemiş gibi görünüyorsun. Bu beni kırıyor, Maestro," diye mırıldanıyor İtalyanca usta, son zamanlarda bana verdiği lakap, "Keeper"dan sıkılmıştı. Ve sikim pantolonumu zorlayarak tam boyuna ulaşıyor. Kahretsin, o kadar mükemmel ki.

"Etkilenmediğimi mi sanıyorsun? Gerçekten ne düşündüğüm hakkında bir fikrin var mı? Bu gece bizim için gerçekten ne planladığımı?"

Daha hızlı ovalıyor. Normalde onu reddederdim, ama küçüğüme vermeyi planladığım acımasız sevişme için mümkün olduğunca hazır ve ıslak olması gerekiyor.

"Lütfen söyle bana, ben... oh-oh, buna ihtiyacım var," diye inliyor, dizleri titriyor.

Ona doğru yaklaştım, temas kurmama bir adımdan az kalmıştı ki işaret parmağımı, orta parmağımı ve başparmağımı alıp onu başını kaldırıp bana bakmaya zorladım. Klitorisini ovuşturmayı yavaşlattı ve ben de bağırdım, "Sürtük amını ovuşturmayı bırakma bebeğim, yoksa bütün gece beni emmeni sağlarım ve yarına kadar seninkini almadan seni terk ederim."

Yutkunuyor ve eski hızına dönüyor, hala ağlıyor, sıcak gözyaşları beni çağırıyor. Eğilerek onları teker teker yalıyorum ve göğsü çaresiz hıçkırıklarının altında titriyor.

"Seni seviyorum, esirimi. Seni çok seviyorum. Lütfen," diye yalvarıyor arzu dolu ve çok istekli bir şekilde.

Geri çekilip ona tekrar bakıyorum ve devam ediyorum, "Seni işaretleyeceğim. Çürükler, ısırik izleri ve döllerimi teninin her yerinde bırakacağım. Seni benim olarak damgalayacağım." Yutkunuyor. "Sonra seni yirmi dört saat boyunca yatağımıza bağlayacağım ve istediğim her mükemmel parçanı becereceğim."

"Evet," diye bağılıyor, geliyor.

"Sonra seni çözeceğim ve sen de yüzüme, sikime bineceksin ve af dileylene kadar beni emeceksin."

"Hepsini yapacağım. Sadece sana sahip olmama izin ver, Maestro. Lütfen."

Sonunda onu aldım. Elbisesinin üst kısmının ortasından tutup çekiyorum ve tüm uzunluğu ikiye ayırıyorum, bunu yaparken şımarık göğüsleri sallanıyor. Onları şiddetle avuçluyorum ve önce bir meme ucunu, sonra diğerini ısıriyorum, arkamda izler bırakıyorum. Artık çıplak olan bedenini kendime doğru çekerek onu yatağa götürüyorum, kelepçeler çoktan demir çubuğa takılmış ve narin bileklerini bekliyor.

Onu yumuşak bir şekilde yatırıyorum, olacakların aksine. İlk birkaç sefer nazik olmayacak. Hayvani olacaklar, sadece

İkimizin de istediği ve ihtiyaç duyduğu şekilde. Bir kolunu başının üzerine kaldırarak koltuk altından bileğine kadar emiyor ve ısıırıyorum, ilerlerken izler bırakıyorum. Uyluklarını basınçla birbirine sürtüyor, ben diğer kolunu tutup aynı şeyi yaparak onu yerine oturturken biraz rahatlamak istiyor. şimdi kelepçelerinin içinde bana bakıyor, elbiselerimi çıkarırken beni izliyor, gözleriyle beni canlı canlı yiyor. Tüm erkekliğimi içine çekiyor, bu bedeni ve onun üzerindeki gücünü biliyor. Gcmm ona neler yapabileceğini biliyor. Vücudunun benim için yaratıldığını ve şimdi sadece kocası için mırıldandığını inkar etmek mümkün değil.

Soyunduktan sonra yatağa tırmanıyorum, iki elimi kalçalarına doluyorum ve başımı onun tatlı noktasına gmyorum. Sırtı kavisleniyor, ayak parmakları kıvrılıyor ve kürek kemiklerimin üzerindeki kaslara iniyor. Onu yalıyorum, yiyorum, klitorisini ısıırıyorum ve merkezini dilliyorum.

"Seni seviyorum. Sadece seni seviyorum," diye haykırıyor, kalçalarının yuvarlanmasıyla benim itişlerime uyuyor.

Minnettarlığımı dile getiriyorum ama vazgemiyorum. Birini sikime almaya cesaret etmeden önce ağzımda iki, belki  orgazma ihtiyaım var.

Bir.

İki.

Üç.

Her birini sayıyorum, bir ödül gibi sahipleniyorum. Zamanı geliyor ve ben bundan zevk alıyorum. Doğrulup kalçalarını kavırıyorum ve ani hareketimden önce onunla yakıcı bir göz teması kuruyorum. Onu çevirdiğimde çığlık atıyor, kollarını kavuşturuyor ve kelepçeler ısıırıp sıkıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan içine dalıyorum, sıcak, sıkı ısıısı sikimi yakıyor.

"Siktir!" ne doğru eğildim ve yatak başlığını kavrayarak nm onun sırtına dayadım. Orada bekleyip kendimi ona alıştırıyorum.

"ok büyüksün. Hâlâ canımı yakıyor." Bu onun egomu yükseltmesi değil; bu gerçek.

"İyi bir sürtük gibi bununla başa çıkabilirsin. Değil mi güzelim?"

"Tanrım, evet. Bunu bana nasıl yaparsın?"

"Ne yapacağım?" Onu becermeye başladım, ölçülü, belirgin itişler.

"Benimle böyle konuşup umutsuzca daha fazlasını istememi mi?"

Uğursuzca sırtıyorum ve kulağına eğiliyorum. "nk bunun doğru olduğunu biliyorsun. Sana bir daha asla kimse dokunamayacak. Ve eğer buna cesaret edersen, ellerini kesişimi sana izletirim. Sözlerimin, dokunuşlarımın, sana olan aşkımın eşi benzeri yok, sınırı yok," diye homurdanıyorum, şimdi ona veriyorum. Duraksamadan ona vuruyorum, dağınık ve dokunmadan geçen günlerden sonra ikimizin de ihtiyaı olan her şey.

Bekliyorum, sonunda orgazm olmadan önce ondan daha fazla orgazm topluyorum. Orgazmım yanıyor. Başımdan aşağı, omurgamdan aşağı ve ayak parmaklarımda son buluyor. Homurdanıyorum, o kadar yüksek sesle ki duvarlar sarsılmalı. Saçlarından bir tutam çekiyorum, başını geri getiriyorum ve onu kendimizden geçerek öpüyorum.

"Benim. Sonsuza dek. Sen benimsin, *piccolina*."

O benim. Onu çaldığım gün, hayatımı işgal ettiği gündü. Getireceği tehlike ne olursa olsun, o cehenneme isteyerek girdim ve şimdi onun için bir ömür boyu yanacağım. Her gün ve her gece, benim onun için yaşadığım gibi onun da benim için yaşamasını sağlayacağım.

Ama bu çok kolay, çünkü bu ufaklık onu aldığım gece başındaki örtüyü çektiğim andan itibaren bakıcısının kim olduğunu hep biliyordu.

Ben.

T

O Son

FB Okuyucu Gruplarımıza katılın:

KD-Rob'un etesi

CC Monroe'nun Kraliçeleri

TEŞEKKÜRLER

Harika ekibimize teşekkür ederiz!

Alpha Read by Crystal Burnette & Stacia Gjerde Edited
by Barb Hoover
Casey Lalkas tarafından düzeltildi

KD'den:

Eşim CC'ye bir kez daha benimle birlikte bir kitap bebek yarattığı için teşekkür ederim, bu sefer beni bir yeğen daha büyütürken!

Sen çocuklarla ilgilenirken bu hikâyeyi huzur içinde bitirmem için beni Meksika'ya gönderdiğin için kocam Face'e teşekkür ederim. Komşum ve en iyi arkadaşım Tiffany'ye de insan ticaretine maruz kalmadığımdan emin olmak için benimle geldiği için teşekkür ederim.

Life Time Baybrook Café çalışanlarına (Jaime, Farid, Charity ve Kim) bu kitabı yazarken orada geçirdiğim sayısız saat boyunca beni besledikleri için teşekkür ederim.

Ve son olarak, tüm dünyadaki en iyi arkadaş ve asistan Jamie Vest'e teşekkür ederim. Bu çılgın yolculuğun ilk gününden beri benim bir numaram.

CC'den:

Arkadaşlara. Aileye. Okurlara. Hayalperestlere. Ve hatta inanmayanlara. Buraya gelmeme yardım ettiniz. Bana ve hikayelerime inandınız. Teşekkür ederim.

YAZARLARI TAKIP EDİN

KD'yi buradan

takip edin: [Web](#)

[sitesi Facebook](#)

[Facebook Okuyucu Grubu](#)

[Tiktok](#)

[Instagram](#)

[Amazon](#)

[Goodreads](#)

CC'yi buradan

takip edin:

[Facebook](#)

[Facebook Okuyucu Grubu](#)

[Instagram](#)

[Goodreads](#)

[Amazon](#)

[Tiktok](#)

AYRICA KD ROBICHAUX TARAFINDAN

Tüm bağlantılara www.kdrobichaux.com adresinden ulaşabilirsiniz.

BLOGGER GÜNLÜKLERİ ÜÇLEMESİ:

Keşke Sen Olsaydın

Keşke Gerçek Olsaydı

KULÜP TAKMA AD SERİSİ:

İtiraf Düeti (Yalandan Önce & Gerçek Ortaya Çıktı) Yedi:

Bir Club Alias Romanı

Mission: Başarılı (Knight Novella Kutulu Set) Knight: Bir

Club Alias Romanı

Doc: Bir Takma Adlar Kulübü

Romanı Astrid: Bir Alias Kulübü

Kısa Hikayesi

KULÜP TAKMA AD ÜYELERİ YAN ÜRÜN STANDALONE'LARI:

Scary Hot: A Club Alias/Until Series Crossover Moravian

Rhapsody: Bir Alias Kulübü Romanı

Şantaj Üzerine Bir Ders

MACERA KANALI DİZİSİ

İzinsiz Girmek

Yok Aşk Dile

Getirmek

CC MONROE İLE BİRLİKTE YAZILDI

Seni Çalmak

Number Neighbor

Kötü İlacı Sahip

Olmak ve Tutmak

AURORA ROSE REYNOLDS'UN HAPPILY EVER ALPHA

DÜNYASINDA YAYINLANDI:

Tekrar Buluşana Kadar

Korkunç Sıcak

Cece'ye kadar

AYRICA CC MONROE TARAFINDAN

Daima ve Sonsuza Kadar Serisi:

Her Zaman Tek

Daima Biz

Daima Birimiz

Daima Biz

Lana: Daima ve Sonsuza Kadar romanı

Sevgi Serisi: Loving

Ben Cooper Loving

Kate Beckett

KD Robichaux ile birlikte yazılmıştır:

Seni Çalmak: Tek Başına Bir Karanlık Romantik

Sayı Komşusu

Kötü İlaça Sahip Olmak

ve Tutmak

Aurora Rose Reynolds ile Çapraz Seri:

Kayla'ya Kadar

Merhamete

Kadar

Demlenene

Kadar

Çok Yakında: Onurunu

Korumak

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

